

STANLEY HOWARD FRODSHAM

A HIT APOSTOLA

SMITH WIGGLESWORTH

(javított változat – www.istenkereso.hu)

Kiadó: Missionsdienst „Sonnenstrahlen”
D-7120 Bietigheim-Bissingen, Neuwengert 2

A könyv internetes és letölthető változata az Evangéliumi Kiadó és Iratmisszió engedélyével készült.

Megvásárolható a Kiadónál: 1066 Budapest, Ó u. 16.

E-mail: megrendeles@evangeliumikiado.hu

Weboldal: www.evangeliumikiado.hu

Tartalom

Előszó.....	3
1. Fejezet.....	3
2. Fejezet: Találkozás a segítővel	6
3. Fejezet: „Ragaszkodik Hozzád lelkem!”	9
4. Fejezet: Felülről adatott	13
5. Fejezet: A keresztség elnyerése után	15
6. Fejezet: A gyógyítás szolgálata.....	19
7. Fejezet: Még több munka.....	25
8. Fejezet: Csodák Ausztráliában és Új-Zélandban	28
9. Fejezet: Látogatások Svájcban és Svédországban	32
10. Fejezet: A szellemi erő titka.....	36
11. Fejezet: A térítő.....	38
12. Fejezet: Szabadulás a kívánságoktól.....	41
13. Fejezet: A hit nagy harca	44
14. Fejezet: Örömteli élet.....	46
15. Fejezet: Mag a kalászban	48
16. Fejezet: Utóhang	49
Szemelvények a prédikációiból	51
A bölcsesség és a hit igéje.....	55
A gyógyítás és a csodatételek adományai.....	59
Szellemek megítélése	60
A prófétálás adománya.....	62
A nyelvek adománya.....	64
Mit jelent Szent Szellemmel telve lenni?.....	67
Jézus nevének ereje – Ap Csel 3,1-6.....	70
A Szellemben való élet – 2Kor 3	72
Igazságosság.....	75
Az élet igéi – Ap Csel 5,1-20.....	78

Előszó

Smith Wigglesworth állandóan azt hangoztatta, hogy mennyire hálás Istennek csodálatos feleségéért, de ugyanolyan hálás volt leányáért is. 1909-ben látogattuk meg őket otthonukban először, amikor Alice Wigglesworth első ízben volt Afrikában. Reggeltől estig állandó témája volt a beszélgetésnek: a „mi Aliszunk”.

Wigglesworthné 1913-ban történt hazamenetele után Alice – aki később James Salterhoz ment feleségül –, sok tekintetben helyettesítette anyját, állandóan együtt dolgozva apjával annak külföldi utazásai folyamán. Különösen életének utolsó éveiben. Salterné a szolgálatban éppúgy, mint anyja, lelkes hévvel vett részt ebben. Wigglesworth állandóan arra buzdította, hogy lángoló lelkesedésével mutasson példát az evangélium munkásainak, amíg ő maga az Igével szolgált.

James Salter ismételtén visszatért misszionáriusi szolgálatába, a Belga Kongóba – egyedül –, mert tudta, hogy Smith Wigglesworth mennyire becsben tartja leánya társaságát a szolgálatban. Salter is sokszor részt vett apósa utazásaiban, segítségére volt az anyagi ügyek intézésében, és Wigglesworth szolgálatát az ő páratlan lelkesítő missziói ígéhirdetésével egészítette ki. Smith Wigglesworth elképzelhetetlenül becsülte ezt a két segítőt, és ez a könyv is az ő segítségüknek köszönheti létrejöttét. Tulajdonképpen ők maguk is megírhatták volna, de hagyták, hogy másnak legyen annyi hite, hogy ez létrejöjjön. A szerző, aki kiadta az összegyűjtött anyagot, azt akarja, hogy mások is megtudják, hogy ennek a könyvnek tartalmát tulajdonképpen barátai, James és Alice Salternek köszönhetjük.

Springfield, MO, USA

Stanley Howard Frodsham

1. Fejezet

Tudjuk, hogy 1859-ben volt az írek nagy ébredése. Két évvel előbb hatalmas ébredés volt az USA-ban is. Minden nagyvárosban ima összejöveteleket tartottak, amelyeket ezrek látogattak. Ahogy Isten magához hívta az embereket, az Úr Szelleme hatalmasan működött, és becslés szerint minden hónapban 50 ezer lélek ment át a halálból az életbe. Az 1857. évi USA és az 1859. évi írországi ébredés, imádkozásra készítette Britannia népét. Ebben az országban is égni kezdett az ébredés lángja. Spurgeon nagy tömegek előtt prédikált Londonban, és minden szolgálatában sokan elismerték Jézus Krisztust Megváltójuknak és Uruknek.

Walesben Christmas Evans végzett csodálatos evangelizációs munkát. Az ő megtérteji olyan boldogok voltak, hogy az összejövetelein táncra perdültek, és Evans nem tudta visszatartani őket. Éppen ezért keresték a bűnösök Jézust, hogy részesüljenek ebben a kimondhatatlan örömben. Az egyik evangélistája, William Booth ezt rendszeresen tette. 1859-ben szakított a Wesley-ánusokkal (methodistákkal), hogy teljesen az evangelizációs munkának szentelje magát. A methodisták is „erősen felmelegedtek”. Booth vezetést kapott, hogy London sikátorait válassza szolgálatának első helyéül. A legnagyobb bűnösök változtak át szentekké, és prédikálni kezdtek mindenfelé az országban. Booth később megalakította az „Üdvhadsereget”. Az ébredésnek ebben az 1859-es évében született Smith Wigglesworth a yorkshirei Menstonban, Angliában. Egy napon, mikor Riverside-ban (California) összejövetelt tartott, s azt mondták neki: mondja el az élete történetét.

A következőket mondta el: „Apám nagyon szegény volt és hosszú órákig dolgozott csekély fizetésért, hogy eltartsa magát és családját: három fiút és egy leányt. – Emlékszem, egy különösen fagyos napra, amikor apámat megbízták egy árok ásásával, melynek két yard hosszúnak és egy yard mélynek kellett lennie, azután újra betemetni, három és fél márkáért. Anyám azt mondta: hogy, ha vár egy kicsit, míg megolvad, könnyebb lesz a dolga. De kellett a pénz élelemre, mert semmi nem volt a házban, így hát munkához látott egy csákánnyal. A fagyás mély volt. Mikor feldobott belőle valamennyit, hirtelen megjelent egy vörösbecg, felcsípett egy kukacot, megette, felrepült egy közeli fa ágára és onnan küldte vidám énekét. Ekkor apám már nagyon elcsüggedt, de a vörösbecg hálaadó éneke annyira meghatotta, hogy új erőre kapott és újult buzgalommal kezdett tovább ásni.” Azt mondta magában: „Ha a vörösbecg így tud énekelni egy kukacért, akkor én is tudok dolgozni úgy, mint egy apa jó feleségéért, és négy szép gyermekéért.”

Mikor hat éves lettem, dolgozni mentem a mezőre, répát szedtem, tisztítottam és emlékszem, milyen sebes lett kezem a répaszedéstől, hajnaltól estig.

Hét éves koromban bátyámmal együtt egy gyapjúörlőbe mentünk dolgozni. Apám is alkalmazást nyert ugyanabban az örlőben, – mint szövő. Ettől az időtől kezdve jobb dolgunk volt otthon és elég élelmünk.

Apám nagy kedvelője volt a madaraknak; volt idő, mikor hatvan éneklőmadarunk volt otthon. Mint apám, én is nagyon szerettem a madarakat és minden alkalmat megragadtam, hogy fészket keressek. Mindig tudtam nyolcvan-kilencven fészket hol-létéről. Egyszer találtam egy fészket telve fiókákkal és azt hittem, elhagyta őket az anyjuk, ezért hazavittem őket. Helyet készítettem nekik a hálószobában. De a madárszülők valami módon megtudták, hogy fiókáik ott vannak, és az ablakon keresztül berepülve, táplálták kicsinyeiket. Egyszer egy rigó és egy pacsirta táplálta kicsinyeit a szobámban. Bátyáim és én énekesmadarakat fogdostunk, hazavittük őket és később eladtuk.

Anyám nagyon ügyes volt a varrásban, minden ruhánkat ő varrta, főképpen régi ruhákból, amiket ajándékba kapott. Én rendszerint olyan kabátot hordtam, aminek az ujja háromnégy hüvelykkel hosszabb volt a kellesténél, – ez hideg időben nagyon jó volt. Nem tudom elfelejteni azokat a hosszú téli éjszakákat és reggeleket, amikor öt órakor felkeltem, gyorsan ettem valamit, az után kétföldnyi utat tettem meg, hogy hat órára, a munkahelyemre érhessek. Naponta tizenkét órát dolgoztunk, és én sokszor mondtam apámnak: „Nagyon hosszú ez az idő, hattól hatig a fonodában.” Emlékszem, könnyekkel a szemében mondta: „De az a hat óra azért mindig eljön.” Néha úgy tűnt, mintha egy hónap lett volna.

Nem tudok visszaemlékezni olyan időre, hogy ne vágyakoztam volna Isten után. Bár sem apám, sem anyám nem ismerték Istent, én mindig Őt kerestem. Sokszor a mezőn letérdeltem és kértem, segítsen meg engem. Különösen sokszor kértem arra, hogy segítsen megtalálni a madarak fészket, és miután imádkoztam, csodálatosképpen meg is találtam, amit kerestem.

Egyszer nagy viharban, mennydörgés közben mentem munkába. Egy félóráig úgy látszott, mintha tűz borítana el, amint a mennydörgés hangzott és a villámok cikáztak. Bár fiatal voltam, hittel kiáltottam Istenhez és Ő beburkolt engem kegyelmes jelenlétével. Bár egész úton szinte elborítottak a villámok, és bőrig áztam, nem féltem, – csak azt éreztem, hogy Isten hatalmának pajzsa őriz.

Nagyanyám régimódi metodista volt – Wesley-féle –, és elvitt engem az összejövetelekre, ahová ő is elment. Mikor nyolc éves voltam, ébredési összejövetel volt a templomunkban. Emlékszem, egy vasárnap reggel hét órakor az egész egyszerű népség egy nagy kályha körül táncolt a templomban, tapsoltak és énekeltek: „Van erő, csodás erő van Jézusnak vérében.”

Én is tapsoltam és velük együtt táncoltam, és az újjászületésnek világos tudata ébredt bennem. Felnéztem a Golgota Bárányára. Hittem, hogy szeret engem és meghalt értem, örök életem lett – élet szállt belém –, és én tudtam, hogy új életet nyertem, mely Istentől jött. Újonnan születtem. Láttam, hogy Isten annyira kíván minket, hogy a feltételt olyan egyszerűvé tette, amilyenné csak lehetett: „Csak higgy!” Ez az élményem igazán erős volt, és életemben soha többé nem kételkedtem a megváltásomban.

De nem volt szókimondásom. Minél idősebb lettem és minél inkább gondolkodtam, annál kevésbé tudtam kifejezni gondolataimat. Ebben a tekintetben hasonlítottam anyámra. Ha el akart valamit mondani, olyan kevésbé értelmesen mondta, hogy apám mindig félbeszakította: „Nana, mama, újra kell kezdened.” Nem tudta magát helyesen kifejezni. Én is olyan voltam.

De nagyon szerettem összejövetelekre menni, különösen azokra, ahol mindenki bizonyosságot tehetett. Én is szerettem volna beszélni, de nem voltak szavaim, hogy elmondjam, amik a lelkem mélyén voltak. Mindig sírni akartam. Egy emlékezetes napon három elől járó – akiket személyesen ismertem –, odajöttek hozzám, amikor zokogtam és képtelen voltam megszólalni. Kezeiket rám tették, és én azonnal megszabadultam a kötelékeimből, mert az Úr Szellem rám szállt. Nemcsak hittem, hanem beszélni is tudtam.

Megtérésem óta lelkeket nyertem meg, és az első, akit megnyertem Krisztusnak, az én drága anyám volt. Mikor kilenc éves lettem, már nagy voltam, így teljes idejű munkát tudtam vállalni a fonodában. Az iskoláztatás abban az időben nem volt kötelező, így én sem kaptam nevelést.

Apánk azt akarta, hogy az episcopalistákhoz menjünk templomba. Ő maga nem kíváncsi volt odamenni, de kedvelte a lelkészt, mert sokat volt vele együtt. Bátyámmal együtt ennek az egyháznak a kórusában voltunk, és bár nem tudtam olvasni, gyorsan megtanultam a dallamokat és az énekeket. Mikor a legtöbb fiú a kórustagok közül tizenkét éves lett, megkonfirmálta őket a püspök. Én nem voltam tizenkettő, hanem kilenc

és tíz között, amikor a püspök rám helyezte kezét. Emlékszem, hogy mikor rám helyezte kezét, ugyanaz az élményem volt, amit negyven évvel később is tapasztaltam a Szent Szellem-kereszttség elnyerésénél.

Testem teljesen megtelt Isten jelenlétének tudatával és ez napokig megmaradt bennem. A konfirmáció után a többi fiúk mind káromkodtak, verekedtek, és én csodálkoztam, hogy miért van olyan nagy különbség köztük és köztém.

Mikor tizenhárom éves voltam, Bradfordba költöztünk. Ott a Wesley-féle metodista egyházhoz mentem és mélyebb hitéletet kezdtem élni. Nagyon sóvárogtam Isten után. Ebben az egyházban különleges missziós összejöveteleket tartottak és hét fiút választottak ki, hogy beszéljenek. Én is köztük voltam és három hetet kaptunk, hogy a 15 perces beszédhez felkészüljünk. Három hétig imádságban éltem. Emlékszem, hogy amikor elkezdtem a beszédet, hangos ámenek és ujjongások voltak. Hogy mit mondtam, arra már nem emlékszem, de azt tudom, hogy nagy buzgóság volt bennem. Égtem a vágytól, hogy az emberekkel megismertessem a Megváltómat.

Ebben az időben állandóan összeköttetésben voltam olyan fiúkkal, akiknek a megváltásról beszéltem. Sok visszautasításban és szidásban volt részem. Szerettem volna megosztani velük boldogságomat, de olyan sokan voltak, akik egyáltalán nem voltak rá kíváncsiak. Nem akartak meghallgatni, és ezt sehogy sem értettem. Gondolom, nem voltam elég okos. Állandóan magammal hordtam a Bibliámat, bár nem valami sokat tudtam belőle olvasni.

Mikor tizenhat éves voltam, az Üdvhadsereg kezdett munkálkodni Bradfordban. Nagyon szerettem együtt lenni ezekkel a komoly emberekkel. Azokban a napokban nagyon a szívemre helyezték a böjtölést és az imádkozást a lelkek megmentéséért. Minden héten bűnösök tömegét láttuk, akik Krisztusnak szentelték az életüket.

A fonodában, ahol dolgoztam, volt egy jóságos ember, aki a Plymouth testvérekhez tartozott. Hajószerelő volt. Segítőnek adtak mellé, és ő megtanított a vízvezeték szerelésre, ő volt az, aki legelőször beszélt nekem a vízkeresztiségről és annak jelentőségéről. Emlékszem, ezt mondta: „Ha engedelmeskedsz az Úrnak ebben is, nem is tudod, mit tehet Ő veled, és mit adhat még neked.” Így örömmel engedelmeskedtem Isten Igéjének, eltemetkezve benne a keresztiség által a halálig és ebből a szimbolikus víz-sírból Istenben való életmegújulás keletkezett. Ebben az időben körülbelül 17 éves voltam.

Ez a kedves ember sokat beszélt nekem az Úr Jézus második eljövételéről. Amikor hiányoltam Istent, újra és újra elfogott a félelem, hogyha eljön az Úr, nem leszek készen fogadni Őt. Napról-napra megkönnyebbültem, amikor a munkába menve ott találtam ezt a kedves embert. Akkor tudtam, hogy ezen az éjjelen még nem jött el az Úr.

Továbbra is az Üdvhadsereggel dolgoztam együtt, mert úgy láttam, az ő szolgálatukban több erő van, mint akárki más életében ebben az időben. Egész éjjeleket átímádkoztunk! A Szent Szellem ereje sok embert megérintett. Annak idején ezt a Szent Szellemmel való keresztiségnek hívtuk. Azoknak a régi Üdvhadseregben élőknek nagy erejük volt, ami a prédikációjukban és az életükben is megnyilvánult. Minden héten összegyülekezünk vagy 50-100-an, és tudtuk, hogy könyörgésünkre a választ meg is nyerjük. Sajnos, ma már nem fektetnek nagy hangsúlyt az emberek megmentésére. Az Úrra néztem és ő bizonyára mindenben megsegített.

Mikor tizennyolc éves lettem, elmentem egy szerelőhöz munkát keresni. Kitisztítottam a cipőmet különleges gondossággal, tiszta gallért vettem fel és felkerestem azt az embert a lakásán. Azt mondta: „Nem, nincs szükségem senkire.” Én ezt feleltem: „Köszönöm, uram, sajnálom.” Hagyott elmenni a kapujáig, aztán visszahívott és azt mondta: „Van magában valami különös. Nem tudom elengedni magát.”

Elküldött, hogy javítsam meg egy lakásban a csöveket, amivel egy hét alatt végeztem. A mester meglepődve ezt mondta: „Ez nem lehet kész!” – de megvizsgálta, és rendben találta a munkát. Majd azt mondta, hogy ha ilyen gyorsan dolgozom, nem tud alkalmazni.

Mikor húsz éves lettem, Liverpoolba mentem és Isten kegyelme hatalmasan működött rajtam. Nagyon szerettem volna segíteni a fiatalokon. Minden héten összegyűjtöttem egy sereg fiút és leányt, mezítlábas, rongyos, éhes fiatalokat. Jól kerestem, de mindent ezeknek a gyerekeknek a táplálására fordítottam. A dokkok között, fészerekben gyűltünk össze és csodálatos összejövetelek voltak ezek! Százak tértek meg közülük. Egy barátommal együtt a kórházak látogatásának szenteltük magunkat és éppúgy hajókat is látogattunk. Isten, vágyakozó szívet adott nekem az emberek iránt. Sokat dolgoztam és mindenemet a szegényekre költöttem és semmit se tartottam meg magamnak. Minden vasárnap egész napos böjtöt tartottam

és sosem volt kevesebb megtérés a gyerekek között, a kórházakban, a hajókon és az Üdvhadseregben, mint legalább ötven lélek. Ezek a nagy lelki ébredés napjai voltak.

Az Üdvhadseregben az összejöveteleken állandóan arra kértek, hogy beszéljek. Nem is tudom miért, kértek, mert a beszédem mindig akadozó, töredezett volt és sírtam a tömeg előtt. Nem tudtam visszatartani a könnyeimet. A világ minden kincsét odaadtam volna, ha jobban tudtam volna beszélni: de mint Jeremiás, én is a könnyek forrása voltam. De mikor zokogtam a nép előtt, ez gyakran vezetett arra, hogy az oltárhoz jöjjenek. Hálát adok Istennek azokért a napokért, mert az Úr megtartott türelmes, alázatos szívben. Azoknak a liverpooli napoknak az emléke, nagyon drága számomra.

Mikor körülbelül huszonhárom éves lettem, Isten visszavezetett Bradfordba, saját vállalkozást kezdtem vízszelési munkával és még arra is elég időm maradt, hogy az Üdvhadseregben szolgáljak. Itt találkoztam a világ legjobb leányával!

2. Fejezet – Találkozás a segítővel

A „Zarándok útja” második részében Bunyan bemutat valakit, Mr. Greatheart-ot, aki Christianat és fiait a mennyi város felé vezető útjukon vezeti és őrzi. Greatheart az, akinek a történetéről szó van. Neki tényleg nagy szíve (ezt jelenti a neve) és hűsége van Mestere iránt, mert oly gyakran halljuk, amint azt mondja: „Ő, a kedves Jézus!” És nagy szíve is van és szeretete a többi zarándoktársak iránt, különösen a szegények, szükségét szenvedők, betegek iránt.

Egyszer azt mondtam: „Mindenem, amim Isten után van, az én drága feleségem. Igen, ő nagyon kedves volt.”

Mary Jane Featherstone, akit Isten kiválasztott „segítőtársául”, jó methodista családból származott. Apja tanító volt. Nagy örökséget kapott, ami italmérésből származott. De meggyőződése volt, hogy piszkos nyereségből származó, lelkek kárhozata árán, szerzett pénz nem lesz áldásos számára, visszautasított minden fillért ebből az átkos pénzből. Leánya követte apja meggyőződését az igazság és szentség dolgában, és minden félelem nélkül kimondta, amire meggyőződése indította.

Mary Jane tizenhét éves korában (otthon Pollynak hívták) egy divatárus nőhöz került tanulónak. Kalapokat és sapkákat akart készíteni. Ez a munka túlságosan kicsinyesnek tűnt fel előtte és egy hónap múlva nagyot gondolt és elhatározta, hogy elmegy szülővárosából, sőt az otthoni megkötöttségéből is, és szerencsét próbál Bradfordban. Az Úr örködött a kis cseléd felett és megőrizte minden rossztól. Helyet keresett Bradfordban, de egy férfi, akit ismert, a ház ajtajában megállította őt, mikor be akart menni. Így szólt: „Ő, Festherstone kisasszony, nem szabad ebben a házban laknia. Hadd vezessem el egy tisztességes helyre.” Kocsiba ültette, és egy megfelelőbb otthonba vitte.

Polly szolgálatot vállalt egy nagy bradfordi családnál. Egy este a város közepén arra lett figyelmes, hogy trombita és dobszó mellett szabadtéri összejövetelre hívják az embereket. Abban az időben az Üdvhadsereg egészen új jelenség volt és ő nagy érdeklődéssel nézett rájuk. Mikor vége volt a szabadtéri összejövetelnek, végigmeneteltek Bradford utcáin, ő azt gondolta magában: „Kik ezek a bolond emberek, akik zeneszóval vonulnak az utcákon?” Követte őket, míg egy rozoga színházhoz nem értek. Szabad bemennie a színházba? Otthon azt tanulta, hogy az ilyesmi kimondhatatlanul rossz. De kíváncsi volt. Ide-oda nézett, hogy látja-e valaki ismerős, aztán besurrant a szörnyű helyre, és az emelvény mellett helyet foglalt.

Elkezdődött a szolgálat és ő mindjobban figyelt, amint az estén Gipay Tillie Smith evangelizált, a híres Gipay Rodney Smith nővére, aki abban az időben szintén Üdvhadseregbeli evangélista volt. Nagy erővel hirdette Krisztust. A fiatal leány ott a karzaton megtanulta megismerni Őt, és az Ő megtisztító erejét vére által, mely lemossa a bűnöket. Mikor elhangzott a hívás a bűnözők számára, akik keresik a Megváltót, Polly lejött a karzat tetejéről, hogy bűnbánatot tartson. Először egyedül volt, mikor az Úrhoz kiáltott bűnei bocsánataért, később azonban Tillie Smith mellé térdelt és elvezette az Úr Jézus Krisztus megmentésének megismerésére. Mikor megbizonyosodott róla, hogy bűnei megbocsáttak, talpra ugrott, feldobta a kesztyűjét a levegőbe, és így kiáltott: „Halleluja! Megvan!”

A mi „Greatheartunk”, akkor még fiatalember, szintén ott volt az összejövetelen. Figyelte, amint a fiatal leány Istenhez imádkozik és hallotta, amikor így kiáltott: Halleluja! Később ezt mondta: „Úgy látszott, mintha ekkor Isten Szent Szelleme szállt volna rá.” Szép leány volt, és amint nézte egyszerű ruhájában és

Viktória-korabeli főköötjében, azt gondolta, hogy nagyon bájos. Már először úgy érezte, hogy bizonyágtétele után a leánynak az övének kell lennie, és nemsokára benső barátság kezdődött Polly Featherstone és a fiatalember között. Az új megtért nagyon élénk volt és nagy léptekkel haladt a szellemi élet terén. Társul szegődött Tillie Smithhez és bátyjához, Rodneyhez és Lawley testvérhez – aki később az Üdvhadsereg vezetője lett, összekötetésbe került Booth generálissal, aki a szervezésben megbízást adott neki, anélkül, hogy az általánosan szokásos gyakorlatokon átment volna.

A mi fiatal Greatheartunkat nagyon vonzotta az Üdvhadsereg, mivel kiváló lélekmentő szolgálatot teljesítettek, így ő is teljes szívvel belevetette magát az Üdvhadsereg munkájába. Itt megtalálta a bűnösök megtérésére irányuló szenvedélyének megfelelő helyet és boldog elégedettséggel figyelhette meg, hogy mint változik meg a férfiak és a nők élete az evangélium ereje által. Polly jelenléte az összejöveteleken szintén nagyon vonzotta. Gyorsasága és ügyessége a belső szolgálatban úgy, mint a szabadtéri összejöveteleken feltűnt neki. Az Üdvhadsereg tisztjei hamar felismerték, hogy „valami” van köztük. A Hadsereg szabályai ellen volt, hogy egy „tiszt” – mert Polly már az volt, – kapcsolódjék egy közönséges „katonához”, mert a mi Greatheartunkat annak számították. (Ámbár ő tulajdonképpen sohasem volt az Üdvhadsereg tagja.)

Egy napon az őrnagy elment az otthonba, ahol Polly dolgozott és megkérdezte, hogy elmegy-e vele Leithbe, Skóciába, hogy egy új munkát indítsanak. Polly beleegyezett, összecsomagolta a holmiját, kiment az állomásra az őrnaggyal, és néhány óra múlva Skóciában voltak.

Abban az időben a közönség nagylelkűen adakozott az Üdvhadsereg számára záptojással és rothadt zöldséggel, így az Üdvhadsereg leányainak nagyon ügyesnek kellett lenniük, hogy kikerüljék ezeket a kellemetlenségeket. Egy napon Polly szeme fekete lett egy narancstól, amit hirtelen „adományoztak” neki. De ezek a dolgok nem zavarták őt. Kedves hangja volt, énekelt és prédikált a szabad ég alatt. Sok ablak nyílt ki a közeli lakásokban, hogy hallják ennek a félelem nélküli leánynak az énekét és prédikálását. És nem volt hiábavaló a munkájuk: Isten nagyon megáldotta szellemi és társadalmi munkájukat.

Leithben Polly különösen érdeklődött egy régi hívő élete iránt, aki egy bérház hatodik emeletén lakott, és akinek a férje egy brutális ember, ellenezte az összejöveteleken való részvételét. Mikor egyszer Pollyt feleségével együtt imádkozva találta, megfenyegette, hogyha nem hagyják abba az imádkozást, kidobja. Az asszony folytatta az imádkozást, és a férfi ekkor megragadta és elvitte az ötlépésnyire levő ablak felé. Az asszony minden lépésnél imádkozott Pollyval együtt: „Uram, mentsd meg ezt az embert, mentsd meg a lelkét, Uram!” A férfi vadul káromkodott és tovább vitte a feleségét. De amikor az ötödik lépéshez ért, örömmel látta, hogy sír és kegyelemért kiált. Együtt letérdeltek és az utolsó lépésnél bűnbánatot tartottak, Polly rámutatott Isten Bárányára, akinek vére megtisztít minden bűntől.

Egy napon Leithben a tisztok maguk elé hívták, és kérdéseket intéztek hozzá a másik nemhez való kapcsolatairól, azt feltételezve, hogy az egyik „katona” iránt érdeklődik. Mikor nem kaptak kielégítő választ a faggatásaikra, azt ajánlották, hogy mindnyájan térdeljenek le, és Polly imádkozzon előttük. Ő el is kezdett imádkozni: „Uram, te tudod, hogy ezek az emberek azt gondolják, hogy én egy skótot szeretek. Uram, Te tudod, hogy ez nem igaz. És ők egymásról azt mondják: hogy nagyon fukarok. Uram, te tudod, hogy én ezt nem hiszem el, mert jónak tartom őket: de Uram, te tudod, hogy egyikhez sem akarok férjhez menni, itt, Skóciában.” S ilyen hangnemben folytatta, és egy idő múlva a faggatói meggyőződtek róla, hogy abba kell hagyniuk a kihallgatást. Polly tudta, hogy Bradfordban van egy fiatalember, aki nagyon szereti őt, és ő is szerette.

Visszatért ebbe a városba, megszakította összekötését az Üdvhadsereggel, és egy másik csoporthoz csatlakozott, amit egyesek mélyebb lelkeséggel bíróknak ismertek, ezt Kék Szalag hadseregnek hívták. A feje Mrs. Elisabeth Baxter volt, egy nagyon lelkes asszony. De hű barátja maradt az Üdvhadseregnek, gyakran megvendégelve a tisztjeit. Ebben az időben sok metodista egyházból evangelizáció indult. Isten Szent Szelleme hatalmasan működött Polly szolgálatában, és sok lelket nyert meg Krisztus számára.

Mikor Polly huszonkét éves lett, férjhez ment a mi Greatheartunkhoz, aki huszonhárom éves volt. Későbbi éveiben így beszélt el: „Polly nagy segítségemre volt szellemi életemben, ő állandóan a szentségre indította az embert. Látta, mennyire tudatlan vagyok, és azonnal tanítani kezdett írni, és olvasni. Sajnos, sohasem sikerült neki megtanítani engem a helyesírásra.

Feleségéről szólva, Greatheartunk így szólt: „Nagy léleknyerő volt. Biztattam, hogy folytassa evangelizációs szolgálatát, én pedig folytattam szerelő mesterségemet. Bradfordot illetőleg volt egy nagy bánatom: nem volt templomunk és egy kis épületben folytattuk a munkánkat, amit én béreltem. Mikor a gyerekek jöttek, mindig imádkoztunk értük, hogy legyenek Istené, összejövetelekre vittem a gyerekeket és

felügyeltem rájuk, míg Polly prédikált. Én magam nem prédikáltam, de mindig ott voltam a bűnbánati imánál” – hogy lelkeket nyerjünk Krisztusnak. Az ő dolga volt kivetni a hálót, az enyém kihozni a halakat. Az utóbbi éppolyan fontos volt, mint az első.

Vannak életrajzok, amelyeknek az írója csupa mézbe mártja a hősét. Példabeszédek 25,16-ban olvassuk: „Ha mézet találsz, egyél, amennyi jólesik, de túl sokat ne egyél, mert kihányod.”

Az ilyen könyvtől annyira megundorodtunk, hogy néhány fejezet után nem volt kedvünk a befejezéshez. Ebben a könyvben arra törekszünk, hogy ne sok mézet adjunk bele; mert az, akiről szól, éppen olyan ember volt, mint mi.

Bradfordban nagyon hideg tél volt és a szerelők nagyon keresettek voltak. Nemcsak ezen a télen, hanem a rákövetkező két éven keresztül sok javítani való volt, mert az esőzések és viharok nagyon sok kárt tettek. Wigglesworth és a két segítőtje reggeltől estig el voltak foglalva. Azokban a napokban, amikor túl sok volt a munkája és jövedelme, a vallási dolgoktól elfordult érdeklődése és szíve meghidegedett Isten iránt. De minél hidegebb lett ő, annál forróbb lett a felesége. Az ő evangelizációs buzgósága soha nem apadt, sem imaélete. Nyugodt, szilárd keresztyén élete és bizonyágtétele még jobban előtérbe állította férje lanyhaságát, és ez bosszantotta őt. Egy éjjel ez a tetőpontra hágott. Az asszony kissé később jött haza a szolgálatból, és mikor belépett az ajtón, a férje megjegyezte: „Én vagyok az úr a házban, és nem engedem meg, hogy ilyen későn járj haza!” Polly nyugodtan felelt: „Tudom, hogy te vagy a férjem, de az uram Krisztus!” Ez bosszantotta a férjét, és nem engedte be őt. Bezárta előtte az ajtót. De valamit elfelejtett: a másik ajtót bezárni. Polly körülment és nevetve jött be az első ajtón. Annyira nevetett, hogy a férje kénytelen volt vele együtt nevetni – így végződött ez az epizód.

Ha egy férj elpártol, a legtöbb asszony savanyú, veszekedős lesz reggeltől estéig, de ez nem volt igaz Pollyra. Vidám szíve volt és mivel égett az Úrért, minden étkezésnél tréfált, enyelgett. Férjét visszavezette az Úrhoz és régi szerelméhez, az Istenhez való buzgóságához. Hűsége komoly próbákat állt ki, ezek alatt a hónapok alatt, mikor lelkileg megingott, de feleségének állhatatossága átvezette őt ezen a veszélyes időszakon, megmentve őt egy szörnyű szellemi hajótöréstől.

Pollynak már volt tekintélye a lélekmentés területén és gyakran küldték őt olyan munka helyrehozására, amit más elrontott és folytatni olyan evangelizációs munkát, amit más abbahagyott. Kedvelt prédikátora volt asszonyok összejöveteleinek, sőt férfiak bibliaóráinak is kedvenc előadója volt. Fáradhatatlanul buzgó volt és szinte ette a mindenféle munkát, beleértve a nagy háztartás gondját is. Ő és a férje is nagyon vendégszeretők voltak és sohase szalasztott el egy alkalmat, hogy valakit hazavigyen étkezésre, vagy meghívja, hogy maradjon náluk néhány napig, összejövetelek idején mindig sokan tartózkodtak náluk, de sohasem panaszkodott emiatt.

Wigglesworthnak hetenként egyszer Leedsbe kellett mennie anyagbeszerzés miatt. Itt talált egy helyet, ahol az „isteni gyógyítás” címmel összejöveteleket tartottak. Ezek az összejöveteleken valóságos csodák történtek. Annyira, hogy Wigglesworth elkezdte felkutatni a betegeket Bradfordban, megfizette útiköltségüket Leedsbe, ahol a hitből való imádkozást ajánlották nekik. Először nem szólt feleségének erről semmit, mert nem volt biztos abban, hogy milyen hatással lesz rá ez a „fanatizmus”, – ahogy legtöbbször csúfolták abban az időben az „isteni gyógyítást”. De felesége kitalálta, hogy mit művel, és mivel neki is szüksége lett volna gyógyulásra, egyszer elkísérte őt Leedsbe. Ott a hitből való imádsággal imádkoztak érte és meggyógyult az Úr által. Ettől az időtől fogva Polly is éppolyan buzgón hitt az Úr gyógyításában, mint férje.

Bradfordban szaporodott a munka és nekik nagyobb, majd még nagyobb lakásba kellett költözniük, míg egy egész nagy épületben laktak a Bowland Streeten. Ebben a Bowland Streeti misszióban a szószék mögött nagy betűkkel – hogy mindenki el tudja olvasni – ez állt: „Én vagyok az Úr, aki meggyógyítlak téged”. Évek folyamán sokan tanúsították, hogy meggyógyultak ennek a felíratnak olvasása nyomán.

Ebbe a misszióba jött egyszer egy testvér, akinek nagyon áldott szolgálatai voltak a gyógyulásról. A vasárnap délutáni szolgálat után meghívták őt Wigglesworthék teára otthonukba. Étkezés közben Polly ezt kérdezte tőle: „Mi a véleménye egy olyan valakiről, aki a hitből való gyógyulást prédikálja másoknak, maga pedig minden nap orvosságot használ?”

„Azt kell mondanom, hogy ez az ember nem bízik tökéletesen az Úrban” – volt a válasz. Étkezés után Wigglesworth azt mondta a testvérnek: „Mikor a feleségem a valakiről beszélt, aki a hitből való gyógyulást prédikálja, és a maga számára más eszközöket használ, rám célzott. Gyermekkorom óta aranyerem van és ezért kell naponta gyógyszert használnom. Én ezt ártalmatlan, természetes dolognak tartottam. Tudom, hogy

arra nincs más orvosság, mert naponta véreznék, és fertőzésnek tenném ki magamat. De ha ön mellém áll hitben, hajlandó leszek bizalmamat Istenbe vetni és abbahagyni az orvosság szedését. Évek óta naponta szedtem, és ez olyan megszokott a számomra. Ha semmi természetes hatása nem lesz mától fogva, mondjuk, szerdáig, hajlandó mellettem állni hitben ezen a napon? Mert természettől fogva nagy fájdalmaim vannak és vérzésem is, ha nem használom az orvosságot.” A testvér beleegyezett.

Ettől a vasárnaptól kezdve Wigglesworth nem vette be a napi adag orvosságot. Szerdán eljött a krízis. Bizonyos időben bement fürdőszobájába. Megkenste magát olajjal, mint ahogy Jakab levelében írva van. – Mi sokszor hallottuk őt nyilvánosság előtt bizonyosságot tenni, mert nem volt túlságosan mérsékelt, ha természetes dolgokról kellett beszélnie. – „Isten megsegített. Beleim ezen a napon úgy működtek, mint egy kis gyermeké. Isten tökéletesen meggyógyított. Ettől a naptól kezdve egészségesen működtek a beleim minden segédeszköz nélkül. Megpróbáltam Isten kegyelmét, és ez elég volt.”

Polly eléggé szerette férjét ahhoz, hogy megdorgálja, ha valami rosszat követett el, és ez nagyon gyakran megtörtént. Legtöbb férj rossz néven veszi, ha a felesége megkritizálja, de Wigglesworth mosolyogva vette tudomásul. Olyan volt magatartása, mint Dávidé, aki azt mondta: „Ha igaz ver engem, szeretetből van az. Olaj a fejemnek még a feddése is.” (Zsolt 141,5) Bár volt idő, amikor nem törődött intelmeivel, mégis kétségkívül ezek az intelmek nagyban hozzájárultak férje jellemének kialakulásához.

A szerelési munkák között Wigglesworth sok megbízást kapott vendéglősöktől, akik hozzáküldték javításra pumpájukat, amivel a sört pumpálták föl a pincéből. Ezt Polly nagyon gyűlölte, mivel ebben az időben ő vezette a könyveket. Tudta, hogy a munkások szabadon ihatnak a vendéglőkben, és azt is tudta, hogy ez milyen erkölcsrontó hatással van rájuk. Ellenvetése hatására férje egy idő múlva, – hogy megvédje embereit a kísértéstől – visszautasított minden munkát a vendéglőknek. Ez elég sok veszteséget jelentett neki, de úgy vette, mintha ez természetes lenne.

A Zsoltár 127,3-ban olvassuk: „Bizony, az Úr ajándéka a gyermek...” Az Úr Wigglesworthnak öt gyermeket adott. Egy leányt: Alicet, és négy fiút: Seth, Harold, Ernest és Georget. George 1915-ben az Úrhoz ment. Mennyire hiányzott atyjának!

3. Fejezet

„Ragaszkodik hozzád lelkem...” (Zsolt 63,9) – ez az ember benső sóvárgásának kifejezése Isten Szelleme után. Ez volt Smith Wigglesworth magatartása keresztyénységének kezdete óta. Nem csoda, hogy a lélek ellensége annyira kereste az okot, hogy bajt hozzon erre az életre, és a gazdagság csábításával elfojtsa az Igét abban a két évben, amiről az előző fejezetben szoltunk.

Bunyan zarándoka sokat tanult a Tolmács házában. Látott egy tüzet égni a fal mellett, és valakit ott állni, aki vizet önt rá, hogy elfojtsa. De a tűz még jobban égett, mint azelőtt. A tolmács azt mondta neki: „Ez a tűz a kegyelem munkája, melyet a szívben végzett.” – „Az, aki vizet önt rá, hogy kioltsa és megsemmisítse, az: a Gonosz. De az ellenállás tüze magasabban és forróban ég, ebből láthatod az eredményt.” – így Krisztiánt a fal másik oldalára vitte, ahol Krisztus volt, aki folyton öntötte kegyelmének olaját. Így volt a mi Greatheartunkkal is. Bár a Sátánnak sikerült egy időre csökkentenie buzgalmát, de az Úr ráöntötte olaját a majdnem kialudt tüzre, – felesége imádságára ez volt a felelet – úgy, hogy a megpróbáltatásból olyan tűzzel jött ki, ami az elkövetkező hatvan év alatt csak nagyobb és intenzívebb lett.

De hadd folytassam a történetet: Isten nagy buzgósággal áldott meg a lelkek megnyerésében. Azt néztem, hogy minden nap vihessek valakit az Úrhoz. Képes voltam naponként egy órát is várni valakire, hogy beszélhessek vele lelki üdvéről. Egy helyen másfél órát vártam és kértem az Urat, irányítsa hozzám azt, akit kiválasztott. Az utca tele volt emberekkel, de én azt mondtam az Úrnak: „Az igazit akarom.” Egy idő múlva már türelmetlenkedni kezdtem, és azt mondtam: „Uram, nekem nincs fölösleges időm.” Másfél óra múlva egy ember arra jött lóval és kocsival. Az Úr szólt hozzám, éppen úgy, mint Fülöphöz, hogy szálljon fel az etiópiai kincstároshoz. Felszálltam a kocsira, és máris beszélgettem az emberrel lelke üdvéről. Morgolódtam: „Mit törődik maga az én dolgommal? Miért éppen engem szúrt ki, hogy beszéljen nekem?”

Azt hittem, hogy tévedtem. Felnéztem az Úrra, és azt mondtam: „Uram, ő az igazi?” Ő ezt mondta: „Igen, ez az igazi” – így hát folytattam a beszélgetést és kérleltem, hogy adja át életét Krisztusnak. Nemsokára láttam, hogy könnyezik. Tudtam, hogy Isten már megnyitotta szívét és az Ige magja már behatolt. Mikor már

biztos voltam abban, hogy a kegyelem munkálkodik a lelkében, leugrottam a kocsiról, ő pedig tovább ment a maga útján.

Három héttel később anyám azt mondta nekem: „Smith, beszéltél valakivel az üdvösségéről?” – „Hiszen mindig ezt teszem, anyám.” „Nos, tegnap este meglátogattam egy embert. Haldoklott. Három hete ágyban fekszik. Megkérdeztem, hogy hívjak-e valakit, hogy imádkozzék vele együtt.” Azt mondta: „A múltkoriban úton voltam; egy fiatalember jött fel a kocsimra és beszélt velem. Én nagyon nyers voltam hozzá, de ő csak kintartott mellettem. Valahogyan Isten megítélte bűneimet és megmentett engem.” – Anyám így folytatta: „Ez volt annak az embernek utolsó útja. Azon az éjjelen elköltözött. Leírta annak a fiatalembernek külsejét, aki beszélt vele – és én megmondtam neki, hogy te voltál.”

Menet közben is folyton azt néztem, kivel beszélhetnék az Úrról. Egyszer egy testvérrel biciklitúrára mentem. Minden tíz naptól átlag három jó alkalom volt a megtérésre. Az üzleti élet tapasztalata sok olyan emberhez vezetett, akikhez nem tudtam volna közel kerülni, ha prédikátor lettem volna. Egész üzleti életem ekkor Istennel való közösségben telt el. Akárhová mentem, biznyságtévőjének tekintettem magamat.

Egy ember Bradfordba jött lakni és megkérdezett egy kereskedőt: „Tudnál nekem ajánlani egy jó szerelőt?” A kereskedő azt felelte: „Igen, tudok, ha ki tudja állni a vallásosságát. Ha szerelőre van szüksége, megkapja a vallásosságát is. Nem megy ki úgy a munkára, hogy ne prédikálna egész idő alatt, amíg dolgozik.” „Nos, jó – mondta az új lakos –, megpróbálom.” Később mondta meg, hogy azért hívott engem szerelésre, mert azt akarta, hogy beszéljek neki az Úrról.

Jól értettem a mesterségemet, de a tartozásokat nagyon hiányosan írtam be a könyvbe. De minden szombaton fizetnem kellett a munkásaimat. Egy napon nem volt pénzem. Mindig azt hittem, Isten terve az, hogy szükségben legyek, mert a szükség óráiban Isten megnyitja a kaput nekem és erősíti a hitemet. Ebben a bizonyos időben az Úrhoz mentem és így imádkoztam: „Uram, most nincs időm, hogy elmenjek, és a pénz után kutassak. Kérlek, mutasd meg, hová menjek, hogy kapjak valamennyit.” Ő azt mondta: „Menj a püspökhöz.” – Hallottam, hogy nagyon rosszul fizet, és mindenkinek a törvényszékre kell mennie, hogy megkapja a pénzét. De mivel az Úr azt mondta, menjek hozzá, tudtam, hogy velem lesz, így hittel mentem el.

Amint bementem a kapun, találkoztam a püspök feleségével, aki egy másik hölgygel jött ki. Azt reméltem, hogyha vele találkozom, ő majd fizet nekem. Azt mondtam magamban: „Csak egyben reménykedhetek, és ez maga a püspök.” Egy pillanatig haboztam, mert tudtam, hogy ő senkinek sem fizet. Mégis menjek hozzá? Nos, tudom, hogy Isten mondta nekem, így hát bementem a hátsó ajtón. Megkérdeztem a szolgálót: „Itt van a püspök úr?” „Nincs, és három hétig nem is jön haza.” „Ezt nem értem, – mondtam. „Miért nem érti?” Úgy látszik, ön megzavarodott.” – „Igen, megzavarodtam, holnap fizetnem kell az embereimet, imádságomra az Úr ide irányított; és nagyon zavaró, tudni, hogy a püspök úr nincs itthon, és három hétig nem is fog hazajönni.” – A szolgáló megkérdezte: „Mennyivel tartozik önnek?” Azt mondtam: „Éppen húsz fonttal.” Erre azt mondta: „Jöjjön be.” – Felment, lehozta a pénzt és kiegyenlítette számlát. Megkérdeztem tőle: „Gyakran előfordul ilyen eset?” – Így válaszolt: „Nem.” – Tudtam, hogy az Úr mondta nekem, hogy menjek ebbe a házba – előző este kilenc órákor. A szolgáló azt mondta nekem, hogy úrnője éppen ebben az időben adta oda neki a bérét és ő indítatva érezte magát arra, hogy ebből kifizesse a számlát. Megkérdeztem: „Mi indította erre?” Ezt felelte: „Nem mertem elengedni önt fizetség nélkül. Ennyi az egész.” Isten megmutatta nekem, hogyan tehet valamit lehetővé, ami emberileg lehetetlen. Az ehhez hasonló esetek segítették elő, hogy élő hitem legyen.

Egy reggelen a gyermekek mind összegyülekeztek a reggeliző asztal körül, és a feleségem ezt mondta: „Harold és Ernest nagyon betegek.” Reggeli előtt imádkozzunk értük. Isten ereje azonnal rám és feleségemre szállt és mikor kezeinket a gyermekekre tettük, ők azonnal meggyógyultak. Mikor láttuk a szemeink előtt lejátszódott csodálatos gyógyulást, mindketten bensőséges örömmel teltünk el. Az Úr mindig nagyon jó volt, megmutatva Magát családunk orvosa gyanánt.

Ezen a napon olyan házba mentem dolgozni, ahol sok cseléd volt és egy tanulófiút vittem magammal. Láttam, hogy a ház úrnője nagyon nyugtalan. Bejött abba a szobába, ahol dolgoztam, rám nézett, aztán megint kiment. Aztán megint bejött és azt mondta: „Nem tudná elküldeni az inasát az üzletébe valamiért?” Azt feleltem: „Éppen most akartam elküldeni, mert egy csődarab rövidebb a kellesténél.” – Amint az inas kiment, azt mondta: „Kérem, nagyon kérem, mondja meg nekem, mitől fénylik úgy az ön arca, mintha valami csodálatos öröm érte volna?” Így feleltem: „Ma reggel két gyermekem nagyon betegen jött reggelizni. Feleségemmel imádkoztunk értük, és Isten azonnal meggyógyította őket. Nagyon boldog voltam, mikor láttam, mit tett az Úr, és ez az öröm velem van most is.” Ezt mondta: „Kérem, mondja meg, hogyan

lehet megkapni ezt az örömet?” A házamban nagyon sok baj van. A férjem ma reggel egy nagy veszekedés után ment el. Kérem önt, mondja meg, hogyan kaphatnám meg azt a nagy nyugalmat, békét és örömet, ami önben van.” Azt mondtam neki: „Az Úr megváltott engem és a feleségemet és mi tudjuk, mit jelent az ő ereje az otthonunkban. Óerte elszenvedünk minden szükségét, mert ő betölt minket békével és örömmel.” Azt mondta: „Ó, kérem, tudna rajtam segíteni?” És én azt feleltem: „Igen, tudok segíteni önnek.”

Úgy látszott, fél, hogy a cselédek bejönnek, ezért bezárta az ajtót, kezét a kulcon tartotta, mintha attól félne, hogy bármely pillanatban megzavarhatják. Mivel a kezét a kulcon tartotta, az Úr megmentette őt. Megtelt örömmel, abban a bizonyosságban, hogy minden bűne meg lesz bocsátva. Azt mondta: „Ó, hogyan tarthatnám meg ezt?” Én meg azt kérdeztem: „Van olyan napja, amikor itthon van, és a hölgyek önhöz jönnek?” Ezt felelte: „Igen, a jövő csütörtökön.” Azt mondtam: „Mondja meg a hölgyeknek, hogyan szabadította meg önt az Úr, és kérdezze meg, tudnak-e imádkozni önrel.”

Sok szolgálati lehetőség volt, amit az Úr nekem adott az évek folyamán, a szerelő szakmámban. Megvolt az örömem, hogy lelkeket vezethettem Krisztushoz, közöttük oly sok szolgálóleányt – mesterségem gyakorlása közben, Krisztusról szóló bizonyásgtétellemmel. Az Úrnak oka volt rá, hogy szorosra fogta az anyagiakat. Tekintélyem volt, mivel az üzletem virágzó volt, de mindig kevés volt a készpénzem.

Emlékszem, egy napon szokás szerint imádkoztam és kértem az Urat: „Hová menjek pénzért ezen a napon?” Azt felelte: „Látogasd meg a mérnököt és kérj tőle utalványt.” Egy bizonyos építésznek vállaltam valami munkát és most az Úrnak engedelmességgel elmentem hozzá. Mikor bementem az irodájába, azt kérdezte: „Mit akar?” Magyarázni kezdtem, hogy utalványra van szükségem. „Milyen munkáról?” – kérdezte. Megmagyaráztam, hol dolgoztunk. „Hogyan? – kérdezte – hiszen, csak nem rég kapták meg a munkát?” Ezt válaszoltam: „Ez nem jelent semmit, a munka készen van.” – Egy sor új házon kellett dolgoznom. – Azt mondta: „Még nem fejezheték be a munkát, hisz egy hete adtam ki maguknak.” – Ha nekem adta ki, ezt azért tette, mert tudta, hogy én hamar befejezem. Azt kérdezte: „Hogyan csinálta meg?” – „Odavittem minden emberemet máshonnan.” – Kétkedett a szavaimban. Vette a kalapját, hogy elmegy és megnézi. Együtt elmentünk és mikor látta a munkát, nagyon meg volt elégedve. Azt mondta: „Ez csodálatos. Éppen olyan, ahogyan én akartam.” Így hát megírta az utalványt.

De különböző dolog volt megírni az utalványt és megkapni a pénzt. Elmentem a gyártulajdonoshoz, aki az ingatlan tulajdonosa volt és menetközben láttam egy kirakatablakot, ezzel a felirattal: „Bízzál az Úrban mindenkor!” Azzal a hittel mentem, hogy mióta az Úrban hiszek, minden sikerül. Mikor megérkeztem az irodához, átadtam a pénztárosnak az utalványt. Szombat reggel volt és ő olyan hangosan kiabált, ahogy én sohasem tudtam volna. – „Itt nem kap maga semmiféle pénzt! Nem kap pénzt! Mi nem fizetünk senkinek, csak egyszer egy hónapban, egy bizonyos napon. Mondom magának, hogy itt nem kap pénzt!”

Olyan hangosan kiabált, hogy azt hittem, valami baj van a fejével. Mögötte kinyílt egy ajtó. A főnök jött ki és megkérdezte: „Mi a baj?” Ezt mondtam: „Nem tudom, uram; én ennek az embernek átadtam egy utalványt, és nem tudom, miért kiabál velem.” Most már tudom, az Úr készítette a pénztárost a kiabálásra, hogy előcsalja a főnököt a másik épületből. Az igazgató elolvasta az utalványt és szólt a pénztárosnak: „Fizesd ki ennek az embernek a pénzét. És ha újra ilyesmit hallok, kidoblak.”

Kijöttem a pénzzel az irodából és lementem az utcára az Urat dicsérve. Mikor odaértem az üzlethez, ahol a feliratot láttam, bementem és azt mondtam: „Mit kér azért a szövegért?” Egy schillinget kért érte. Nagyon áldott volt ez számomra, hogy ott láthattam magam előtt az emlékeztetőt: „Bízzál az Úrban mindenkor!”

Saját üzletem volt, így az időm nagy részét a betegeknek és a szükségben levőknek szentelhettem. Minden héten Leedsbe mentem, ahol a hitből való gyógyulásról tartottak előadásokat. A lelkemben nagyon kritikus voltam és szigorúan ítélt meg az embereket. Nem tudtam felfogni, hogy azok, akik hitből való gyógyulásról tartanak előadásokat, miért viselnek szemüveget. Meg is kérdeztem ezt: „Miért visel szemüveget, ha hisz a hitből való gyógyulásban?” Később nekem is szemüveget kellett viselnem a Biblia olvasásánál és engem is sokszor kritizáltak ezért. Mindazáltal nagyon együtt éreztem a beteg és szükségben levő emberekkel, és mivel meg tudtam fizetni a szegények kiadásait, össze szoktam gyűjteni őket és Leedsbe vittem a szerdai előadásokra. Egyszer kilencen voltak velem. A hitből való gyógyulások előadásainak vezetője az otthona ablakából látott minket és azt mondta: „Itt van Wigglesworth és egy csomó embert hozott magával. Ha tudná, hogy ezeket az embereket Bradfordban is meggyógyíthatná éppen olyan könnyen, mint ahogy Leedsben meg fognak gyógyulni.”

Ezek a vezetők tudták, hogy mennyire együtt érzek a szenvedőkkel, és egyszer azt mondták nekem: „Keswickbe akarunk menni, és azon gondolkodtunk, kire bízhatnánk az itteni munkát. Egyedül önre

gondoltunk.” Azt mondtam: „Én nem tudok gyógyító szolgálatot vezetni.” Azt felelték: „Nincs más, akire bízhatnánk. Mi önre bízunk, viselje gondját a munkának, míg mi távol vagyunk.” Eszembe jutott: „Nos, annyian tudnak beszélni. Nekem csak meg kell bíznom őket ezzel.” – Következő héten, amikor odamentem, a hely tele volt emberekkel. Természetesen, az első dolgom volt keresni valakit, aki majd beszélni fog. De mindenki, akit megkértem, azt mondta: „Nem, önt választották, és önnek kell csinálnia.” Így hát bele kellett kezdenem. Nem emlékszem, miket mondtam, csak azt tudom, hogy mikor bevégeztem, az emberek gyógyulásra előreyttek. Tizenöten voltak. Az egyik egy skót volt, két mankóval járt. Imádkoztam érte és azonnal meggyógyult. Senkit sem lepett úgy meg, kivéve engem. Ugrálva ment a helyére mankó nélkül. Ez a többieket is felbátorította, hogy higgyenek Istenben és mindenki meggyógyult. Biztos vagyok benne, hogy nem az én hitem, hanem Isten kegyelme jött segítségül hozzám a szükségnek ebben az órájában.

Ezután az Úr mindinkább megnyitotta előttem a hitnek kapuját. Kihirdettem, hogy a hitből való gyógyulásra összejövetelet fogok tartani Bradfordban egy bizonyos estén. Tizenketten jöttek el, és mind a tizenkettő csodálatosan meggyógyult. Az egyik esés közben szerencsétlenül beharapta nyelvét. Teljesen meggyógyult. Egy másik asszonynak kelevény volt a bokáján, meg egy nagy seb, ami állandóan gennyezett. Meggyógyult, és másnapra csak a sebhely maradt. A többiek is mind meggyógyultak.

Egyszer egy ember azt kérdezte: „Meggyógyítható e hitből a tengeri betegség?” „Igen. A félelem szelleme az, ami az ön tengeri betegségét okozza. Követelje, hogy menjen ki önből a Jézus nevében.” Ezután sohasem kapott tengeri betegséget, pedig nagyon sokat utazott.

Egy napon valaki hozzám jött. Nagyon áldott testvér volt. Ezt mondtam neki: „Mr. Clark, nagyon levertnek látszik. Mi a baj?” Ezt mondta: „A feleségem haldoklik. Két orvos is volt nála egész éjjel és azt mondták, már nem sokáig fog élni.” Azt mondtam: „Miért nem hisz a felesége érdekében Istenben?” – így felelt: „Már nem tudok hinni” – és összetört szívvel ment ki a házból. Meglátogattam egy Howe nevű testvért, aki egy kis missziót nyitott Bradfordban. Azt gondoltam, ő megfelelő partner lesz, akit magammal vihetek, hogy segítsen nekem. Mikor megkérdeztem, eljönne-e velem, azt felelte: „Nem, igazán nem megyek. Ne is kérjen többé. De hiszem azt, ha ön elmegy, Isten meggyógyítja a beteget.” Megértettem, hogy Isten azért adta szájába ezeket a szavakat, hogy bátorítson engem.

Ismertem valakit, Nicholsnak hívták, aki, ha alkalma volt az imádkozásra, háromszor körülímádkozta a világot, aztán hazajött. Elmentem hozzá és megkérdeztem, eljönne-e velem imádkozni Clark nővérért? „Igen, nagyon szívesen” – mondta. Másfél mérföldet kellett gyalogolnunk az otthonuktól. Azt mondtam neki, ha elkezd imádkozni, ne hagyja abba, míg be nem fejeződik az imája. Mikor odaértünk a házhoz, láttuk, hogy Clarkné már majdnem meghalt. Azt mondtam a testvérnek, akit magammal vittem: „Látja, milyen veszedelmes helyzetben van a beteg? Nem vesztegethetünk több időt, kezdjük el az imádkozást.” Látva, hogy itt az alkalom, elkezdett imádkozni. De még sohasem ijedtem meg ennyire, mint amikor elkezdett imádkozni. Az Úrhoz kiáltottam: „Állítsd meg őt! Állítsd meg ennek az embernek imádkozását!” – Miért? – Mert a kedves férjért kezdett el imádkozni, aki szomorú lesz a nagy veszteség miatt, és a gyermekekért, akik anyátlanok lesznek. Annyira elmerült ebben, hogy kiáltanom kellett miatta az Úrhoz. És hála Istennek, abbahagyta.

Bár tudtam, hogy sem Clark, sem Nichols nem hisz a hitből való gyógyulásban, elővettem egy kis üveget a zsebemből, amelyben olaj volt. Hosszú dugót tettem bele, hogy könnyen kinyithassam. Kivettem az üveget zsebemből és a hátam mögé tartottam. Majd így szóltam: „Most ön imádkozzon, Clark úr.” Clark felbátorodva Nichols imádságán, ugyancsak azért imádkozott, hogy vigasztalást találjon a nagy megpróbáltatás idején. Nem tudtam megállni, hogy újra ne kiáltsak: „Uram, állítsd meg!” Olyan komolyan és hangosan kiáltottam, hogy a házon kívül is meghallották. Hála Istennek, abbahagyta.

Mikor abbahagyta, kihúztam a dugót az üvegből és a haldoklóhoz mentem, aki az ágyon feküdt. Újonc voltam még ebben az időben és mivel nem tudtam egyebet tenni, az egész üveg olajat Clarknéra öntöttem a Jézus nevében.

Mellette álltam az ágy fejénél és a lába felé néztem, amikor hirtelen megjelent Jézus. Tágra nyílt szemekkel néztem rá. Ő volt ott az ágy lábánál. Kedvesen rám mosolygott. Még most is látom, mikor mindezt elmondom nektek. Sohasem felejttem el ezt a látványt, azt a kedves mosolygást. Néhány pillanat múlva eltűnt, de történt valami ezen a napon, ami egész életemet megváltoztatta. Clarkné felkelt, tele volt élettel és még gyermekei is lettek. Sok évvel túlélte férjét. Halleluja.

Mindenkinek kell, hogy legyenek próbái. Ha hiszünk az isteni gyógyításban, bizonyos, hogy a hit vonalán lesznek próbáink. Isten nem vihet be valakit az áldásba és a Vele való teljes együttműködésbe anélkül, hogy próbái ne lennének.

Feleségem és én láttuk, hogy nem lehetünk együtt Istennel félszívű módon. Ha hiszünk a hitből való gyógyulásban, teljes szívvel arra kell szentelnünk magunkat. Így hát Istennek ajánlottuk magunkat és egymást is. Ez az Isten kegyelmébe való ajánlás új rendet hozott az életünkbe. Egymásra néztünk, és azt mondtuk: Mostantól fogva semmiféle gyógyszer, sem orvos nem jöhet a házunkba. – Könnyű akkor fogadalmat tenni, ha az ember erős, egészséges. De hinni akkor is, ha próbák jönnek – csak ez jöhet számításba. Nemsokára meg is jöttek ezek a próbák.

Mindketten nagyon buzgók voltunk Isten dolgaiban és sok időt töltöttünk a szabad ég alatti összejöveteleken. Egy vasárnap nagy lázam volt és levert a lábamról. Ketten támogattak és hazavittek. Nem sokkal előtte is ugyanez történt, de az nem volt olyan komoly. Egész éjjel imádkoztunk. Másnap reggel azt mondtam feleségemnek: „Azt hiszem, haza kell mennem. Egész éjjel imádkoztunk, és semmi sem történt. Rosszabbul vagyok. Látszólag semmi sem történt. Te tudod az egyezségünket, hogyha látjuk, hogy hazahívunk bennünket, csak akkor hívunk orvost, nehogy vizsgálat nélkül a kívülállók ítékezése miatt szenvedjen valamelyikünk. Rád bízom, tégy belátásod szerint.”

Szegénykém, nagyon szomorú volt, körülötte mind a kis gyermekei és semmi remény nem volt. Letörten elment, hogy orvost keressen, nem azért, hogy engem meggyógyítson, hanem, mert úgy látta, jön a vég.

Mikor megjött az orvos, megvizsgált és a fejét rázva mondta: „Nincs semmi remény. Az elmúlt hat hónapban vakbélgyulladás volt, és a szervek olyan állapotban vannak, hogy nem lehet reménykedni.” Odafordult feleségemhez és azt mondta: „Most el kell mennem valahová, majd később visszajövök. Egyedül csak egy azonnali operáció segítene, de félek, hogy az ön férje túlságosan gyenge már ehhez.”

Mikor kiment a szobából, egy idős hölgy és egy fiatalember jöttek be. A hölgy nagy imádkozó volt és azt hitte: minden, ami nem egészség – a Sátántól van. Míg a hölgy imádkozott, a fiatalember kezeit rám helyezte, és azt kiáltotta: „A Jézus nevében menj ki, Sátán!”

Meglepetéssel éreztem, hogy ugyanúgy jól éreztem magamat, mint máskor. Fájdalmaim teljesen megszűntek. Miután imádkoztak értem, elmentek. Én pedig felkeltem, azt gondolva, hogy senkinek sincs joga ágyban feküdni, ha meggyógyult. Amint lefelé mentem, feleségem rám kiáltott: „Ó!” – „Meggyógyultam!” – mondtam neki. – „Remélem, ez igaz!” – válaszolt. Aztán megkérdeztem, van-e valami munka? – „Igen, éppen itt van egy asszony, akinek nagyon sürgős valami forrasztás, valahová el akar menni.” Megadta a címet és én elmentem, hogy elvégezzem a munkát. Mialatt dolgoztam, az orvos visszajött. Cilinderét az asztalra tette, felment, de mikor felért volna, feleségem utána kiáltott: „Doktor, doktor, doktor!” – „Szólt valamit?” – kérdezte az orvos. – „Ó, doktor úr, ő elment dolgozni.” Az orvos azt mondta: „Majd visszahozzák holtan, ez olyan biztos, ahogy ön él.” Nos, a halott ide-oda járt, kelt a világban, hirdelve az Igét éveken át, mind a mai napig.

A világ minden részében kezemet tettem a vakbélgyulladásos betegekre és nem volt olyan eset, hogy meg ne gyógyultak volna.

4. Fejezet – Felülről adatott

Feleségem nagy szónok volt és bár én nem voltam jártas a prédikálásban, fejébe vette, hogy engem is bevon a szolgálatba. Állandóan azt hirdette, hogy a következő vasárnap én leszek a szónok. Azt mondta, biztos benne, hogy tudnék beszélni, ha megpróbálnám. Ha bejelentette beszédemet, ez nekem egyheti munkát és nagy adag izzadságot jelentett. Ilyenkor nagy merészen fel szoktam menni a szószékre, felolvastam a textust, mondtam néhány szót, aztán felkértem a gyülekezetet, hogy ha van valakinek hozzászólása, most megteheti, itt az alkalom, mert én befejeztem.

Feleségem ismételt kísérletet tett, de mindig így végződött. Ő volt a szónok és én bátorítottam, hogy csak beszéljen. Tudtam, hogyha elveszett lelkek sorsát helyezi az Úr a lelkünkre, és a bajaik állandóan szemünk előtt vannak, az Úr, ha felnézünk rá, segít minket, hogy kifejezhessük együttérzésünket, és prédikátort formál belőlünk. Szabadtéri szolgálatokat tartottunk húsz éven át Bradford egy részén, és minthogy hétről-hétre én szolgáltam a szabadban, az Úr kezdett nekem egyre több szabadságot adni.

Feleségem és én mindig hittünk a Biblia szentségében, de tudtam, bennem sok a testiség. Egyszer egy igazán szent ember jött hozzánk prédikálni és ő beszélt arról, mit jelent teljesen megszentelődni. Azt mondta, hogy a kegyelem műve az újjászületés után teljesül be. Mikor tíznapi imádkozással vártam az Úrra, átadva Neki testemet, mint élő áldozatot, a Róma 12,1-2 szerint. Isten bizonyosan tett velem valamit, mert ettől az időtől kezdve szabadon tudtam prédikálni. Mi ezt a Szent Szellemmel való keresztségnek tulajdonítottuk. És mi, a Bowland Streeti misszióknban a gyógyításért és a megszentelődésért álltunk ki. Sohasem hittük azt, hogy nekünk az a jó, ha minden prédikációt mi végzünk el. Két-három fiatalnak alkalmat adtunk minden héten erre. Ezek a fiatal munkások fejlődtek és az lett az eredmény, hogy sokan közülük kitűnő prédikátorokká lettek.

Azt gondoltuk, hogy mindent megkaptunk, amit csak lehetett szellemi vonalon, de egy nap azt hallottuk, hogy egyesek elnyerték a Szent Szellemmel való keresztségét, más nyelveken szóltak, és a Szellem ajándékai nyilvánvalókká lettek. Bevallom, nagyon meghatódtam mikor meghallottam ezt a hírt.

Egy napon láttam, hogy egy férfi jön be a házba és észrevettem, hogy nagyon nehezen jár a bejárati kapunk lépcsőjén. Valahogy felvonszolta magát a rács segítségével, és mikor leült, azt mondta: „Ha a családom tudná, hogy önökhöz jöttem, sohase engedték volna meg. Rosszabb véleményrel vannak önről, mint akárki másról.” Erre azt mondtam: „Ha önnek ez a véleménye rólam, akkor jobb, ha elhagyja a házamat, mert nekem nem kell itt olyan valaki, aki nem bízik bennem.”

„Ó, – mondta, – én bízok önben. Kérem, ne dobjon ki. Ha tudná, milyen szörnyű helyzetben vagyok, nem akarna elküldeni. Fogja meg a lábamat, rendben?”

Megtettem és konstatáltam, hogy olyan, mint egy deszka, nem, mint egy láb. Azt gondoltam: „Különös. Mi a baj?” „Ez a rák. Az egész lábam, lentről felfelé csupa rákos. Ugye, nem küld el?”

Ezt feleltem: „Nem akarom elküldeni, meglátom, mit szól hozzá Isten.” – Mikor vártam egy kicsit az Úr előtt, ezek a szavak jöttek az elmémbe: „Menj, mondd ennek az embernek, hogy böjtöljön hét nap és hét éjjel és a teste olyan lesz, mint a kisgyermeké.”

Megmondtam, hogy mit adott elém az Úr az ő számára és ő azt mondta: „Mindent elhiszek, amit Isten nekem mondott, hogy megtegyem.” Négy nap múlva kinéztem az ablakon és ott volt ugyanaz a férfi. De ahelyett, hogy rácsot fogta, és kapaszkodott volna, mint egy beteg ember, ugrált a lépcsőkön, és mint egy kisfiú, körülszaladta a házat és kiabált: „Tökéletesen meggyógyultam.” Megkérdeztem: „Mit fog most tenni?” – Azt felelte: „Visszamegyek, és további három napig böjtölök, de azt gondoltam, meg kell mutatnom önnek, hogy Isten már mit cselekedett.”

Mikor legközelebb hozzánk jött, meglátta Alice leányomat és hallotta, mikor ezt mondta, hogy Angolába megy, Afrikába. „Én is részt szeretnék ebben venni – mondta neki, és egy marék aranyat vett elő, mondván: „Ez az én ajándékom az ön afrikai útjához.” Aztán hozzánk fordult és azt mondta: „Hallotta ön a legújabbat? Sunderlandban megnyerték a Szent Szellemet, és idegen nyelveken beszélnek. Elhatároztam, hogy elmegyek magam is megnézni ezt a dolgot. Velem jönne ön is?” Kijelentettem, hogy örömmel vele megyek. Azt mondta: „Jól van, jöjjön velem, és minden költséget én fizetek.” Olyan boldog volt, mivel meggyógyult, hogy állandóan dicsőítette Istent a csodáért, ami az életében történt.

Előre írtam Sunderlandbe két ismerősnek, akik Bradfordban tértek meg, aztán Sunderlandbe mentek lakni. A válasz csakhamar megjött, hogy ami történt, az egy nagyon veszélyes tévedés, és az idegen nyelveken szólás a Sátán munkája. Hogy megvédjenek engem ettől a szörnyű tévedéstől, beszéltek egy csodálatos asszonnyal, aki óva int engem. Így hát az első hírek hamisak voltak. Mikor mindent elmondtak, azt ajánlottam: „Imádkozunk.” Az Úr igazi szabadságot adott az imádságban és miután imádkoztam, azt mondta: „Ne törődj semmivel, amit mondatlak. Engedelmeskedj a saját vezetésednek.”

Szombat este volt, mikor az összejövetelre mentem, amit a pietánia kisszobájában tartottak Monkwearmouthban, Sunderlandben. Ezt nem tudtam megérteni: éppen most jöttem Bradfordból, ahol Isten Szelleme hatalmasan működött. Sokan megtértek, Isten ereje által, meggyőzve az előző estén, mikor én elhagytam Bradfordot és Sunderlandbe utaztam. Elöttem úgy tűnt, mintha itt nem ugyanaz az erő működne, mint a saját gyülekezetemben, Bradfordban. Csalódottnak éreztem magam. De nagyon vágyakoztam Isten után, és ő tudott a vágyódásomról, bár látszólag senki sem értett meg engem.

Emlékszem valakire, aki bizonyosságot tett arról, hogy három hétig várt az Úrra, míg az Úr megadta neki a Szent Szellem keresztségét és nyelveken kezdett beszélni. Felkiáltottam: „Halljuk ezt a nyelvet.” Azt felelték: „Ha ön is megnyeri a keresztséget, ön is fog nyelveken szólni.”

Véleményem szerint már akkor meg voltam keresztelve a Szent Szellemmel. Visszagondoltam arra a tíz napra, míg az Úrra vártam és az áldásokra, amiket ennek folytán kaptam. Ezt neveztem Szent Szellemmel való keresztségnak. Így hát azt mondtam neki: „Emlékszem, mikor megkereszteltettem, a nyelvem megoldódott. Az én ajándékom más volt.” – De ők azt mondták: „Nem, ez nem az.”

Lelkem minden erejével Isten után vágyakoztam. Egy vasárnap reggel hét órakor elmentem egy Üdvhadseregbeli összejövetelre. Ezen az összejövetelen háromszor „földre sújtott” Isten hatalmas ereje. Szégyenkeztem ezen a helyzeten, hogy talán még félreértetek, majd megpróbáltam kontrollálni magamat. Felkeltem és térden állva, imádkoztam. A szolgálat után a kapitány megkérdezte: „Testvér, honnan jött?” Ezt feleltem: „Bradfordból jöttem. Azért jöttem Sunderlandbe, hogy elnyerjem a nyelveken szólást, amit mások itt már elnyertek. „Ó, – mondta, – az ördögöt nyerik itt el.” Meghívott, hogy délután prédikáljak és nagyon szép órákat töltöttünk együtt. Meg akartak győzni arról, hogy a „pünkösdistáknak” a közelébe se menjek, és ne akarjak nyelveken szólni.

Boddy lelkész, aki vikáriusa volt az episcopalista egyháznak, ahol az első pünkösdista összejöveteleket tartották, hirdetést tett közzé, hogy minden kedden éjjel várakozási összejövetelt tartanak. Ez nagyon drága alkalom volt, és Isten jelenléte csodálatosan megnyilvánult, de senkit sem hallottam nyelveken szólni. Fél háromkor Boddy testvér azt mondta: „Jó lesz befejezni az összejövetelt.” Csalódottnak éreztem magam, mert egész éjjel ott szerettem volna maradni. Észrevettem, hogy mikor a szállodában ruhát váltottam, a szobám kulcsát a levetett ruhában felejtettem. Egy indiai misszionárius testvér azt mondta: „Jöjjön át hozzám és aludjon nálam.” De nem feküdtünk le. Imádkozással töltöttük az éjszakát, és nagy áldásokat kaptunk. Négy napig semmi másra nem vágyakoztam, csak Istenre. Ez után éreztem, hogy haza kell utaznom és elmentem az episcopalista vikáriátusra, hogy elbúcsúzzak. A vikárius feleségének azt mondtam: „Hazamegyek, de nem kaptam meg a nyelveken szólást”, erre ő ezt felelte: „Nem a nyelveken szólás kell önnek, hanem a keresztség!” – „Én már megkaptam a keresztségét, nővérem – ellenkeztem, – de mielőtt elmegyek, kérem, a kezeit tegye rám.” Rám helyezte a kezeit és ki akart menni a szobából. A tűz leszállt. Csodálatos volt, ahogy az Úrral együtt voltam. Megfürdetett hatalmas erejében. Tudatában voltam a drága vér tisztító erejének, és felkiáltottam: „Tiszta vagyok, tiszta vagyok, tiszta vagyok!” Betöltött a tisztaság tudatának öröme. Látomásom volt, melyben láttam az Úr Jézus Krisztust. Láttam az üres keresztet és Őt megdicsőülve az Atya jobbján. Nem tudtam angolul beszélni, hanem dicsőíteni kezdtem Őt valami más nyelven, amit Isten Szelleme adott nekem, hogy beszéljek. Most már tudtam, lehet, hogy megkaptam az előzetes megszentelődést, de most végre elnyertem az igazi Szent Szellemmel való keresztséget, amit annakidején a tanítványok pünkösdkor kaptak.

5. Fejezet – A keresztség elnyerése után

Mikor elnyertem a Szellemmel való keresztséget, éppen egy összejövetelt tartottam a Mindenszentek templomban és egyenesen odamentem. Az egyház vikáriusa, Boddy lelkész szolgált. Tudtam, hogy ő még nem nyerte el a Szent Szellem keresztséget, félbeszakítottam, ezt mondtam: „Ó, kérem, hadd beszéljek, Mr. Boddy. Éppen most nyertem el a Szent Szellem keresztséget.”

A templom mellékterme – elég nagy helyiség, telve volt emberekkel. Nem is tudom, mit mondtam, de emlékszem, hogy mindenki zúgolódott és elégedetlen volt a helyzetével. Azt mondták: „Ez az ember olyan nagyon vágyakozott, és csak néhány napja van itt és megkapta a keresztséget, mi pedig hónapok óta várunk rá, mind hiába.” Sóvárogva vártak mindnyájan. Ettől a naptól kezdve Isten elkezdte kiönteni Szellemét, rövid időn belül ötvenen nyerték el a keresztséget.

Első dolgom volt hazasürgönyözni, ezt írtam: „Megkaptam a keresztséget a Szent Szellemtől és nyelveken szóltam.” Hazafelé a vonatban Sátán el kezdte kérdezgetni: „Elviszed ezt Bradfordba?” Tekintettel érzelmeimre abban a pillanatban, nem volt mit tennem, mint nem az érzelmeimre, hanem hitemre hallgatnom. Mindenki megrökönyödésére kiordítottam a vasúti fülkéből: „Igen, megteszem!” Nagyon nagy öröm töltött el, mikor ezt kijelentettem, de valahogyan éreztem, hogy ettől a perctől kezdve mindig nagy harcaim lesznek.

Mikor hazaérkeztem, az egyik fiam megkérdezte: „Apám, te nyelveken szóltál?” – „Igen, George.” – „Akkor hadd halljuk” – mondta. De semmit sem tudtam mondani, bár megkaptam a Szent Szellem keresztséget, de nem kaptam meg a nyelvek adományát. Ez csak kilenc hónappal később jött meg. Fiam nem tudta megérteni, hogy a nyelveken szólás, amely a Szellemmel való keresztséget követi, nem a „nyelvek

nemei”, amiről szó van az 1Kor 12-ben. Az előbbi megkaphatjuk, ha a Szellem leszáll pünkösdi teljességében. De semmi más további kijelentés nem áll fenn, hacsak nem a Szellem különleges dicsőítése. Azonban a „nyelvek nemei” olyan ajándék, amit az, aki megkapja, akármikor használhat imádkozásra vagy dicsőítésre.

Feleségem ezt kérdezte: „Tehát, nyelveken szóltál?” – „Igen.” – „Nos, rendben – mondta, – de értsd meg, hogy én éppen úgy meg vagyok keresztelve, mint te és nem szólok nyelveken.” – Láttam, hogy a vita éppen otthon kezdődik. „Én prédikáltam húsz év óta – folytatta, – te meg mellettem ültél, de vasárnap te magad fogsz prédikálni, és mindenki meglátja, hogy mi van itt.”

Szavát megtartotta. Vasárnap leült az épület mögött. Eddig mindig együtt mentünk a gyülekezetbe. Így hát a vitakozás éppen a templomban kezdődött.

Három lépés volt az előtérig, míg ezt a három lépést megtettem, az Úr az Ésa 61,1-3. verseit adta nekem. „Uramnak, az Úrnak Szelleme nyugszik rajtam, mert felkent engem az Úr. Elküldött, hogy örömhírt vigyek az alázasoknak, bekötözöm a megtört szíveket, szabadulást hirdessek a foglyoknak, és szabadon bocsátást a megkötözötteknek.” Nem voltam szónok. De hallva az Úr szavát, amint ezeket a szavakat mondja nekem, belekezdtem. Most már nem emlékszem, mit mondtam, de a feleségem borzasztóan zavart lett. Hangosan, hogy a körülötte levők is hallhatták, azt mondogatta: „Uram, ez nem az én Smithem!”

Elhangzott az utolsó ének is, amikor a misszió titkára felállt és azt mondta: „Én is meg akarom kapni, amit a vezetőnk megkapott.” Különösképpen, amikor újra le akart ülni, tévedésből a földre ült. Aztán az idősebb fiam állt fel és mondta, hogy ő is azt akarja, amit az apja megkapott, ő is a földre ült le. Rövid időn belül tizenegyen voltak a padlón ülve. Az volt a legkülönösebb, hogy mind nevettek – egymáson is nevettek. Az Úr igazán visszafordította Sión foglyait és gyermekeinek szája megtelt nevetéssel a 125. zsoltár 1-2. verse szerint. Ez volt a kezdete a Szellem nagy kitöltésének, mikor százak nyerték el a Szent Szellem keresztséget, és mindegyikük szólt nyelveken, amint a Szellem adta nekik.

Isten tudta, hogy nekem el kell mennem mindenfelé a világban hirdetni a dicsőséges igazságot, hogy mindenkinek része legyen a Szent Szellem keresztségben, ugyanúgy, mint ahogy a tanítványoknak az első pünkösdkor.

Keresztségem után az első hívást egy embertől kaptam, akinek gyára volt Lancashireben, ahol kb. ezer embert foglalkoztatott. Azt írta, hallott róla, hogy elnyertem a Szent Szellem keresztséget úgy, mint kezdetben az első hívők, és ő találkozni szeretne valakivel, akinek ilyen élménye volt. Levelében ezt írta: „Ha eljön, bezárom a gyárat minden délután, és öt összejövetelt tarthat déli egy óra és este 11 óra között.” Azt válaszoltam neki: „Úgy érzem magam, mintha egy nagy hordó lennék, melynek belsejében tűz égne, és nincsen lefolyása. Tehát elmegyek önhöz az összejövetelekre.”

Mindeddig nem volt szónoki képességem, de éreztem, hogy prófétai megnyilatkozásom van, amely úgy ömlik, mint egy folyam a Szent Szellem ereje által. Így hát elmentem Lancashirebe. A gyáros bezáratva üzemét, úgy, hogy 1 órától este 11-ig rövid szünetekkel prédikáltam. Krisztus bizonyára beváltotta ígését: „Aki hisz énbenem, ahogy az Írás mondta, annak belsejéből élő víznek folyamai ömlenek!” (Ján 7,38)

Ebben a gyárban nagyon sokan megtértek.

Nemsokára drága feleségem is megkapta a Szent Szellem keresztséget, ez után együtt mentünk az ország különböző részeibe, mert sok meghívásunk volt. Amerre csak jártunk, az Úr sokakra kitöltötte a Szellem keresztséget.

Együtt mentünk Shropshirebe, ahol összejövetelt tartottunk egy „Primitív metodista” templomban. Amíg feleségem prédikált, a Szent Szellem leszállt, és az egész templom közönsége elnyerte a keresztséget. Sok ellenzője volt és éppen elég üldöztetés is. Egészen kis falucska volt ez, és a történetek a környéken mindenkit nagyon megráztak. Mindenki tudott erről az ébredésről abban a templomban.

Másnap reggel, – hogy a „tűz leszállt” – sétára mentem a faluba, és bementem a fűszereshez. Az üzletben 3 ember volt, akikre mély büntudat szállott, és még mielőtt elhagytam volna az üzletet, mind a hárman megtértek. Mikor kijöttem, továbbmentem az utcán, két asszonyt láttam a mezőn, akik vödörket vittek. Odakiáltottam nekik: „Meg vagytok váltva?” Azonnal nagy büntudat szállta meg őket. Ledobták vödreiket és elkezdtek imádkozni. Ott a mezőn az Úr megmentette a két asszonyt.

Ahová csak mentem, az embereket büntudattal szállta meg. Egy kőbányába mentem, ahol sok ember volt és prédikáltam nekik. Miközben a köveket faragták, bűnösségük tudata itt is rájuk szállt és sokan megtértek.

Mikor visszatértem a kőbányából, egy nagy szálloda mellett mentem el. Két ember közeledett egy kétkerekű kocsin, és én még sohasem láttam ilyen gonoszkepű embereket. Igazi ördögi kinézésük volt. Nem tudom, kik voltak, de mikor közelembre értek, szidalmazni kezdtek, és ostorukkal rám akartak vágni. Mintha a pokolból szállt volna fel a füst. Olyan hangosan kiabáltak, hogy a földesúr feleségestől és még négy-öt vendég kijöttek a szállodából, és nekem estek. Mintha vad kuttyák lettek volna, szidtak, átkoztak, bár én egy szót sem szóltam hozzájuk. De nem féltem tőlük. Rájuk kiáltottam: „Jézus Krisztus nevében és az Ő véérért, visszaüzek benneteket a mélységbe.” Visszasiettek a szállodába, én is bementem és hirdettem nekik Jézust.

Sokan meggyógyultak és megtértek ebben az időben és Isten dicsősége állandóan leszállt ránk. Húsz év múlva ismét meglátogattam ezt a falut, és az emberek még mindig beszéltek Istennek erről a csodálatos látogatásáról. Az ország legkülönbözőbb részeiből jöttek emberek, hogy részt vegyenek a misszióknban. Megragadtak minden alkalmat, hogy kifejezzék azt a kívánságukat, látogassak el hozzájuk és tegyek valamit értük.

Sok sürgönyt kaptam, hogy egy bizonyos helyre menjek el, Grantham közelében egy fiatalemberhez, aki nagyon beteg volt. Mikor megérkeztem Granthamba, kilenc mérföldet kellett kerékpároznom a farmig. Mikor odaértem a farmhoz, már délután volt és egy asszony állt az ajtóban. „Ön Wigglesworth?” – kérdezte. „Igen” – feleltem. – „Nagyon sajnálom, hogy későn jött, a fiamnak már semmi sem kell többé.” – „Isten még sehova sem küldött későn” – válaszoltam.

Kértem, mutassa meg a fiát. Arccal a fal felé fordulva feküdt az ágyában és úgy lihegett, mintha meg akarna halni, a szíve már nagyon gyenge volt. – „Imádkozni fogok az Úrhoz, hogy erősítse meg önt” – mondtam. Azokban a kezdő napjaimban sokat imádkoztam és böjtöltem. Tudtam, hogy ez az eset emberi számítás szerint reménytelen, azért az éjszaka nagy részét ébren, imádságban töltöttem. Másnap reggel nagyon korán felkeltem, és egy közeli mezőre mentem ki imádkozni, mert nagyon szívemen nehezedett ez az eset. Ott a mezőn, Isten kinyilatkoztatta nekem, hogy valami új kezdődik az életemben.

Visszamentem a házba és kértem, hogy vegyék elő a beteg ruháit, mert fel fog kelni, az Úr felsegíti. Angliának abban a részében nagyon nedves az éghajlat, tudtam, hogy szüksége lesz a ruhákra, – és azt meg is kell előbb szárítani, mielőtt felvenné. De nem hittek nekem és semmit nem tettek a ruhákkal.

Mindez vasárnap reggel volt. Tudtam, hogy istentisztelet van a „Primitív metodista egyház” kápolnijában. Elmentem oda és felkértek, hogy szolgáljak. Az Úr Igéje által hit ébredt az emberek szívében, – aztán történt valami. Mindnyájan névről ismerték azt a fiatalembert és mind azt mondogatták „Matthew fel fog kelni!” Láttam, hogy a hit felébredt mások lelkében is, éppúgy, mint az enyémben. Visszamentem a tanyai házba és megkérdeztem: „Elővettétek a ruhákat?” Gondolom, kissé szégyenkeztek, hogy nem tettek semmit, így hát elővették a ruhákat, és a tűz mellé tették. Aztán bementem a szobába és elmondtam a fiatalembernek a látomásomat. Mondtam, hogy valami új fog történni, olyan, amit eddig még nem tapasztaltam életemben. „Ha kezemet önre helyezem, az Úr dicsősége fogja betölteni ezt a helyet, és én nem tudok a helyemen megállni.” Kimentem, behoztam a ruháit, és az egyik ott állónak szóltam: „Kérem, csak azt tegye meg, hogy adja rá a harisnyáját.”

Hogy miért kértem, adják rá a harisnyáját, ez most is titok számomra. Lábai olyanok voltak, mint a csontváz, láttam gyámoltalanságát is, de tudtam, hogy a csoda átforgalmazza őt. Mikor feladták a harisnyáját, akkor így szóltam: „Most kimehetnek a szobából.”

Az ajtót becsukták. Gondolom, nagyon fontos, hogy az ajtó csukva legyen, ha ilyen esetben kell valamit tennünk, mert akkor tudjuk, hogy be vagyunk zárva Istennel együtt. Imádkoztam, történjen a látomás szerint, és hirtelen, amint megérintettem a fiatalembert, Isten ereje betöltötte a szobát. Olyan hatalmas volt, hogy a földre estem. Az orrom és szám megérintette a földet, és a dicsőségben egy negyed óráig ott feküdtem. Ez idő alatt Matthew az ágyban kiáltozott: „Uram, ez a Te dicsőségedért van!” Az ágy egyszerűen megrendült, mint minden más is a szobában Isten ereje által. Matthew ereje, élete, szíve, – melyet a leggyengébbnek tartottak, mind megújultak. Még a földön feküdtem a dicsőségben, mikor ő már felkelt, és öltözködni kezdett. Miután felöltözött, fel-alá kezdett járkálni a szobában, és kiabált: „Felkeltem a Te dicsőségedre! Felkeltem a Te dicsőségedre!” Kinyitotta az ajtót és kikiabált: „Papa, Isten meggyógyított engem! Meggyógyultam!” A dicsőség betöltötte a konyhát is; az apa és az anya is földre estek. Leányuk, akit kihoztak az árvaházból – akinek elméje kissé gyenge volt, ezen a napon teljesen meggyógyult.

Az egész falu megrendült ezen a napon, és ébredés kezdődött. Ismeretlenül és észrevétlenül mentem a faluba, de mikor el akartam menni, az egész falu kitódult és kiabált: „Kérjük, jöjjön vissza és maradjon nálunk hosszabb ideig!”

Visszafelé Granthamba ismét megtettem a kilenc mérföld utat és meglátogattam egy megtértet, aki ebbe a városkába költözött. Mikor beléptem, azt mondta: „Kedves testvérem, elvinném valakihez, akinek hólyagrákja van.” Elmentünk a beteg ember házába, de mielőtt odaértünk volna, kiáltásokat hallottam: „Ó, drága, ó, drága, ó drága!” Olyan hangon kiabált, hogy már mintegy ötven méterrel előbbre hallottuk. Mikor bementünk a szobába, még mindig kiabált.

Isten azonnal megérezte velem, hogy sem a beteg, sem a felesége nem tértek meg, ezért azt mondtam a férfinak: „Ez a nagy szenvedés éppen úgy, mint a rák – lelki betegség. „Van üdvössége?” – „Ó, mondta – ha lenne, nyugodtan halnék meg. Ha üdvösségem lenne, nem lenne rákom, sem más bajom.” Ráműtött az üdvösség útjára, és Isten megváltotta őt és a feleségét is. Megváltása feletti öröme annyira magával ragadta őt, hogy most is kiabálni kezdett: „Halleluja!” Mikor távoztam, még ötven méterre is utánam hallatszott a kiabálása. Minden képzeletet felülmúlt ez a nagy változás. Többé nem volt rákja. Én pedig siettem az állomásra és éppen elértem a vonatot, amely visszavitt Bradfordba.

Azelőtt úgy láttam, hogy üzletem mellett időt szentelhetek az Isten által nekem adott szolgálatokra is. Családomat a szerelóműhelyemből tartottam el. De olyan gyakran hívtak el a városból, és az emberek nem tudtak várni, – hogy máshol kellett segítséget keresniük. Valahányszor visszatértem Bradfordba, mindig kevesebb munkám lett.

Nagyon hideg idő következett, erős faggyal. Elmentem különféle ügyfeleimhez, és segítettem nekik, hogy befedjék a vízvezetékcsöveket és a fagyban is tudjanak vizet venni. De tudtam, ha eljön az olvadás, megint sok helyre kell elmenni, a törött csöveket megjavítani.

Meghívtak egy gyűlésre Prestonba. A gyűlés tartama alatt megtört a fagy és sürgönyöket küldtek értem, hogy azonnal menjek vissza Bradfordba, megjavítani a csöveket. A gyűlés vezetője azt mondta: „Ön nagyon sokat segített nekünk és nagyon áldott volt, nagyon szeretnénk, ha a gyűlés végéig itt maradhatna, de ha úgy érzi, hogy haza kell mennie, elengedjük önt.”

Hazamentem, de a legtöbb ügyfelem, akiknek csövei eltörtek, mást kerestek, hogy megjavítsa azokat. Csak egy özvegyasszony volt, aki törött csöve számára nem talált más szerelőt. Elmentem hozzá és vízzel elárasztva találtam, úgy, hogy még a tetőzet is leomlott. Annyira megsajnáltam, hogy megjavítottam csöveit, és még a tetőzetet is. Nagyon hálás volt, mert már napok óta várta a segítséget. Mikor megkérdezte, mivel tartozik, azt feleltem; nem akarok semmit elfogadni tőle. „Ezt felajánlom az Úrnak, mint utolsó szerelési munkámat.”

Egy barátom egyszer ezt mondta: „Mindazok, akik azt mondják, hogy hitből élnek, lyukas sarokkal járnak, ruhájuk régi és zöld.” Én hittem, hogy Isten bőségesen el fog látni, feltéve, ha hűségesen szolgálom Neki. Megígértem Neki, hogy feltétlenül engedelmes leszek iránta, – de feltételt szabtam, hogy a cipőm sarka mindig jó legyen, és sohase kelljen lyukas térdű nadrágot hordanom. Azt mondtam az Úrnak; „Ha ezek nem lesznek meg, visszamegyek a forrasztáshoz.” Isten sohasem mulasztotta el megadni nekem a szükségeseket. Fokozta látomásaimat és hitemet, egész Angliában sok helyre hívtak. Pionírja voltam a pünkösdi mozgalomnak, amely nemsokára nagyszámú híveket nyert egész Nagy Britanniában. Nemsokára más országokból is kaptam meghívásokat.

Könyveimben egész sereg olyan összeg feküdt, amit nem tudtam volna másképp, csak bíróságilag behajtani. De én nem szerettem ezt a módot. Minden adósságot, ami abban az időben a könyvelésben volt, átvett egy fiatal barátom, akinek szívét az Úr megnyitotta és vagy ötven fontot adott nekem értük.

Feleségem és én folytattuk munkánkat a Bowland Streeten, Bradfordban, bár nekem sokat kellett távol lennem, mert máshol szolgáltam. Háztól házig jártam látogatni és minden házban, ahová bementem, imádkoztam. Mindenütt, ahová mentem, lelkeket mentett és gyógyított az Úr, szolgálatom által.

Nem szégyelltem az evangéliumot, ezért vásároltam egy nagy zászlórudat, és a misszió külsejére szereltem fel. Ezen a rúdon volt egy másfél yard hosszú és ugyanolyan széles zászló. Egyik oldala piros volt, a másik kék, fehér betűkkel. Az egyik oldalon ez állt: „Én vagyok az Úr, aki meggyógyítlak téged.” A másik oldalon: „Krisztus meghalt a mi bűneinkért.” Ez a zászló nagy hatással volt az arra járókra.

Isten Igéje növekedő hitre vezetett engem, megláttatva velem, hogy az Ige azért lett megírva, hogy megmutassa, hogyan kell a hit szabályai szerint cselekedni. Láttam, hogy Krisztus azt mondta: „Hanem ha vendégséget rendezel, szegényeket, nyomorékokat, sántákat, vakokat hívjál meg, és boldog leszel, mert nincs miből viszonzniuk. Te pedig viszonzásban részesülsz majd az igazak feltámadásakor.” (Luk. 14, 13-14) – így hát fogadtam két embert, hogy menjenek el és keressék fel a szükségben levőket, betegeket, és

szomorúságban levőket. Jegyeket adtam nekik, hogy hívják meg őket a Bowland misszióban tartandó lakomára.

A két ember elment a környékre és összegyűjtöttek egy nagy társaságot szükségben levő emberekből. Minden képzeletet felülmúlt ezeknek a látása. Voltak vakok, sánták és borzasztóan soványak. A misszió körül mindenütt kerekesszékek, mankók voltak és a vakokat úgy vezették. Ez volt életem legszebb napja. Sírtam, sírtam és sírtam. A sírásnak egyik oka a nagy szükség volt, másrészt az örömtől sírtam. De azért is, mert a várakozás alatt olyan dolgokat is megláttam, amelyeket addig még nem.

Első dolgunk volt mindenkinek elsőrendű étkezést nyújtani, mégpedig fölös mennyiségben, ahogy csak elő tudtuk teremteni. Ezután betöltöttük őket szórakozással, – nem világi értelemben véve, de az egész program bizonyára szórakoztató volt. Az első szám egy ember volt, aki nagyon sokáig kerekesszékekben ült, és elmondta, hogyan gyógyult meg Isten kegyelméből. A második egy asszony volt, aki vérfolyásban szenvedett. Elmondta, hogyan gyógyult meg ima által és olajjal megkenve, – még mielőtt megoperálták volna.

Aztán jött egy férfi, akinek lába és karja összehúzódott, mert paralízisben szenvedett. Elmondta, hogyan gyógyult meg, miután az orvosok lemondtak róla. Másfél óráig tartott, míg ezeknek a szegény, gyámoltalan embereknek beszéltünk. Mély megatottsággal, sírva hallgatták a történeteket, Jézus hogyan tudja meggyógyítani a betegeket. Ezt mondtam nekik: „Ma ezzel mulattattunk titeket, de a következő szombaton is tartunk ugyanilyen összejövetelt. Akkor pedig ti, akik ma még megkötözöttek vagytok, és tolószékben jöttetek ide, ti, akik úgy jöttetek, mint az asszony, aki minden pénzét orvosra költötte, és mégsem gyógyult meg, – ti is megismeritek a szabadulást, Jézus Krisztus nevében. Így prédikáltunk nekik, imádkoztunk értük, és Isten hatalma meglátogatott bennünket. A következő szombaton bizonyára elég időnk lesz arra, hogy egymás után mindenki elmondja, hogyan gyógyította meg Isten, különböző betegségekből.

Sohasem fogom elfelejteni azt a napot. Felkiáltottam: „Ki akar meggyógyulni?” Természetesen mindenki akart. Emlékszem egy különös esetre.

Elmentem, hogy elhozzak egy asszonyt a tolószékébe. A szék törött volt és megjavítottam. Otthonából segítettem eltolni, de útközben megint eltört. Azt mondtam neki: „Nem baj, úgysem lesz többé szüksége rá?” Újra megerősítettem és végre odaértünk a misszióba. Isten oly csodálatosan meggyógyította őt, hogy hazafelé már a saját lábán ment. Én vagyok a tanú, hogy maga ment fel a lépcsőn a lakásába, és a hálószobájába, menet közben dicsérve az Istent.

Volt ott egy tizennyolc év óta epilepsziában szenvedő fiatalember, aki azonnal meggyógyult. Azelőtt sohasem ment el hazulról kíséret nélkül. Anyja hozta el erre az összejövetelre, és Isten olyan csodálatosan meggyógyította őt, hogy két hónap múlva már egy gyárban dolgozott és hazavitte a fizetését.

Egy másik eset szintén egy fiatalember volt, aki úgy meggörbült, mint a bibliai asszony. Az Úr Jézus kiüzte belőle a gonosz szellemet, amely megkötözte őt. Ezen a napon a fiatalember feloldódott, mint az a bizonyos asszony a zsinagógában. Krisztus gyógyító szolgálatában azt mondta, hogy ő az Isten munkáját cselekszi, és azt is mondta, hogy ha mi hiszünk, akkor mi is cselekedhetünk nagy dolgokat. Ő kiüzte a sötétség lelkét: így tehát én kiüztem a sötétség lelkét a Jézus Krisztus nevében, és a fiatalember egyenes lett és mindenki áldotta az Urat a csodáért, amit láttak.

Másik említésre méltó eset volt egy kisfiúé, aki tetőtől talpig vékony vasszerkezetbe volt helyezve, amely a beteg testet tartotta. Az épületben nagy volt a tolongás, de az apa felhozta a fiút és odament, ahol egy ember ült, vele szemben. Ő átadta a legközelebbi embernek, mások ismét továbbadták, míg végre elémm tehették az előtérre. Megkentem olajjal, kezemet rátettem Jézus Krisztus nevében, ő pedig rögtön felkiáltott: „Papa, papa, papa!” Meggyógyult azon a napon, és teljesen szabaddá lett.

Csoda-e, hogy sokaknak szívében fokozódott a hit ezeknek a történések láttán? Egy héttel később ezek az emberek szétszéledtek, mint bizonyágtevők, – és elmondták mindazt, amit Krisztus velük cselekedett.

6. Fejezet – A gyógyítás szolgálata

Gyakran hallottuk Smith Wigglesworthtól, hogy akármelyik Igét idézte a Szentírásból, majdnem mindig azzal végezte be beszédét, hogy az Úr nemcsak megbocsátja bűneinket, hanem meggyógyítja betegségeinket is. Állandó igehirdetési témája volt a Krisztus. Azt mondta: soha sem volt senki, aki annyi szeretetteljes

részvétellel járt volna az emberek között, aki az emberek szükségét annyira átérezte, szívében viselte volna, mint Krisztus, ő mondta nekünk: „Bizony, bizony mondom néktek, aki hisz én bennem, azokat a cselekedeteket, amelyeket én teszek, szintén megteszi, sőt ezeknél nagyobbakat is tesz. Mert én az Atyához megyek.” (Ján 14,12) Isten azt akarja, hogy mindent higgyünk, és a hitünkben legyen merészség.

De hadd folytassa tovább történetét. „Egyszer Svédországban voltam. Járkálás közben egyszer csak láttam, hogy egy ember beesett a kapu alá. Azonnal csődület támadt körülötte és azt mondták, meghalt. Én azonnal igénybe vettem Jézus Krisztus nevét, erejét, és az ember azonnal feléledt. Már évek óta így szenvedett. Az Úr azt mondta nekem, hozzam nyilvánosságra esetét, így tehát meghívtam őt összejövetelünkre. El is jött és elmondta szabadulását. A legszörnyűbb dolgokról beszélt, amiket a Sátán mondott neki, és bizonyosságot tett arról, hogy most már kiment belőle a Sátán.

Mikor Ceylonban voltam, egy bizonyos helyre küldtek, hogy egy asszonyért imádkozzam. Az asszony valóban rettenetes állapotban volt. Rákja volt és már majdnem meghalt. A ház tele volt emberekkel és én prédikáltam nekik Krisztust. Így szóltam hozzájuk: „Tudom, hogy ez az asszony meg fog gyógyulni, de azt akarom, hogy ismerjétek meg az én Uram hatalmát. Azt akarom, hogy megismerjétek őt, aki meg tud szabadítani titeket a bűntől és a Sátán minden hatalmától.” Imádkoztam az asszonyért, aki csodálatosan megszabadult. Az eset olyan hatással volt a tömegre, akik ezt látták, hogy betették az újságba és közölték a történetet. Maga az asszony eljött az összejövetelre és elmondta, hogyan gyógyította meg őt az Úr teljesen a betegségből. Krisztus azt mondta nekünk: „Ezek a jelek követik azokat, akik hisznek.” – Mit jelent hinni? Azt, hogy bizalmunk van abban, amit az Úr Jézus mondott, hogy szaván fogjuk az Urat, – egyszerűen azért, mert ő mondta.

Emlékszem, egy napon megkértek, hogy látogassak meg egy asszonyt, aki haldoklik. Mikor bementem a szobába, láttam, hogy itt emberi módon nincs már többé remény. Tumorja volt és ez teljesen elszívta az erejét. Amint így elnéztem őt, tudtam, hogy nincs lehetőség a segítségre, kivéve, ha az Úr csodát nem tesz. De ő képes erre. Mondtam az asszonynak: „Tudom, ön nagyon gyenge. De ha meg akar gyógyulni, és nem tudja felemelni karját, sem mozdítani, talán tudja mozgatni az ujjait.” Keze az ágyon feküdt, és egy kissé felemelte az ujját. Azt mondtam barátomnak: „Imádkozni fogunk vele és megkenjük olajjal.” Miután megkentük, leesett az álla. A barátom ezt mondta: „Meghalt.” – Én az asszony arcába néztem, és azt mondtam: „Jézus nevében elűzöm a halált!” A feje tetejétől lába ujjáig remegni kezdett az egész teste. „Jézus nevében megparancsolom, hogy járj!” – mondtam. Újra megismételtem: „Jézus nevében, Jézus nevében, járj!” – felkelt és járt.

Barátom kiment az emberekhez és azt mondta nekik: – látta, hogy az asszony feltámadt a halálból. Az asszony orvosa elment hozzá, mikor ezt meghallotta, és azt mondta: „Hallottam Fischer úrtól, hogy önt visszahozták az életbe, magam is meg akartam erről győződni.” Mikor az asszony ezt megerősítette, az orvos megkérdezte őt: „Elmeri ezt mondani egy bizonyos teremben, ha a kocsimon elviszem oda?” – „Elmegyek akárhová, hogy elmondjam, elmegyek szívesen” – mondta az asszony. – Eljött a terembe; nagyon sápadt volt, de kedves, nyílt mosoly volt arcán. Fehér ruhába volt öltözve, és arra gondoltam: milyen szép ő most.

Majd elkezdett ott a teremben beszélni: „Hónapokkal ezelőtt majdnem meghaltam. De most élni akarok a gyermekeimért. Mar úgy látszott, hogy számomra nincs semmi remény. Úgy emlékszem, egy ember jött hozzám, hogy imádkozzék velem, és azt mondta: „Ha nem tudok beszélni, vagy a kezemet felemelni, – de ha élni akarok – mozdítsam meg az ujjaimat. Ettől a perctől kezdve azonban semmiről sem tudtam, mert a mennyben voltam. El kell mondanom önöknek, milyen volt a mennyország. Számptalan embert láttam és milyen öröm és éneklés volt! Szép volt, Jézus arca tündökölt mindenben. Mikor egy ideig ott voltam, az Úr hirtelen rám mutatott, – anélkül, hogy valamit szóló volna. Tudtam, hogy mennem kell. A következő pillanatban hallottam, hogy ez az ember azt mondja: „Menj, menj, a Jézus nevében!” – Ha itt van az orvos, szeretném hallani, mit szól mindehhez?”

Az orvos felállt és beszélni akart, de először nem tudott. Ajkai remegtek és szemei olyanok voltak, mint a forrás – a könnyektől. Végül elmondta, hogy már hónapok óta imádkozott. Érezte, hogy többé nincs remény és a háziaknak is meg kellett mondania, hogy az asszony nem sokáig fog élni. Csak napok kérdése. Elismerte, hogy csoda történt a Jézus nevében. Majd azt írta egyik barátjának; „Ha alkalmas lesz meghallgatni Wigglesworthot, feltétlenül menj el. Itt száz számra gyógyulnak meg általa az emberek.”

Több sürgőnyt és levelet kaptam, melyekben arra kértek, hogy menjek el egy bizonyos asszonyért imádkozni Londonba. Nem részletezték az okát, csak annyit tudtam, hogy az asszony nagy nyomorúságban van. Mikor megérkeztem otthonukba, a beteg apja és anyja fogadtak, jobb és bal kezemet fogták és sirtak. Aztán a balkonhoz vezettek, ahol a szoba ajtaja nyitva volt, aztán ők ketten elmentek. Bementem az ajtón, de

még ilyen látványban soha nem volt részem. Láttam egy szép fiatal nőt, akit négy erős férfi fogott le és nyomott a padlóra. Ruhája foszlányokban lógott, látszott, hogy itt nagy küzdelem volt.

Mikor a szobába léptem, a szemébe néztem, majd a férfiak elengedték őt. Ez a lány nem tudott beszélni. Olyan volt, mint az ember, aki a sírboltokban lakott. Mikor meglátta Jézust, odafutott hozzá és a démon megszólalt belőle. A démoni hatalom, amely ebben a fiatal lányban volt, most beszélt és azt mondta: „Ismerlek. De te nem tudsz minket kiűzni, mert sokan vagyunk.”

„Jó – mondtam. – Tudom, hogy sokan vagytok, de az én Uram, Jézus mindnyájatokat ki fogja űzni.” Csodálatos pillanat volt. Olyan pillanat volt, mikor egyedül csak Ő győzhet ebben a helyzetben. Sátán hatalma olyan nagy volt ezen a szép leányon, hogy egy pillanat alatt megfordult, kitört a négy erős ember kezei közül. Az Úr Szelleme csodálatosan rajtam volt. Odamentem hozzá és az arcába néztem. Láttam a gonosz hatalmát rajta. Szemei démoni tűzben égtek. „Akármilyen sokan vagytok, – kiáltottam – parancsolom, hogy ebben a pillanatban távozzatok, Jézus nevében.” A lány azonnal hányni kezdett. A következő órában harminchét gonosz szellemet hányt ki, és amikor kijöttek, mindet a nevére nevezte meg. Azon a napon teljesen egészséges lett. Másnap reggel tíz órakor vele együtt ültem az asztalnál úrvacsorai szolgálaton.

1948-ban, Los Angelesben voltam és olyan valakivel beszéltem, aki ismerte a mi Greatheartunkat abban az időben, mikor sátor összejövetelt tartott ebben a városban. Alig kezdett el prédikálni a sátorban egy este, mikor az első sorok egyikében nagy mozgolódás támadt. Egy hölgy elájult. Sokan köréje gyűltek. Wigglesworth felkiáltott: „Gonosz szellem megtiltom neked, hogy zavarj ez az összejövetelt.” Ezután mindenki a sátorban kritizálta őt a nyersességéért.

De ennek az „incidensnek” a következményei igazolták őt. Néhány nappal később annak az asszonynak a férje, aki rosszul lett, eljött Wigglesworthhoz látogatóba. „A feleségem évek óta beteg volt – magyarázta. – Nekem kellett őt ápolnom. Reggelenként nekem kellett a reggelijét a hálószobájába vinnem, egy tálcán. De minden megváltozott az óta az este óta, hogy ön kiűzte a gonosz hatalmat belőle.” – Másnap reggel azt mondta nekem: „Nem kell ma reggel behoznod a reggelimet. Teljesen egészséges vagyok, és majd magam készítem el a reggelit. Az óta minden reggel meg is teszi ezt. Kétségkívül megszállta őt egy gonosz szellem, de mióta ön kiűzte, mikor elájult, eltávozott a gonosz szellem, és most teljesen szabad.”

Smith Wigglesworth utolsó éveiben veje, James Salter és leánya, Alice kíséretében járt szolgálatra. Az utóbbihoz intézte levelezésének nagyobb részét, előbbi segítségére volt a hit szolgálatában a különféle evangélizációkon. Elmondta a nagy csodákat és jeleket, amelyek az afrikai belga Kongóban tartott összejöveteleken követték prédikálását. Csodák százairól beszéltek, amik a mi Greatheartunk imája nyomán történtek. Mint Mestere, ő is tekintélyes volt. Hívták őt, hogy imádkozzék egy démon által megszállott asszonyért Kansas Cityben. Mikor az otthonába ért, a démoni hatalom fokozottabban működött az asszonyban. Jézus nevében megparancsolta a gonosz szellemnek, hogy menjenek. Aztán távozni készült. Egész úton, míg a kapuhoz ment, az asszony követte őt és a szájából csak úgy özönlött a szidalmak áradata. Wigglesworth nem ezt mondta: „Azt hiszem, nem volt elég hitből való az imádságom; jó lesz visszamenni, és ismét imádkozni.” Ez nagyon nagy hiba lett volna. Megfordult és az asszonyban levő démoni erejű gonoszra kiáltott teljes méltósággal: „Azt mondom neked, menj el!” – Ez elég is volt. Az asszony teljesen megszabadult és később a papja azt állította, hogy semmi démoni erő nem működött benne többé.

A következő gyógyulások történetét James Salter mondta el nekünk. Wigglesworth gyakran meglepett minket az összejövetelen, mikor azt mondta: „Lássátok, az Úr itt van közöttünk, és az ő ereje készen van, hogy gyógyítson és áldjon, – mindjárt meglátjátok.” Az Apostolok Cselekedeteiben azt olvassuk: „Mindazt, amit Jézus elkezdett cselekedni és tanítani.” Cselekedete megelőzte tanítását. Minden prédikációja előtt tett egy csodát. Ezen a nagy összejövetelen az első férfi, vagy az első nő, aki feláll, akármilyen legyen a betegsége, – meggyógyul, ha imádkozom érte a Jézus nevében.

Salter azt mondta: „Bizony gyakran remegett a szívünk, mikor ilyenféle kijelentéseket tett, mert lehettek rákosok, tüdőbetegek, olyanok is, akik toloszékben jöttek, egyéb fekvő vagy idehozott betegek kifacsart tagokkal vagy akármilyen súlyos állapotban. Titokban reméltük, hogy valami egyszerű eset áll fenn, és nem olyan, hogy előrehaladott a betegség állapota, vagy egy deformált reuma.”

Egyszer szinte megrázkódtam helyemen, mert a felhívásra egy szegény nyomorék ember jelentkezett, aki két botjára támaszkodva igyekezett előre. Mikor Wigglesworth meglátta, nem lepődött meg. Az ő szokott modorában megkérdezte: „No, mi a baja?” Miután tájékoztatták a helyzetről, azt mondta: „Jól van, imádkozni fogunk magáért.” Az egész gyülekezetet kérte, hogy imádkozzanak vele együtt, aztán azt mondta

az embernek: „Most tegye le a botjait és jöjjön hozzám!” Az ember egy darabig ügyetlenkedett. Aztán leejtette a botját, majd döcögni kezdett. „Jöjjön, jöjjön!” – biztatta Wigglesworth, és az ember egyre biztosabban lépkedett. „Most fusson!” – rendelkezett, és az ember megtette a jelenlevők nagy öröme és meglepetésére – és a mi megkönnyebbülésünkre.

Svédországban a hitből való gyógyulásról szóló prédikációi és vízkeresztje annyira fellázították az orvosokat és néhány papot, hogy szóvá tették a parlamentben is. Ennek következtében Wigglesworthnak megtiltották, hogy megérintsen valakit, és kézrátételt alkalmazzon a nyilvánosság előtt gyógyítás céljából. Egyszer egy parkban prédikált mintegy 20 ezer ember előtt, akik összegyűltek, hogy hallgassák őt. Jelen volt a sok megbízott is a kormány részéről, hogy ellenőrizze, nem hágja-e át a tilalmat. Ekkor ő felszólított mindenkit, aki beteg volt, hogy álljon fel, ha tud. Ha nem, valami módon jelezze baját és ő imádkozni fog értük. Majd így szól: „Most mindenki tegye kezét saját testére, és én imádkozom érte, hogy az Úr gyógyítsa meg.” A betegek saját kezüket tették a beteg részre és ő egy egyszerű imát mondott hitből. Százak gyógyultak és áldattak meg – ez volt az eredmény. A törvényt tehát betartotta.

Későbbi napjaiban sokszor alkalmazta ezt a metódust, mert nagy gyülekezete volt és tudta, hogy órákat venne igénybe, ha mindenkivel külön imádkozna, akinek szükségben volt. Stockholmban, egy parkban jött létre az, amit ő később úgy emlegetett, hogy: „a mindenkit gyógyító metódus”. Erre a módszerre a svédek kényszerítették. Mégis igaz, hogy ezzel a „metódussal” százak és százak gyógyultak meg, és ez a gyógyulás maradandó is volt. (Lásd a 9. fejezetet)

Egy nagyvárosban, ahol naponta két összejövetelt tartottunk egy hónapon át, – ezt a metódust alkalmaztuk minden nap az óriási tömeg miatt, akik felkeresték a szolgálatot.

Egy ember éppen szemben ült a szószékkal és igyekezett megérteni, amit a szónok mondott. Negyven éve süket volt. Az egyik ilyen összejövetelen, – mikor a mindenkit gyógyító szolgálat volt – hirtelen fantasztikus módon rángatni kezdte a fejét, aztán kirohant a sátorból. Az esti szolgálat alatt visszatért bizonyosságot tenni. Elmondta, hogy negyven évig süket volt, de a reggeli összejövetelen, – mialatt a szónok prédikált – mintha valami megpattant volna a fejében, és úgy érezte, mintha egy nagy ágyút sütöttek volna el a füle mellett. Ezért szaladt ki egészen az utca végéig, és onnan egészen tisztán hallotta a szónokot. A szolgálat hátralevő részében olyan boldog volt, – amiatt, hogy hall, – hogy a szónoktól a legtávolabb eső helyre ült le, hogy láthassa mindenki, milyen jól hall.

Ugyanezen az összejövetelen volt egy öreg veterán, akinek a háborúban sérült meg hátgerince. Egy ilyen általános gyógyításon teljesen meggyógyult. Két vagy három rákos beteg is meggyógyult ekkor. Egy kisfiú is fellépett az asztalra, akinek egyik lába két hüvelyekkel rövidebb volt a másiknál. Apja hozta el az evangélizációra. A kisfiú bizonyosságot is tett: „Mikor a prédikátor azt mondta, hogy mozgassuk a karunkat, lábunkat, vagy akármit, ami beteg, – én kinyújtottam a rövidebb lábamat és azonnal éppen olyan hosszú lett, mint a másik.” Ennek a csodának kb. 1500 ember volt a tanúja.

Ugyanazon az órán egy asszony felállt és azt mondta: „Nagyon nagy fájdalmaim vannak. Sokáig voltam orvosok kezelése alatt és jelenleg vándorvesém van, epekövem, és krónikus vakbélgyulladásom.” Másokkal együtt ő is felállt, mikor gyógyításra hívták a hallgatóságot – és imádság után teljesen meggyógyult. Ezzel a metódussal százakat áldott meg és gyógyított meg az Úr. Bár ezek az összejövetelek húsz évvel ezelőtt történtek, de az eredménye máig is állandó. Még ma, 1947. november 19-én itt, Los Angelesben is felállt egy hölgy és bizonyosságot tett arról, hogy akkor gyógyult meg ő is. Arizonának egy nagy városában, ahová a tuberkulózis betegek ezrével jönnek gyógyulni a sivatagba, összejöveteleket tartottunk. A hír hamar elterjedt ott, és egyesek jelentékeny távolságból is odautaztak, hogy jelen lehessenek a szolgálatokon. Gazdagok és szegények egyaránt voltak ott, – minden társadalmi rétegből és a tuberkulózis minden fázisában. Itt is az általános metódus lett alkalmazva. Egy kedves hölgy, aki már nagyon előrehaladott stádiumban volt, felállt és előadta kérését. „Álljon fel a porondra” – szólott hozzá Wigglesworth. A hölgy meg is tette, miközben melle zihált és arca lángolt. Lihegett a megerőltetéstől. „Most én imádkozni fogok önért – mondta a szónok – és ön fussa körül az épületet.” Imádkozott és aztán kiáltott: „Fusson, asszonyom, fusson!” „Én nem tudok futni, hisz alig állok a lábamon” – mondta a hölgy. „Ne feleseljen velem! – kiáltott Wigglesworth – tegye, amit mondok!” A hölgy vonakodott a futástól, így hát ő odaugrott a szószékről és kényszerítette a futásra. Először kissé segített neki, aztán a hölgy belekapaszkodott, míg összeszedte erejét. Végül is galoppozott erőlködés nélkül a nagy épületben. Később teljesen meggyógyult.

Ugyanazon az összejövetelen volt egy másik asszony is, akinek azt mondta, hogy fusson. Mikor az ellenállt és nem akart futni, odament hozzá és meglökte. Akkor ő belekapaszkodott és együtt rohángáltak az épületben köröskörül egy ideig. Az asszony lábaiban csúz volt és olyan nyomorék volt, hogy alig tudott járni.

Isten teljesen megszabadította őt és ezután minden nap eljött az összejövetelre gyalog. Nem használta többé a tolókcocsit, mert el volt ragadtatva, hogy újra tökéletesen tud járni lábaival.

Az egyéni gyógyításait úgy hívta, hogy „kicsinyben” gyógyítás. Angliában, Leedsben a buszra várva, sorba állt egy hölgy. Mellette egy „nőrsz” állt egyenruhában és beszélgetni kezdtek. Felfedezték, hogy mind a ketten hívők, így beszélgetni kezdtek. A beszéd a betegségekre terelődött. Az asszony elmondta a „nőrsznek”, hogy a fiát el fogja vinni a kórházba, akinek az ujjja megsérült. „Ne tegye, – mondta a „nőrsz” – le fogják vágni. Megadom önnek valakinek a címét, aki imádkozni fog érte és az Úr meg fogja gyógyítani az ujját.” Ekkorra megérkezett a busz. És bár nem azon az úton ment, amerre a „nőrsz” utazni akart, felszállt a hölgygel együtt, és tovább folytatták a beszélgetést. A buszon a hölgy azt mondta: „Én is beteg vagyok, mellrákom van.” A „nőrsz” kis noteszt vett elő táskájából, leírta onnan Wigglesworth címét, majd átnyújtotta: „írjon neki, meglátja, válaszolni fog.”

A „nőrsz” – miután elvégezte a rábizott szolgálatot – leszállt a következő állomáson. A beteg asszony pedig írt Smith Wigglesworthnak. Így mentünk el hozzá, és előrehaladott rákos esetet találtunk. Imádkoztunk érte, azután meggyógyult az asszony, testileg jól érezte magát és megerősödött. Miután meggyógyult, nagytakarításba kezdett. Egyik szekrényben egy öreg Bibliát talált és azt kinyitva, szeme egy tintával aláhúzott soron akadt meg: „A te egészséged hamar megújul.” Ezt a részt tizenkét évvel azelőtt jelölte meg; aztán elfeledkezett róla és nem tartott igényt Isten Igéjének ígéretére. Most ez által a felfedezés által hite megerősödött és tudta, hogy az Ige szó szerint teljesedett be rajta. Sok év múlt el az óta, de többé nem volt dolga a rákkal.

Az Apostolok Cselekedete 19,11-12-ben olvassuk: „Isten pedig nem mindennapi csodákat tett Pál keze által; úgyszólván még a testén levő kendőket vagy kötevényeket is elvitték a betegekhez, és a betegségek eltávoztak tőlük, a gonosz lelkek pedig kimentek belőlük.”

Százával történtek csodák zsebkendők által, amiket Wigglesworth küldött a betegeknek, és százával kapta a leveleket a csodák megtörténéséről. Köteteket írhatnánk az ilyen esetekről. Ezzel a metódussal mindenféle betegséget és nyavalyát meggyógyított az Úr őáltala. A zsebkendőket párnákba tették, hálóingekbe, stb. és iszákosok többé nem kívánták az italt. Dohányosok elhagyták a dohányzást. Rossz fiúk és lányok Krisztushoz tértek. Elvált házastársak újra összekerültek. Használták mindenfajta nyomorúság, baj és betegség ellen.

Érdekes eset történt egy hölgygel, aki kért és kapott is zsebkendőt. Azt mondta, hogy halálos beteg: rákja van. Mikor megkapta a zsebkendőt, a párnájába tette, férje és a családja jelenlétében. Mikor lefeküdt, Isten jelenlétét kezdte érezni a zsebkendő közelségében és ez addig tartott, míg a teste teljesen meggyógyult. Ma semmi jele nincs a ráknak. Wigglesworth mindig kijelentette, hogy minden jel és metódus mögött Jézus áll, Ő a Gyógyító. Jézus Krisztus ugyanaz ma is, mint volt tegnap, és lesz örökké.

Kiszámíthatatlan volt. Néha rendkívüli dolgokat tett, de később láttuk, hogy a Szent Szellem vezette őt. Egy alkalommal egy nagy gyülekezetben szolgált, látszólag szükségtelenül szigorú volt egy hölgygel szemben, aki a földre esett. „Emeljétek fel!” – mondta, és az újra leesett. Ekkor valaki a sokaság közül felszólalt ellene, de ő azt felelte: tudja, mit csinál. Ezt ugyanis nem az asszonnyal tette, hanem az ördöggel. Újra felemelték az asszonyt, és mikor lábra állt, egy nagyon nagy rákos daganat esett ki belőle a talajra. Ez volt az igazi felelet.

Gyakran félreértették metódusait, és helytelenül magyarázták szándékait. Mégis tiszta szemmel kitartott Isten mellett a szeretetével és szent őszinteséggel az emberek irányában. Nem törődött a bírálattal. Azt szokta mondani: „Nem érdekel, hogy mit látok vagy hallok, az érdekel, amit hiszek.”

A „részvét” vezette őt. Ez volt Wigglesworth mindennapi feladata. Könnyek peregtek le arcán, ha szenvedők között szolgált. Mily’ gyengéd tudott lenni a gyermekek és öregek iránt! Mily hevesen tudta ostromolni az egeket imájával a szenvedőkért!

Faji megkülönböztetést nem ismert. Fekete, vörös, sárga, mindenféle színű emberek keresték fel szolgálatában, és mindegyikük áldást nyert imájában. Szolgálatában nem volt társadalmi megkülönböztetés sem, nagyon szigorú tudott lenni azokhoz, akik így akarták magukra hívni a figyelmet.

Egy városban egy hónapig szolgált nagyon kimerítően, három összejövetelt tartott naponta. Isten munkálkodott az emberek között. Rákosokat gyógyított meg, lábakat erősített, süketeket hallókká tett. Mindenfajta gyógyulások történtek és sok lélek megtért. Egy napon a vezető pásztor, – aki fizette a termet, ahol az összejövetel volt, és akinek két segédlelkésze is volt, – azt mondta: „Van a városban egy nagyon

beteg hölgy. Úgy érzem, ha ő meggyógyulna, nagy hatással lenne az emberekre. Lenne szíves meglátogatni őt, Wigglesworth testvér?” Ő azt válaszolta, hogy nagyon elfoglalja a napi három igei szolgálat, a betegekért való imádkozás és az azok felé való szolgálat, akik szeretnék elnyerni a Szent Szellem keresztségét. Mindez nem hagy neki szabad időt. De a pásztor ragaszkodott hozzá és napról-napra előhozta neki ezt, kiemelve a hölgy társadalmi állását és a férje pozícióját a városban. Kiemelte, hogy milyen hatással lenne a gyógyulás azokra, akik ismerik, és összeköttetésben vannak vele.

„Jó, – mondta Wigglesworth – hogyan látogassuk meg?” – Végül elhatározták, hogy az esti összejövetelre való menet közben útba ejtik. A hölgy társadalmi állására való tekintettel mind a három lelkész is csatlakozott hozzájuk. Én és a feleségem is elmentünk a lakásukra, mely a város legszebb helyén feküdt.

Kinyitottuk az ajtót, csengettünk, és egy padlásszobába vezettek bennünket. Innen egy nagyon nagy hálószobába, ahol, mint egy keleti fejedelem a trónján, – ült egy pompásan öltözött hölgy, szivárványszínű fonalakkal hímzett párnákon. Smith Wigglesworth megállt és rámeredt. „Ez már igen! Jó kényelmesen ül. – mondta. „Bocsánatot kérek” – mondta a hölgy sértődötten. „Igen, mondtam, jó kényelmesen ül!” – A hölgy szidalmakban tört ki és dührohamot kapott. „Ó,” – mondta Wigglesworth – úgy látom, még nincs szüksége rám. Jó estét!” – Ezzel kiment a házból és beszállt a kocsiba, amely rá várakozott.

Feleségemmel együtt utána siettünk és megkockáztattuk, hogy kissé szigorúan bánt a hölgygel, „Tudom a dolgomat” – mondta. A papok még a hálószobában maradtak egy ideig és igyekeztek kibékíteni a hölgyet. Mikor visszajöttek, kérték, menjen vissza és imádkozzon a hölgygel, de ő hajthatatlan volt; azt válaszolta: „Nem, neki nincs rám szüksége, – menjünk az összejövetelre.”

Mindnyájan nagyon szomorúak voltunk az eset miatt, de ő, ha érzett is valami bántót, bizony nem mutatta, mert az egész szolgálat alatt Isten hatalma működött prédikációjában és betegekért való imádkozásában.

Másnap reggel a szokott időben szolgálatunkat tartottuk. Isten Szent Szelleme kegyelmesen velünk volt, hívást intéztünk mindenkihez, aki közelebb akart jönni Istenhez. Ilyen felhívás hangzott el; „Ha egy lépést jöttök előre, áldást nyertek, ha egy yarddal jöttök, még többet nyertek. Ha a szószékhez jöttök, imádkozni fogunk értetek és Isten megsegít benneteket szükségetekben.” Az egész gyülekezet megmozdult, de egy előkelő hölgy vezette őket. Első akart lenni és előresietett, térdre borult. Az a hölgy volt, akit mi előző este az ágyban hagytunk. Miután elhagytuk, mélyen megalázkodott. Isten meggyógyította őt, és most a reggeli összejövetelen a nyilvánosság előtt felajánlotta életét Istennek. Megtört asszony volt, bocsánatot kért. Ismét láttuk, hogy elhamarkodtuk véleményünket, és Isten igazolta Wigglesworth eljárását.

1947. november 28-án Los Angelesben voltam, a Bétel templomban, ott hallottam a következő történetet. Egy férfi mondta el: „Norvégiában születtem és huszonkét évvel ezelőtt hallottam Wigglesworthot beszélni. TBC-S voltam, halálos beteg. Az egyik tüdőm már teljesen oda volt. De miután ő imádkozott értem, Isten meggyógyított, és rövid időn belül huszonhat fontot híztam. Akkor átjöttünk Amerikába és Chicagóban laktunk. Feleségem is nagyon beteg volt, tüdőbeteg és már három év óta vért köpött. Elvittem őt Wigglesworth chicagói összejövetelére. Imádkozott érte és ő is megszabadult a betegségtől. Ebben az időben nem volt gyermekünk, de feleségem gyógyulása után az orvos észrevette, hogy terhes. Azt mondta neki: „Ez nagy baj! Vagy az anya, vagy a gyermek meg fog halni.” – De mindketten élve maradtak. Még azután két gyermekünk született, és a gyermekek is, a feleségem is egészségesek, erősek.”

Egy másik család – férj, feleség, két felnőtt lány és egy fiú – jelentették be magukat a szolgálat után. Több mint 120 mérföldet utaztak, hogy jelen legyenek az összejövetelen. Wigglesworthnak írtak, hogy küldjön nekik zsebkendőt, amely felett imádkozott. Az apa akut vakbélgyulladásban szenvedett, fiának pedig egy nagy kinövése volt a nyakán. Mikor a kendőt rátették, az apa fájdalmai megszűntek és meggyógyult a vakbele. A fiú nyakáról elmúlt a daganat, a sebhely is eltűnt és többé semmi baja sem volt már évek óta. Ez a férfi azt mondta: „Szükséges volt, hogy ezt tudomására hozzuk az ön apósának, csak azért jöttünk el ilyen messziről, hogy ezt megmondjuk. Hálát adunk Istennek az ő szolgálatáért.”

Ugyanazon az összejövetelen egy másik egyén is odajött hozzánk, ő ezeket mondta el: „Angliában egy egész napig együtt voltam Wigglesworth testvérrel és együtt étkeztünk az ő otthonában, Bradfordban. Délután elvitt egy közeli parkba minket, ahol leültünk és egy ideig beszélgettünk. Ez alatt a rövid idő alatt két embert vezetett az Úrhoz és két másikért imádkozott, hogy testi gyógyulást nyerjenek. Olyan elfoglaltnak látszott, hogy barátommal elhatároztuk, sétálunk egy kicsit. Mikor visszaértünk, egy másik ember mellett térdelve találtuk, akinek Jézus Krisztusról beszélt. Míg együtt voltunk vele, állandóan prédikált és imádkozott, és úgy látszott, Istenért él, hogy másokon segítsen.”

Wigglesworth nem adott helyet az ördögnek és a kívülállóknak. Úgy látszott, mintha nyers, darabos lenne a modora. A következő történet rávilágít az ördöggel szemben tanúsított magatartására.

Egy napon, miközben a buszra várakozott, a mellette álló hölgyhöz kis kutya csatlakozott. Valószínűleg kiszabadult, és utána futott a hölgynek nagy bosszúságára. Ő lehajolt és fejére verve utasította: „Menj haza drágám, nem tudlak magammal vinni!” A kutya csak csóválta a farkát, de esze ágában sem volt hazamenni. „Igazán haza kell menned drágám”, – mondta neki újra. Közben megjelent a busz és a hölgy dühös lett. Dobbantott lábával és szigorúan mondta: „Menj haza rögtön!” A kiskutya rossz néven vette ezt a bánásmódot; farkát lába közé húzva elfutott úgy, ahogy bírta. „Így kell önnek a Sátánt is elkergetni!” – mondta Wigglesworth olyan hangosan, hogy a buszra várakozók mind hallhatták.

James H. Taylor West Roxburgból írta Wigglesworth összejövételéről, Washingtonba a következőket: „Gondolom segítségére lesz bizonyágtételünknek, ha megírom, hogy elől a második sorban ültünk a gyógyító sarok mellett. Tehát ami a gyógyítás ideje alatt történt, jórészt kézzátétel nélkül volt. Mielőtt az óra megkezdődött, észrevettük, hogy egy fiatal lány jött be. Mankóval járt, lábai teljesen hasznavehetetlenek voltak, a lábfejek függőlegesen lógtak le róla. Deréktól lefelé béna és tehetetlen volt. Az első sorban helyet adtak neki. Mikor elhangzott a hívás a megtérésre, megkísérelte, hogy kísérőjével előremenjen. Wigglesworth látva, hogy elindul, azt mondta neki: „Maradjon csak ott, ahol van, ha elmegy arról a helyről, más leány lesz.” Mikor Wigglesworth a többiekkel végzett, a leányhoz fordult és miután elmondták neki a leány baját, így szólt a jelenlevőkhöz: „Ennek a leánynak nincs izom a lábaiban. Eddig még sohasem járt.” Kezét a leány fejére tette, imádkozott és így kiáltott: – „Jézus Krisztus nevében, járj!” Ránézett és megkérdezte: „Ugye, fél?” – „Igen” – felelte a lány. „Semmi szükség nincs erre, ön meggyógyult. Járjon, járjon!” – kiáltotta. A leány Istent dicsérve megtette, – mint egy gyermek, aki most tanul járni. Kétszer végigment jellegzetes járással a porond hosszában. Dicsőség Istennek! Mikor elmentünk, mankói ott feküdtek a széken, és az oldalajtóhoz érve, ott láttuk őt állni éppúgy, mint a többieket, – két barátnőjével beszélgetett. Dicsőség Istennek a magasságban és a földön, – ő meggyógyítja azokat, akik hisznek. Ámen.”

Az asszony, aki előresegítette őt, az édesanyja volt és a férfi pedig a nagybátyja, – aki úgy sírt, miközben gyógyítottak, mint egy gyermek. Az esti összejövetelel bizonyágot tett a lány, hogy segítség nélkül ment fel otthon a lépcsőn. Elismételte azt is, hogy eddig még sohasem járt életében. Bizonyágot tett, hogy anyja, – aki előre ment, hogy meggyógyuljon a mellében levő daganatból, a kérdésére azt felelte: „Elmúlt!”

Az esti összejövetelel is csodálatos dolgok történtek. Egy testvér bizonyágot tett, két éve fennálló rák gyógyulásáról. Egy szegény beteg asszony, akiről az orvosok lemondtak, és akinek a lábai hasznavehetetlenek voltak, meggyógyult és futva körülment a termen. Mikor megkérdezték, hogy a hét szolgálatán hányan gyógyultak meg, legalább kétszázan álltak fel. Mit mondjak? Dicsérjük Istent!

7. Fejezet – Még több munka

„Többet dolgoztam, mint ők valamennyien” – mondta Pál, de gyorsan hozzátette – „de mégsem én, hanem Isten kegyelme, ami velem volt.”

A mi Greatheartunk élete – mint az apostolé, „még jobban bővelkedett a munkában.” De hamar felismerte, hogy minden csak kegyelem és hitből vannak az ő munkái. Ránézve a hit magatartása nem volt megfeszített erőlködés – nem sírt és könyörgött éjjel-nappal –, hanem Isten kegyelmes ajándékában való bizalom és megmaradás volt a kulcs. Tudta, hogy Isten nem csal, ha ígéreteiről van szó. Hitte, hogy Isten megad nekünk mindent, ami az élethez és kegyességhez tartozik. Élő hittel tette életét a különösen nagy és drága ígéretekre, és reménye Isten erejének megnyilatkozásában mindig beteljesedett.

Hadd mondja el visszaemlékezéseit saját maga. „Isten oly sokféleképpen megáldott. Vakon született emberek látókká lettek. Három embert láttam újra élni a haláluk után. Mindezek, amiket átéltem, megértették velem, hogy a legnagyobb dolgok, amiket Krisztus megígért, igazak, és nekünk dicsőséget kell adnunk Neki. Kegyelem volt számomra, hogy dolgozhattam Indiában és Ceylonban, és láthattam ott Isten hatalmas dolgait. Például, talán a legáldottabb volt az evangélizáció Colombóban. Mennyire megáldotta Isten! A Szellem kenetével prédikáltam és nagy tömeg gyűlt össze. Teljesen megtöltötték a termet. Isten ereje csodálatos volt. A prédikáció után, körülbelül 50 fokos melegben, tolmácson keresztül, mintegy 500 emberért imádkoztunk minden este.

Abban a nagy hőségben az asszonyok gyermeküket hozták el. Sokszor ötven vagy több fok is volt az összejöveteleken, mivel a levegő nagyon nyomott volt, a gyerekek sírtak. Olyan csodálatos volt, hogy amint kezemet rátettem a gyermekekre, észrevehető lett a csend, nyugalom, béke és a rend ezeken az összejöveteleken. Isten ereje volt ott. Egy ember, aki már régen vak volt, a nagy tömegben meggyógyult. Szemei azonnal megnyíltak. Sok hasonló csodát láttunk ezen a helyen.

Nem tudom elképzelni, Isten hogyan tud némely gyermekének dicsőséget és erőt adni, bár ez az igazság, hogy ad. Ezerszámra voltak, akik nem tudtak bejutni a terembe, de mikor kimentem, azok, akik nem tudtak bejutni, kinyúltak és megérintettek engem és meggyógyultak. Csodálom Isten kegyelmét, hogy ez megtörténhetett. Valami van az istenhitben, ami hajlandóvá teszi Istent, hogy egy millió ember közül éppen téged szentel fel. Hiszem, Isten mindig talál utat arra, hogy valami módon találkozzék veled, ha mersz hinni Benne.

Egy helyen csak négy napig voltam, és csalódottak voltak, mert nem maradhattam tovább. Azt kérdeztem tőlük: tarthatok-e összejövetelet reggel nyolc órakor? A felelet az volt: „igen”. Ekkor ezt mondtam: „Mondjátok meg az anyáknak, hogy hozzák el beteg gyermekeiket, és minden hatvan éven felüli ember is jöjjön el.” Jó lett volna, ha látták volna, ahogy vagy 400 asszony eljött a gyermekével együtt, mintegy 150 öreg, fehér hajú ember, hogy gyógyulást nyerjenek. Azokban a napokban ezrek voltak kint, hogy hallják Isten Igéjét. Azt hiszem, 3000 ember kiáltott kegyelemért egyszerre. Csodálatos látvány volt.

Egy napon Norvégiába érkeztem, reggel kilenc óra tájban. Azt mondtam a barátomnak, aki tolmácsom kívánt lenni: „Senki ne tudja, hogy itt vagyok, kérlek, vigyél le a fjordokhoz. Pihenni szeretnék, hiszen olyan fáradt vagyok.” Néhány napsütéses óránk volt és pihentünk, aztán visszamentünk. Mikor visszaérkeztem, láttam, hogy az épület körül az utca tele volt mindenféle tolokocsival, bennük nyomorék emberek ültek, várva engem. A tolmácsom felrohant a lépcsőn és azt mondta: „Mit tegyünk? A ház tele van emberekkel.” – Levettem a kabátomat, odamentem minden tolokocsihoz és imádkoztam az emberekért. Nagy kiabálás volt az utcán, hogy Isten meggyógyította őket. Aztán bementem a házba és Isten a bent levőket is meggyógyította. De ez még nem volt minden. Leültünk étkezni, eközben a telefon csengett. Üzenet jött: „Mit tegyünk? A terem tele van és kívül is ezrek állnak. A rendőrség nem tud mit tenni a tömeggel.” Azt mondtam: „Amint lehet, lemegyünk.” Két rendőr segített átjutni a tömegben. Mikor beértem a Towa Hallba, láttam, hogy soha nem látott mértékben megtelt. Az Úr Szelleme volt rajtam. Elkezdtem prédikálni. Elfelejtettem, hogy miről beszéltem, de tudom, hogy telve voltam Isten iránti buzgósággal. Kértem Istent, legyen valami különös üzenete számomra, hogy ezen az összejöveteleken történjék valami más, mint a többi hasonlón. Miközben prédikáltam, hallottam Isten hangját, amint mondja: „Ha kérsz engem, minden lelket neked adok.” Tovább prédikáltam, és Isten megismételte: „Ha kérsz engem, minden lelket neked adok.” Tudtam, hogy ez Isten hangja, de nehezen fogadtam el. Isten hangja ismét jelentkezett: „Ha hiszel és kérsz engem, minden lelket neked adok.” Felnéztem, és azt mondtam: „Igen, Uram, kérlek, tedd meg. Kérlek, adj nekem minden lelket.” A Szent Szellem lehelete átsuhant az egész helyen és én még soha hasonlót nem láttam. Mindenki kegyelemért könyörgött! Hiszem, hogy Isten minden lelket nekem adott. Ez az én pünkösdi meggyőződésem. A pünkösdi hit abban áll, hogy miután a Szent Szellem reád száll, erőt nyersz. Ne félj ezt elhinni. Hidd, hogy Isten részesévé tesz az isteni természetnek az Ő hatalmas és drága ígéretei szerint. Az Ő örök ereje működik benned, és tovább adja az isteni rendeléseket, amit soha nem lehet áthágni ezen a világon.

Smith Wiggleswort egész életében jobbnak látta egyik vallásos testülethez sem tartozni. Szerető szíve mindenkihez vonzódott. Különböző városokban voltunk vele együtt, ahol felkereste az Üdvhadsereg ima összejöveteleit, reggel hét órakor. Aztán gyakran elment az episcopalisták templomába az ő „szent áldozásukra”, reggel nyolc órakor. Három különféle alkalommal összejövetelet tartott episcopal papok számára. Ha kívánták, felvette a miseruhát vagy a talárt, amint szükségesnek látta ezt a szolgálat szempontjából. Egy episcopalista pap, sátoros összejövetelet rendezett a számára Londonban – az ilyen „újításokat” nem nézte jó szemmel a püspöke, de a pap fia Wigglesworth szolgálata által gyógyult meg és ő azt akarta, hogy mások is részesüljenek az ilyen jótéteményben. Egyébként egyszer V. György király beteg volt, és ennek a papnak a felesége olyan zsebkendőt küldött neki, ami felett Wigglesworth imádkozott. Köszönőlevelet kapott érte.

Az „Isten gyülekezetei” évről évre meghívta őt Angliába, a konferenciákra. Azt akarták, hogy minden fiatal ember részesüljön lelkesítő szolgálatainak áldásaiban. Ő maga nem nagyon törődött az ügyviteli résszel, azt mondta: „Intézzétek magatokat, én addig imádkozom.” Félrefordult és imádkozásba kezdett.

Nem lévén felekezethez tartozó, nem volt emberi háttér a munkája mögött, így gyakran úgy érkezett valahová, hogy nem volt semmi ajánlása, sem támogatása, csak a hírneve, amely minden szolgálata után egyre nőtt. Ez különösen Európában volt igaz, azokban az országokban, amelyeket az első világháború után meglátogatott. Svájcba úgy ment, mint egy teljesen idegen ember, de Isten hatalmas erejével volt tele. Városok mozdultak meg Istenért, és állandóan hívták, hogy jöjjön vissza ebbe az országba. Sok áldott összejövetele volt itt. Mikor megérkezett Új-Zélandba, csak egy ember fogadta. De ezeket nyert meg Istennek itt, akik megtértek, meggyógyultak, beteltek Szent Szellemmel néhány hónapos szolgálata alatt. Megállapították, hogy ez volt North-Islanden a legnagyobb lelki vizitáció, több mint egy évszázad óta. Szolgálata eredményeképpen mintegy kétezren részesültek „kenyértörésben” egy vasárnap reggeli összejövetele után, Wellingtonban. Mikor megérkezett Colombóba (Ceylon) senki sem fogadta. Érkezését majdnem senki se vette észre. De alig néhány nap múlva az egész környéket felbolygatta Isten erejével. Tömegek tolongtak, hogy megérinthessék, és sokan, akik az árnyékában álltak, meggyógyultak, megtértek.

Híre mindenütt megelőzte. Egy alkalommal, mikor hajója egy Csendes-óceáni szigeten kötött ki, kérték, imádkozzon, gyógyítsa meg a betegeket és prédikáljon, míg a hajó újra el nem indul. Fáradhatatlan volt a szükségben lévők megsegítésében.

Mikor először érkezett Palesztinába, teljesen idegen volt, de nemsokára már prédikált és imádkozott a betegekért. Néhány áldott szolgálata volt az Olajfák Hegyén és ugyanannyian teltek be Szent Szellemmel, mint annakidején pünkösdkor. Annyira felrázta a környéket, hogy a Jeruzsálem – Haifa vasút indulását el kellett halasztani, hogy befejezhesse a prédikációját a tömegnek, amely összegyülekezett, hogy hallja őt. Egész úton Egyiptom felé hitetlen emberekkel beszélgetett, akik, megérkezvén Alexandriába, magukkal vitték „lőncsölni”, úgyhogy folytathatta beszélgetését velük Isten dolgairól. Erről a szentföldi látogatásáról nevetve jegyezte meg, azt hiszi, ő az első „pogány” prédikátor, aki valaha is felajánlást kapott az ottani zsidóktól. Isten gyakran használta fel őt utazásaiban, vasúton és hajón.

Elmondta: „Emlékszem, hogy egyszer Cardiffba utaztam (Dél-Wales). Sokat kellett volna imádkoznom az úton. A kocsi azonban zsúfolva volt emberekkel, akikről láttam, hogy nem tértek meg. Mivel annyit fecsegték és tréfálkoztak, egy szót se tudtam szólni Mesteremhez. Mikor a vonat az állomáshoz közeledett, gondoltam, megmosom a kezemet, így tisztán lehet mennem az összejövetelekre. Átmentem a folyosón, és mikor visszatértem a kocsiba, egy ember felugrott és azt mondta: „Uram, ön meggyőzött engem bűnös voltomról.” Térdre esett. Nemsokára a kocsiban ülők mind így kiáltottak. Azt kérdezték: „Kicsoda ön? Micsoda ön? Ön meggyőzött minket a bűneinkről.” Isten ezt a nagy alkalmat adta nekem és biztosak lehettek felőle, hogy én ki is használtam. Sok lélek újjászületett Isten országára a vasúti kocsiban.

Ausztráliába utazása közben ezt írta: „Munkálkodni kezdek az utasok között, és bizonyoságot teszek Isten erejéről, és úgy látom, nagyon meggyőzően hat. Beszélnek rólam egymás közt, olyan vagyok, mint egy nyitott ajtó. Egy úr és egy hölgy, akik nagyon gazdagok, az első osztályú kabinban vannak. Inasuk feleségével a másodosztályán utaznak. A bombayi püspök reggeli és esti istentiszteletet tart számukra és ezek nagyon jók. Egy reggeli szolgálat után sokáig beszélgettem a püspökkel és ő nagyon érdeklődött munkám iránt.

Az esti szolgálat után az inast küldték értem, mert a hölgy nagyon beteg volt. Doktort hívtak, aki megállapította, hogy nagyon beteg. Az inas beszélt a hölgynek rólam és ő találkozni szeretett volna velem. Igazán nagyon beteg volt, de telve a Christian Science tanaival. Nagyon félt, mert azt hitte, ez ártalmas volt számára. Beszéltem neki az egyedüli tanításról, amit ismerek, Jézusról, de ő erről semmit se tudott. Imádkoztam vele, kezeimet rátettem, kiűztem a démont Jézus nevében és azonnal megszűnt a láza is. Ezen a reggelen, Isten Igéjén keresztül kereste az üdvösséget. A fedélzeten van most is, telve életkedvvel és alkalmam volt az inással és a feleségével is beszélgetni üdvösségükről.”

Veje, James Salter, írja róla: „Milyen magányosnak látszott annak az óriási hajónak a fedélzetén az utasok ezrei között, mikor Ausztráliába utaztunk első ízben. Mikor a hajó elhagyta a dokkot, ismételten felkiáltott „Halleluja!” – olyan éles hangon, ahogy még sohasem hallottam tőle. Utastársai megrezzentek és a kapitány a hídján megjegyezte: „Ennek az embernek acélból van a tüdeje.” Ezen a hajón történt, hogy felkérték, vegyen részt egy hangversenyen. Kérte, hogy utolsó fellépőnek őt tegyék. A zongorista azt mondta, nem tudja kísélni, mert egy zsoldáros könyvet adott neki, de ez őt nem zavarta. Szólót énekelt, Krisztust dicsőítő éneket. A hangverseny átalakult lélekmentő összejövetellé, és a tervezett tánc elmaradt.

Egy alkalommal ígéretet tett, hogy segít egy fiatalembernek, aki munkát kezdett Isten országában új és nehéz körülmények között. A Pacific parton kellett dolgoznia és Salter feleségével segített neki. – Hallotta, hogy ennek a fiatalembernek, aki az Atlanti parton volt, szüksége van rá. Közel 500 dollárt fizetett vasúti és

hajóköltségekre a kényelmetlen utazást vállalni az Atlanti partra, hogy teljesítse ígéretét ennek a fiatal szolgálattevőnek. Mikor az első szolgálat kezdődött, mindössze hatan voltak jelen – nem számítva a saját társaságát egy olyan nagy helyiségben, ahol kényelmesen elfért volna 5000 ember. Nem volt valami biztató indulás, de mielőtt az evangélizáció befejeződött volna, a hallgatóság megtöltötte a nagytermet és a fiatalembernek alkalma volt új gyülekezetbe menni.

Buzgósága elvitte őt trópusi tájakra is, ahol legyek hordái vették körül, melyek előzőleg a gyerekek gennyes szemén ültek, és bűzös emberek közé, akik utálatos trópusi betegségekben szenvedtek. Éppolyan buzgó volt a jeges Norvégiában vagy Finnországban, prédikálva és gyógyítva a betegeket, míg tolmácsai egymás után kidőltek a fáradtságtól.

Gyakran mondták neki: „ön nem tud naponta három összejövetelt tartani ebben a városban. Nem akarnak az emberek kidőlni, de ha ők még ki bírnák is, túl sok lenne a prédikátornak.”

De ő mindenképpen meg akarta tartani a napi három összejövetelt, az emberek pedig eljöttek meghallgatni őt, és ő is túlélte ezt az egy hónapig tartó, megerőltető szolgálatot. Még a legnagyobb sátoros összejöveteleken is, a legfárasztóbb körülmények között is megtartotta frissességét, hétről-hétre. Bebizonyította, hogy: az Úr igája gyönyörűsége és terhe könnyű. Gyönyörködött Isten akaratában. Eledele volt tenni azt a munkát, amit hite szerint Isten adott neki, betölteni szolgálatát. Az Úr öröme tartotta fenn őt, egész életen át. Vasárnap többet dolgozott, mint a többi napokon. Évekig szabad ég alatti szolgálatokat tartott, szombat esteiken, késő estig. Ezt ima összejövettel szerette volna megtoldani, de vasárnap korán kellett kelnie, hogy a vasárnapi szolgálathoz rendet tegyen a templomban. Télen a fűtésre is gondja volt, le kellett törölgetni a székeket és mindegyik felett imádkozott, míg törölgetett. Rendbe tette az asztalt az úrvacsorai szolgálatra és vezette a kora reggeli összejövetelt. Az első időkben a felesége tartotta a legtöbb prédikációt, és ellátta azt a sok embert, akik állandóan betöltötték otthonukat. A vasárnap esti szolgálaton mindig voltak szomorú lelkek, és testek az oltárnál. Rendszerint mindig nagyon késő volt, mikor Wigglesworthék hazamehettek. Ezután felebaráti szeretet folytatódott otthon a jól megterített asztalnál jóval éjjel utánig. Wigglesworth, mint felesége is, mintaképe volt a szellemi szülőnek, aki nemcsak szülte a megtérteket, hanem gondozta és táplálta is őket Isten Igéjével. Hozzá tartozott az értük való imádkozás, hogy megállhassanak Isten előtt tökéletesen. Gyakorlatias keresztyénségük, éppúgy tanításuk, a szent élet és a kegyesség sok ifjú életnek volt ösztönzője, akik elindultak Istenért a szolgálatra. Az egész világon voltak keresztyének, akik dicsőítették Istent azért a lelkesítő példáért, amelyet az ő életük adott nekik.

Salter mondja: „Egész életében fáradhatatlan volt, csak egy rövid ideig halála előtt láttunk nála egy kis változást, hogy némi engedményeket tesz korára való tekintettel. Egy összejövetelről jött haza, ahol nagyon sokat dolgozott, – szükségtelenül sokat. Itt észrevettük fáradt tekintetét, mikor talákoztunk vele az állomáson. Ezen az estén imánk idején azt mondta: „Nem tudom megérteni ezeket a mai prédikátorokat. Képzeljétek el, hogy én ebben a korban háromszor prédikálok naponta, és minden szolgálaton betegekért imádkozom. Ők meg délután lefekszenek, pihennek, és hagynak engem prédikálni. Mikor én annyi idős voltam, minden nap prédikáltam, utána imádkoztam és egész éjjel fenn voltam azokkal, akik szerették volna, hogy betöltse őket a Szent Szellem.” Így akart ő dolgozni éjjel és nappal, és munkálkodott naplementéig.

8. Fejezet – Csodák Ausztráliában és Új-Zélandban

Wigglesworth 1922-ben volt először Ausztráliában. Egy levélből idézünk – amely egy angliai újságban jelent meg, a Confidenceben – Miss Winnie Andrews írta Victoriából: „Múlt csütörtökön megérkezett Wigglesworth testvér Melbournebe, és aznap este összejövetelt tartott. Egész nyíltan kijelentette hallgatói előtt, hogy szívesebben látja egy bűnös ember megtérését, mint tízezer embert meggyógyulni testi betegségéből. Ennek dacára hívott mindenkit, akinek valami baja volt, hogy jöjjön előre az imádkozás végett. Azok között, akik előrementek, többen voltak, akik kijelentették, hogy jelentős és azonnali gyógyulásban részesültek.” Egy hatéves kislányka – miután az evangélista imádkozott érte – anyjával együtt ment ki az ajtón, miközben anyja állandóan és mindenkinek áradozott: „Nézzék csak! Eddig még sohasem járt életében!” Egy férfi, aki már négy év óta nem tudott járni, reumás érgörcsben szenvedett, azonnal meggyógyult. Miután örömmel dobta el botját és mankóját a porondon, rögtönzött legénykedéssel ugrált és táncolt, ezzel is bizonyítva Istennek azt az erejét, amely képezzé tette erre.

Első naptól kezdve sok csodálatos gyógyulásnak lehettünk tanúi. Tegnap éjjel egy kedves asszonyt hoztak, aki már hat és fél éve nem tudott járni. Előre vitték őt, hogy imádkozzon érte. – Dicsőség legyen Istennek! –

kiszállt a tolószékből és járt. A férje tolt haza a széket, míg az asszony a saját lábán ment. Egyetlen összejövetelem negyvenen fogadták el Jézus Krisztust Megváltójuknak. Isten munkálkodott, és ébredés kezdődött.

Egyesek feltették a nagyon is érthető kérdést: Tartós lesz-e a gyógyulásuk? – Előttünk van egy halom bizonyoságtétel, melyeket Wigglesworth látogatása után tizenhét hónappal írtak. Ausztráliában. Mind figyelemreméltó gyógyulásról szólnak, amelyek az első látogatás folyamán történtek. Van egy másolatunk az 1927. február 1-ei „Austral Evangel” című újságról, melyben tizenhárom bizonyoságtételt olvashatunk olyanoktól, akik ezen az evangélizáción gyógyultak meg öt évvel ezelőtt.

A márciusi számról is van másolatunk, amelyben az áll, hogy valaki élő-halott volt és meggyógyult öt évvel ezelőtt ugyanott. Ezt a cikket szó szerint közöljük: „Tizenhét éves koromban, a világban bűnöző életem után fogadtam el Jézus Krisztust, mint személyes Megváltómat, és újjászülettem. Csodálatos reggel volt, amikor tudatára ébredtem, hogy a halálból az életbe mentem át, a bűn és a Sátán hatalmából Isten gyermekeinek dicsőséges szabadságába. Tizenhat hónappal ez után, hogy állandóan az Urat szolgáltam, baleset áldozata lettem, mely által komolyan megsérült az altestem, és belső zavarokat okozott. Négy sebész konzultált és operációt javasoltak. Az operáció nem hozta meg a kívánt eredményt, sőt sikertelennek bizonyult. Szomorúságomra a következmény az volt, hogy majdnem tizennégy évi állandó szenvedést okozott, melynek nagy részét ágyban töltöttem.

Később felfedezték, hogy TBC-S vagyok, amely pusztító erejével támadta meg egész valómat. Ez a szörnyű betegség az egész szervezetet megtámadta, és napokig tartó álmatlanságot okozott. Gyógyszerrel lehetett csak némileg nyugtatni, de időnként annyira rosszul lettem, hogy a gyógyszernek sem volt más hatása, csupán kómás állapotot idézett elő. A tuberkulózisnak minden tünete fennállt, emésztette a bensőmet, és teljesen elvesztettem étvágyamat. Állapotom olyan volt, hogy majdnem minden ételt visszautasítottam, és ha valamennyit ettem is, kihánytam. Néha még az ital sem maradt meg bennem.

Sok híres szakorvos, sebész és más orvos megvizsgált, minden eredmény nélkül. Amit átlagban meg tudtak állapítani, az volt, hogy nagyon közel van a halálom, nincs mit tenni többé. A kór romboló ereje kiterjedt vesémre is, és gyakran vérzéseket okozott. Külső jele a betegségnek a bal karomban jelentkezett, amely megbénult; minden előfordult nálam, ami erre a betegségre jellemző. A végtagokat annyira megtámadta, hogy azok szinte megaszalódtak – visszataszító látványt keltve –, mert a csontokat belülről sorvasztotta. Kétségtelenül minden emberi segítséget kizárható állapotban voltam. 42 font súlyú csontváz voltam és az orvosok azt mondták: talán még hat hétig élhetek. Nem féltem a haláltól, mert az csak megváltásként számíthatott, szenvedéseimhez képest.

1922 februárjában, mikor ilyen állapotban feküdtem, világosság sugara hatolt a lelkembe, amikor hallottam, hogy egy angol evangélista jött Melbournebe, és itt tart összejöveteleket: Jézus Krisztus evangéliumát és az Ő hatalmát prédikálja, mely meggyógyítja a betegeket. Ez az evangélista Smith Wigglesworth volt, akiről azt állították, hogy imádkozik a betegekért. Mikor meghallottam ezt a hírt, hinni kezdtem Istenben, és azt kívántam, jöjjön hozzám és imádkozzon értem itthon. De megtudtam, hogy olyan sok hasonló kérés hangzott el, hogy az evangélistának nincs ideje eljönni hozzám. Ezt az ellenség felhasználta, hogy elbátortalanítson, de hála az Úrnak, hitem újra éledt és győzni akartam mindenképpen. Szóltam a szüleimnek. Sok kifogás után végre beleegyeztek, hogy elvisznek az egyik ilyen összejövetelre.

Tehát – február 16.-án –, végső próbaképpen szörnyű állapotomban részt vettem az egyik szombat esti összejövetelem. Az idő múlásával hitem mindjobban fokozódott és igazán éreztem Isten jelenlétét. Csodálatosan szent órák voltak. A végén az evangélista egyenesen hozzám jött. Látva, hogy ez egy sorvadásos eset, barátságosan szólt hozzám: „Nővérem, hiszem, hogy az Úr meg fogja önt gyógyítani; ne féljen, csak higgyen!” Szemeim nem láttak mást, csak Jézust. Az Ő érintésére vártam. Miután megkent és imádkozott értem, Isten ereje betöltött, és teljesen meggyógyultam. Minden fájdalom, gyengeség, betegség megszűnt. Halleluja! A láncaim lehulltak. Szellemem szabad lett, felálltam és dicsőítettem Istent, hatalmáért.

Ezután rögtön haza akartam sietni és elmondani, milyen nagy dolgok történtek velem. Már hazafelé menet is bizonyoságot tettem arról, hogy segítség nélkül tudok járni. Hazaérve „farkasétvágyam” lett, ami már évek óta nem történt meg. Otthon csupa aggodásban voltak miattam, mikor látták csillapíthatatlan étvágyamat. Attól féltek, hogy minden ki fog jönni belőlem, ami természetes következménye lett volna akkori állapotomnak. De a legnagyobb meglepetésükre végig tudtam élvezni az étkezést.

Ebéd után levették a kötéseket testem érintett részeiről. Ekkor látták, hogy az Úr sorvadta csontjaimat és fekélyes húsomat újjal cserélte ki. Teljesen egészséges hússal és csonttal, melyet fehér bőr fedett, olyan, mint

a kisgyermeké. Minden érzékem megelevenedett és ezen az éjszakán édes, nyugtató álomban volt részem Az első természetes alvásban, betegségem kezdete óta.

Most már öt éve annak, hogy az Úr keze végérvényesen megnyugodott rajtam. Állandóan beárnyékol jelenlétevel, és betöltött Szent Szellemevel. Az Úr munkát készített a számomra az Ő szőlőjében. Miután meggyógyított engem; városunk zúg utcáiban szolgáltam, ahol sok lelket mentettem meg az Ő számára, csodálatos kegyelme folytán. Ebben a munkában velem van férjem is, akit az Úr csodálatos módon három évvel ezelőtt adott nekem.

A legfőbb kívánságom, hogy az Isten hatalma által történt gyógyulásom bizonyságul szolgáljon azoknak, akik kételkednek Istenben. Tudják meg, hogy hűséges azokhoz a szavakhoz, melyek szerint: „Ha lehet valamit tennem? – Minden lehetséges annak, aki hisz.” (Márk 9,23) és „Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz.” (Zsid 13,8) – A cikk írója: Mrs. W. E. Brickhill, született Kathleen Gay, Victoria –

Annak idején levelet kaptunk W. Buchanantól, aki Melbourneben keresztyén munkástól, aki Wigglesworth evangélizációját rendezte a városban: „Három dicsőséges hetünk volt, telve győzelemmel. Ezer ember tért meg az Úrhoz, és nagyon sokan meggyógyultak. A gyógyultak bizonyágtételei folyamatosan érkeznek.”

Ausztráliában tartott áldott evangélizációs körútja után Wigglesworth átment Új-Zélandba is. A következő levelet E. E. Penningtontól kaptuk, a wellingtoni evangélizációs misszió vezetőjétől: „1922 júniusában jött Smith Wigglesworth, akit mi alig ismertünk. Nem volt trombitaharsogás, hogy hirdesse érkezését. A helybeli újságban egy kis hír jelezte érkezését. Vasárnap este ezer ember jelent meg az első összejövetelen, a következő este ez a szám már ötezerre növekedett. Később hatezerre. Attól kezdve nem lehetett valóságos képet festeni a tömegről, melynek nem tudtak elég nagy helyiséget biztosítani. Néha a tömeg órák hosszat várt az összejövetel kezdete előtt, hogy talán csak lesz alkalmuk hallani az evangélizátort, és bizonyágtételét. Az író még sohasem látott olyan jeleneteket, amelyek követték ennek az Istentől Szent Szellemmel megáldott embernek az igehirdetését, bár hallották már Torrey, Chapman és másoknak a beszédeit is, mikor Új-Zélandban voltak. Mikor elhangzott a hívás a meg nem tértek számára, hogy döntsenek Krisztus mellett, mindannyiszor azonnali és népes válasz következett. Néha négy-ötszázan is jelentkeztek. Kétezren felül vannak, akik így döntöttek a wellingtoni misszió alatt – némely esetben egész családok léptek be Isten országába.”

Néhány újsághír nem adott jó riportot, de azért van ilyen is, ami ezzel a címmel jelent meg: „Hisz ön a hitből való gyógyulásban?” – A cikk így kezdődik: „Természetesen nem. Ez azt jelenti, hogy nem hisz abban, amit még nem látott. De talán már látta és zavarban van, mint én is. Aztán újra látta, és nem jött zavarba, hanem megtért. Most nagyon sokan megtértek Wellingtonban. Némelyek meggyőződésből mentek. Mások nem, hanem gúnyolódtak – és ott maradtak imádkozni.”

Akár hisszük, akár nem hisszük, a hitből való gyógyulás belső ügyünk. Erre bizonyág az a néhány ezer ember, aki összegyülekezett, hogy hallja és lássa Smith Wigglesworthot a Town Hallban. Ezeknek a meggyőzötteknek az érdeke bátorított engem, hogy kissé utánanézzek a dolgoknak.

Előttem vannak a nagyszámú nyilatkozatok, melyeket esküvel erősítetek meg. Azoké, akik gyógyításra jelentkeztek Mr. Smith Wigglesworthnál ittléte alkalmával. A nyilatkozatok eredetiek. Mr. C. A. Baker előtt tettek esküt, J. P. és magukról beszélnek. Nem említem a neveket, de az eredeti példányok letétben vannak a The Dominion hivatalnál, eredetiségük garanciájában. Itt következik öt nyilatkozat. Az első egy napszámos emberé. Krónikus gyomorbaja volt, és mindkét lába paralizises volt, csak mankóval tudott járni. Mikor az evangélizátor megkente őt olajjal és elkérte mankóit, ő odaadta azokat és hazament nélkülük. Azt állítja, hogy a nyaka hátsó részén volt egy cisztája is, amely miatt többször kérte az orvosokat, hogy távolítsák el. Olyan nagy volt az, mint egy tyúktojás. Gyógyulása utáni reggelen, mikor felébredt, a ciszta eltűnt.

Ez a bizonyágtétel egy húsz éves lánytól ered, akinek hátgerince gyermekkorától fogva duplán elgörbült. Négy éves koráig nem tudott járni, és sohasem tudott felállni anélkül, hogy mindkét kezével fel ne támoassa magát. Rábeszélte szüleit, hogy vigyék el a Town Hallba. Ott az evangélizátor rátette kezét a fejére és azonnal meggyógyult. „Gerincem kiegyenesedett, lábam, mely három hüvelykkel rövidebb volt a másiknál, néhány nap múlva hosszabb lett. Derekam, amely szintén beteg volt, meggyógyult. A következő vasárnap annyira kívántam ott lenni a misszióban, de mivel nem volt vonat, az egész utat oda és vissza gyalog tettem meg, és nem éreztem semmi fájdalmat.”

Miután a riporter elmondta a három bizonyágtételt, így szólt: „Van még több hasonló bizonyágtétel is, de helyszüke miatt nem közöljük. Most hát mit gondolnak róla? Hisznek a hitből való gyógyulásban? Vagy még mindig a hitetlenek soraiban vannak?”

1927-ben Wigglesworth ismét elment Ausztráliába és Új-Zélandba. Ezúttal leánya, Alice – Salterné – is elkíserte őt. Nagyon sok városban tartott eredményes evangélizációkat. Az Igét jelek követték. A két következő történet önmagáért szól: Mindkettő az Australian Evangel-ben jelent meg, 1927. április 1-én.

Miss H. Todd, Naremburn, N.S.W. bizonyágtétele: „Nörsz voltam Sidneyben, egy baleset folytán eltört a térdkalácsom és a porc, ami köszvényes fájdalmakat okozott (krónikusan). A legjobb orvosoknál voltam Sidneyben és Orangeban, minden eredmény nélkül. Egy kicsit fent voltam, aztán megint az ágyban, és ez így ment tizennyolc hónapig. Hosszú, nehéz hónapok voltak ezek. különösen, mikor tizennégy hónap múlva még sérvet is kaptam a másik lábamba, amely miatt hat hétig feküdnöm kellett. Ebben az időben nagyon sokat szenvedtem. Nagyon rokkant lettem és semmi reményem nem volt rá, hogy még egyszer egészséges lehetek, és folytathatom előbbi foglalkozásomat. Egyébként teljesen egészséges voltam, de szomorúan néztem jövőm elé, két béna, nyomorék lábbal, mások ápolására utalva és kegyelemkenyéren. És mennyire vak voltam! Bár olyan emberek közt éltem, akik hittek a hitből való gyógyulásban és szerették volna, ha elmentem volna az összejövedelekre, de én más véleményen voltam. Igaz, hogy a Biblia csodálatos dolgokról szól a régmúlt időkből, de számomra azok az idők elmúltak, és most más a helyzet – gondoltam. Sokat beszéltek Smith Wigglesworthról, aki evangélizálni jött ide, de engem ez nem érdekelt. Miután elkezdődtek az előadások, melyek csak öt napig tartottak, fivérem másokkal együtt olyan meggyőzően beszélt nekem arról, hogy a hitből való gyógyulás – amit tagadtam –, újra elövettem a Bibliámat. Mint a tékozló fiú, én is azt mondtam: Felkelek, és elmegyek az én Atyámhoz... És, dicsőség Istennek! Milyen áldásokat akart Ő nekem adni! Évekkel ezelőtt megtértem ugyan, de mégis fel kellett ébrednem ahhoz, hogy meghalljam a hangját és megkenhesse szemeimet. A Szentírás olvasása közben megakadtam ezeknél a szavaknál: „Egyet tudok: bár vak voltam, most látok.” (Ján 9,25) Ez járt eszemben pénteken és szombaton, továbbá ezek az Igék: „Én vagyok az Úr, és meg nem változom. Az Igék olyan kitartóan „üldöztek”, ezért elhatároztam, ezen az estén elmegyek a misszióba imádkozni.

Egyik lábamon acélból és bőrből való „apparát” volt, hogy összetartsa és óvja az érintésektől, melyek fájdalmat okozhattak volna; a másik lábam szoros kötésben volt. Mankóim segítségével kimentem a kocsihoz, hogy elvigyenek. Bár nagy fájdalmaim voltak, hittem, hogy meg fogok gyógyulni. A felhívás után csatlakoztam azokhoz, akik előre mentek. Mikor a szónok kezét a fejemre tette és imádkozott, különös, de szép élményben volt részem, mintha nagyon erősen hideg vizet öntöttek volna mindkét lábamba, amelyek fájtak. Ez az érzés olyan erős volt, hogy szinte fájt, de tudtam, hogy itt van az Úr. Amint megfordultam, hogy elmenjek, egyáltalán nem éreztem magamat jobban, a csalódásomnak kifejezést is adtam két, három ember előtt.

Hazafelé egész utón sírtam és kiöntöttem szívemet Isten előtt és azt mondogattam: „Uram, hiszek, segíts az én hitetlenségemen.” Hazaérve kisegítettek a kocsihoz és néhány lépés után azt mondtam, egyedül is tudok járni. Amint a küszöbhez értem, óriási ragyogó, fényes fal állt előttem, olyan óriási nagy, hogy egészen megijedtem. Felkiáltottam: „Hála legyen Istennek, meggyógyultam!” Ez igaz is volt. Átmentem a házon, fel-alá járva dicsértem Istent, mert úgy tudtam járni, mint a baleset előtt. Meglátva a mankókat, azt mondtam: „Adják vissza ezeket az ismerősöknek, akik kölcsönadták nekem, nincs már szükségem rá. Még aznap éjjel visszaadták őket. Másnap reggel levettem az „apparátot” és a kötést lábaimról, azóta hozzá se nyúltam, mert a gyógyulásom teljes volt.

Két nappal később elnyertem a Szent Szellem keresztséget az Ap Csel 2,4 szerint, és nagyon boldog voltam. A bibliám ma mindennél többet jelent számomra. Úgy nézek az Úrra, mint a Megváltómra és a Nagy Orvosra, Aki megkeresztelt a Szent Szellem keresztséggel, és Aki nemsoká eljön az övéért.”

Egy másik bizonyágtétel, Mrs. M. Legante Popletól, Orange, N.S.W. „Az Úr vezérelt engem ezen az úton...” (1Móz 24,27) Ez a legjobb magyarázat Isten csodálatos áldására nézve. Öt héttel ezelőtt történt. Mennyire kíváncsítottam hazamenni! Szegény szívem olyan rossz állapotban volt, hogy emberileg nem lehetett már segítség. Tizenhat hete feküdtem már mozdulatlan, és édes volt az érzés, hogy közel a hazamenetel. Olyan valóságos volt már, és annyira beleegyeztem a hazamenetelbe, hogy mikor megkérdezték: akarom-e, hogy Wigglesworth testvér imádkozzon értem, ha itt lesz – szenvedélyesen „nem”-et mondtam, és ezt így is gondoltam. Barátoknak kedves, serege imádkozott értem állandóan és nem is kívántam többet. Értelmem és reményeim mind az odafelvalókra voltak fókuszálva, nem törődtem a földi dolgokkal. Mennyire nem tudtam, milyen sok áldásos dolgot akar még velem az Úr megismertetni idelent, amiket eddig még nem tapasztaltam. Milyen kegyesen tudja azokat nekem nyújtani.

Wigglesworth testvért csak két hónap múlva vártuk, de hirtelen megváltoztak a dátumok és szinte váratlanul megérkezett. Ez természetesen nem érdekelt engem, mert betegársam – Toddy nővér, akinek

bizonyágtétele szintén benne van ebben a fejezetben –, elhatároztuk, hogy nem megyünk el az evangelizációs összejövetelre. De mily igazak Isten Igéi: „Bizony, a ti gondolataitok nem az én gondolataim, és a ti utjaitok nem az én utjaim – így szól az Úr.” (És 55,8) Amint a misszió elkezdődött, barátnóm, aki hajlott a hitből való gyógyulás tanaira, elkezdett kutatni a Szentírásban, hogy az valóban tanítja-e ezeket a dolgokat. Bizalmasan érdeklődött a többiektől, hogy így van-e. Annyira meggyőződött Isten igazságáról, Aki azt mondta: „Én vagyok az Úr, és meg nem változom”, hogy bejött a szobámba és azt mondta: szándékában van elmenni a misszióba, hogy kézzel és imát kérjen.

Ezen az éjjelen láttam őt, amint elment mankóival a kocsinhoz, nagy ügyel-bajjal, és valahogy azt éreztem, meg fog gyógyulni. Visszafelé ugrálva jött fel a lépcsőn szobámba, énekelve és Istent dicsőítve, azt mondta: „Testvérem, meggyógyultam! Meggyógyultam!” – és meg is gyógyult tökéletesen. Csodálatos volt.

Egész éjjel imádkoztam és sóhajtoztam az Úrhoz. Az a gondolatom támadt – hogyan állhatok az Uram elé, akit szeretek, ha visszautasítom a lehetőséget, amire most alkalmat ad nekem, amikor a szemem előtt tett ekkora csodát?

A misszió utolsó napjának reggelén vártam, hogy valaki bejöjjön a szobámba és megkérhessem: vigyen üzenetet Wigglesworth testvérnek, eljönne-e és imádkozna-e értem a reggeli áhítat után. Reggeli után hallottam a házbeliak imaóráját, de amikor becsukták az ajtót, nem tudtam, mi történt. Mennyire vártam most, hogy valaki bejöjjön és vigyen üzenetet, – de nem; az idő múlt, és én vitáztam Istennel. Lehetséges, hogy mindenki úgy el van foglalva, hogy nem törődnek velem? – kérdeztem. Ő, nem, – de mivel olyan határozottan „nem”-et mondtam, nem is akartak újra megkérdezni. Kérték az Urat, hogy késztessem engem imára. Később különböző emberek jöttek be hozzám, de nem is néztek rám, nem is szóltak hozzám kedvesen és nem is mosolyogtak. Mindegyiket megkértem, hogy vigye el az üzenetet, de míg ötször el nem ismételték, nem ígérték meg, hogy megteszik. Egyszer mondtam „nem”-et, de ötször kellett ígert mondanom. Milyen hosszúnak tűnt ez a délelőtt, míg a reggeli áhítatnak vége lett!

Végre jött a főápolónő, sugárzott az arca és azt mondta: „Eljön”. Homályosan emlékszem, hogy láttam, amint egy férfi belép a szobámba, de azután már csak Jézust láttam. Mily kedvesen nyilatkozott meg az Úr! Az evangélista kérte lányát, hogy tegye kezét a térdemre, ő pedig az övét fejemre tette és úgy imádkozott a gyógyulásomért. Ez alatt én úgy éreztem, mintha megdicsőültem volna. Aztán a szívemre tette kezét és imádkozott a gyógyulásáért, ezzel egyidejűleg megparancsolta a halálnak, hogy tűnjön el a Jézus nevében.

Mikor bejött, azt kérdezte: „Elkészült arra, hogy felkeljen?” – „Igen, készen vagyok” – válaszoltam. Most pedig azt mondta: „Keljen fel!” – és én felkeltem. Az, hogy még pár perc előtt képtelen voltam megmozdulni, el lett felejtve. Csupán egy gondolatom volt: minél előbb felöltözni! Átrohantam a folyosón és felnyitottam két nehéz szekrényt, amiben könyvek voltak és a ruhák is. Éppen elkészültem, mikor kinyílt az ajtó és jöttek a lányok a Bibliakörből hozzám. Milyen meglepetés volt! Némelyik sírt, másik nevetett, aztán megölelgettek. Szívemre gondolva el akartak menni, de én már teljesen meg voltam gyógyulva, semmi gyengeséget nem éreztem. Tizenhat hétig feküdtem, sem éhes, sem szomjas nem voltam, alig ettem valamit. Most enni kívántam és jól is esett az ebéd. Megváltoztam, új teremtés lettem, egészen betelve Istennel. Általa meggyógyítva, egy perc alatt feltámasztva a halál árnyékából a bővülő életre és megváltva, hogy szolgáljak. Gyógyulásom utáni napon elnyertem a Szent Szellem keresztségét az Ap Csel 2,4 szerint és kimondhatatlan öröm, dicsőség tölt be naponként és óránként.

9. Fejezet – Látogatások Svájcban és Svédországban

1920-ban Wigglesworth Európa különböző részein munkálkodott hat hónapon keresztül. Rövid ideig Franciaországban szolgált, aztán Svájcba ment. Munkáiról a következőket közölte velünk Madame Debat, Párizsból, aki tolmácsa volt Franciaországban és a francia Svájcban.

„Chatresben, a francia Alpokban volt összejövetelünk. Négy pap jött kikélni a munkánkat és beszélni Istennek eme dolgai ellen. De most már mind a négyen meggyőződtek arról, hogy ez a pünkösdi munka Istentől van. Az egyik felkiáltott: „Látom a megnyílt egeket!”

Az összejövetel házába egy kocsit vontattak be az ökrök, benne egy ember feküdt kinyújtózva, aki bizonyos távolságból jött, hogy hitből meggyógyuljon. Gyomorrákja volt és nem tudott enni. Mellette volt egy kosár étel. Megkérdezték: Minek ez, ha nem tud enni? „Nem, most nem tudok enni – válaszolta –, de meg

fogok gyógyulni és visszafelé az úton, el fogom fogyasztani ezt az ételt.” Gyermeki hite volt és Isten természetesen elfogadta.

Megkérdeztem egy asszonyt, aki kifelé jött az összejövetelről: „Meggyógyult?” – „Természetesen. Meggyógyultam.” Egy csontocska megszorult, a dobhártya eltűnt, de az asszony tökéletesen hallott. Sok esetben gyógyultak meg süketek is.

Lausanneben volt egy vakon született férfi. Feleségének tuberkulózisa volt és rettenetes helyzetben voltak. Az asszony hallott az összejövetelekről és megkérdezte a férjét, van-e hite a gyógyuláshoz. Ő gúnyosan felelt neki, nyílt hitetlenséggel. Mégis mindketten eljöttek, meg is gyógyultak, keresztséget is nyertek. Egész magatartásuk megváltozott, az asszonynak ugyanis előtte rettenetesen kemény arca volt. A férfi esete lassan-lassan javult, fokról-fokra nyerte vissza a látását.

Volt egy másik férfi, aki nem hallott és sérve is volt. Azt hitte, nem kérhet két dolgot, így hát csak a süketségért imádkozott. De mindkét bajából meggyógyult. Volt egy gyermek, aki új szemeket kapott és egy asszony, majdnem vak, szintén meggyógyult. Számtalan esetben bénák gyógyultak meg és ott hagyták a botjukat.

Godivilben három tüdőbeteg gyógyult meg; – az egyik egy tizenkilenc éves leány, aki halálos beteg volt és vérszéi voltak. Isten nagyon megáldotta őt, elnyerte a Szent Szellem keresztséget, szép bizonyágtételt tett.

Veveyben volt egy Zand nevű testvér. Mindig éhezett és szomjazott Isten után és mindenfelé elment, ahol hallhatott valamit Istenről. Az Open Brethrenek közül való volt. Azt mondta, hogy: „Nem elégszem meg azzal, hogy megtértem, nekem még hiányzik valami”. Mikor ezt mondta a Brethreneknek, azok azt mondták; aki eretnek, az lépjen ki!” – „Meg is fogom tenni”, – mondta ő. Eljött az összejövetelre és elnyerte a Szent Szellem keresztséget.

Volt egy kis közösség fiatalemberekből, akik szép szabadtéri összejöveteleket szoktak tartani. Négyen közülük felmentek a hegyre prédikálni, és a járókelők elkezdtek őket kövekkel dobálni. Akkor beljebb mentek az erdőbe és reggelig imádkoztak mind a négyen, – és elnyerték a Szent Szellem keresztséget.

Morgesben is volt összejövetelünk. Egy férfit hoztak be tolószéken, aki már évek óta nem tudott járni. Gyógyulása éppen olyan volt, mint a beautiful gate-i férfié. Ugrált és gyalog ment haza, egy fiú utána vitte a székét, és egy sereg fiú követte, akik mind tudták, hogy meggyógyult. Egy másik ember ideges depresszióból gyógyult meg. Utána elment az orvoshoz, aki azt mondta neki: jöjjön el hozzánk megköszönni, mert meggyógyult. – Genovában háromezren jöttek előre a megtérésre. Isten éppúgy megáldotta Svájcnak azt a vidékét is, ahol németül beszéltek.

Neuchatelben is csodálatosan működött Isten. Valaki, akinek hatalmas erejű keresztsége volt, minden prédikációt megismételt a hegyen. Egy másik, – a Szent Szellem indítására olaszul és németül beszélt, pedig Neuchatelben francia nyelven beszélnek.”

Svájci utazásairól beszélve Wigglesworth elmondta, hogy csodálatos volt látni a Szellem munkálkodását az emberek felett, amikor tolmács által beszélt hozzájuk. Egy asszony, akinek rákos volt az orra és arcának felső része, előrejött, hogy imádkozzam vele. Arccal az emberek felé fordította, és azt mondta: „Nézzétek meg, mit tesz érte Isten. Holnap este újra el fog jönni.” Imádkozott érte és az asszony elment. Másnap este újra eljött és látható volt, hogy elmúlt a rákja, teljesen új bőr volt az arcán.

Volt ott egy másik asszony is, akinek baleset folytán borzasztó állapotban volt az arca. Imádkozott érte és másnap teljesen új bőrrel, ragyogó állapotban jelent meg.

Egyszer egy fiatalember jött el azért, hogy nevetségessé tegyen minket, de egyszerűen nem tudott megszólalni. Wigglesworth parancsolt a gonosz szellemnek, hogy menjen ki belőle és akkor feloldódott. Egy másik összejövetelre három örültet küldtek el, és az első sorba ültették őket, hogy zavart keltsenek. Wigglesworth Jézus nevében megparancsolta a démonoknak, hogy hagyja békén őket és többé nem volt semmi zavar.

Mikor Svájcban volt, egy napon két rendőr jelent meg elfogatási paranccsal, mert nem volt engedélye a gyógyításra. A Goldivilben lakó pünkösdi prédikátor lakására mentek, ő azonban azt mondta nekik: „Wigglesworth most nincs itt, de mielőtt letartóztatnák őt, mutatok valamit, ami bizonyágot tesz az ő szolgálatáról ebben a városban. Elvitte a két rendőrt a városka legsötétebb negyedének egyik utcájába, ahol egy asszony lakott, akit időnként letartóztattak, mert ittasságában botrányosan viselkedett. Idejének legnagyobb részét a börtön falai között töltötte. Majd így szólt: „Ez az asszony, eljött egyik

összejöveteleinkre, amelyet az iszákosságról tartottunk. Wigglesworth rátette a kezét, és Isten megszabadította őt. A testén, két helyen szörnyű sebek voltak, de Isten meggyógyította őt és megszabadította az iszákosságtól.” Az asszony maga is elmondta a rendőröknek: „Igen, Isten megmentette a lelkemet, és attól a pillanattól fogva nem kívánom a szeszt.” Azzal mentek el a rendőrök: „Mi nem akarjuk ezt az embert letartóztatni, tegye meg más.” De semmi nem történt erre vonatkozóan.

Neuchatelben egy fogorvos, Dr. Emil Lanz jött el az összejövetelekre. Azt gondolta: „Ez az ember kérkedik. Isten gyógyításáról prédikál és valószínű, műfogsora van. Az összejövétel után felmegyek hozzá és megkérem, mutassa meg a fogait. Ha műfoga van, leleplezem őt, mint csalót.” Tehát az összejövétel után a fogorvos bement Wigglesworthhoz és megkérte, hogy nyissa ki a száját. Meglepve látta – amint később bevallotta –, a legtökéletesebb fogsort, amit valaha is látott valakinek a szájában. Wigglesworthnak hite volt Istenben, hogy mindegyik fogát meg tudja őrizni, és az Úr meg is őrizte azokat úgy, hogy nyolcvanhét éves korában is mind megvoltak a saját fogai.

Dr. Lanz meggyőződött és elkezdett hinni az Úrban. Néhány évvel később Londonban azt mondta: „Nagy dolgokat láttunk az elmúlt három évben, Svájcban, Smith Wigglesworth szolgálata nyomán. Sokan, nagyon sokan nyerték el a pünkösdi ajándékot, a Szent Szellem keresztséget az azt követő jelekkel együtt, és mi nagyon hálásak vagyunk ezért. Két évvel ezelőtt Bernben, csak tizenöt-húszan jöttek az összejövetelekre. Ma már nagy gyülekezetünk van és szép termünk. A fiatalság a szabad ég alatt jön össze és a szabadulás szép igéi áradnak, és a Szent Szellem keresztség ismertetése. A város központjában minden vasárnap este szabadtéri összejöveteleink van; sokan megtértek és meg lettek keresztelve Szent Szellemmel.

Wigglesworth mesélte el: „Svájcban kétszer börtönbe csukták. De hála Istennek, épségben megúsztam. Egy tiszt azt mondta: „Nem találok önben semmi bűnt. Ön nagy áldást hozott ránk, Svájciakra.” Egyszer csak az éj közepén azt mondták nekem: „Elmehet.” – „Nem, – mondtam én – csak úgy megyek el, ha minden tiszt, aki itt van, letérdel, és imádkozom önökért.”

Neuchatelben egy asszonynak tumorja volt a veséjében, már évek óta. Sok orvos vizsgálta, de semmi jelentős eredmény nem volt. Egy berni kórházba ment, hogy megoperálják, de az orvos hét tumort talált. Azt mondta, ezt lehetetlen operálni. Hallott az összejövetelekről és ő is elment. Teljesen meggyógyult és elnyerte a Szent Szellem keresztséget. Ez az öröm érte, hogy a fia – aki az összejöveteleken tért meg, és Isten elhívta a szolgálatra –, a misszió mezejére ment Kongóba, Afrikába.

Egy dán hölgy, Madame Lewini, aki előbb Dániában volt állásban, de később misszionáriusnő lett, írta, hogy három hónapig együtt ment vele evangélizálni Svédországba és Dániába. Így ír: „Ez az idő a felülről való látogatás ideje volt. Merem mondani, hogy százak fogadták el Jézust Megváltójuknak, ezek gyógyultak meg mindenféle betegségekből. Ezek kezdtek új életet, és sokan megkapták meg a Szent Szellem keresztséget, úgy, mint az első pünkösdkor. Mindezekért dicsőítettük Istent. Ezek csak kevés példái azoknak a csodáknak, amiket láttam.

Az első összejövetelel kezdem. Orebroban volt, Svédországban. Segítségre vágytam, mert elfáradtam az Úrnak való szakadatlan szolgálatban. A második napon gyógyító összejövétel volt. A szószéki szolgálat után férfiak és asszonyok százai jöttek Isten érintését várva, és Istennek hála, nem csalódtunk. Mikor a kézzátételt kaptam, Isten ereje átjárt, csodálatos módon. Azonnal meggyógyultam.

Csodálatos volt látni, amikor a szolgálat folytatódott, milyen hatással volt az emberekre az, hogy az Úr ereje betöltötte őket. Voltak, akik sírva emelték fel a kezüket: „Meggyógyultam! Meggyógyultam!” Voltak, akik leestek a földre a Szellem ereje alatt, és úgy kellett őket felemelni. Egy fiatal, vak lány, mikor a sorra került, felkiáltott: „Ó, mennyi ablak van ebben a teremben!” A három hét alatt, míg az összejöveteleket tartottuk, minden nap tömve volt a nagy kápolna, tömegesen meggyógyultak, és sokan megtértek. A bizonyágtevő összejövetelek csodálatosak voltak. Valaki azt mondta: „Süket voltam, imádkoztak értem és meggyógyultam.” Egy másik: „Tüdőbajom volt és most egészséges vagyok.” És így tovább.

Skovdeban külön volt egy kisebb terem azok számára, akik szerették volna elnyerni a Szent Szellem keresztséget. Leszállt rájuk a Szent Szellem? Természetesen. Itt is nagyon sokan meggyógyultak. Volt ott egy férfi, akinek testét a bűn nagyon tönkretette, de az Úr kegyelmes a bűnösökhöz. Megkenték olajjal és a kézzátétel után Isten ereje csodálatosan kiáradt rá és felkiáltott: „Meggyógyultam” – összetört és úgy sírt, mikor bűneit bevallotta –, mint egy kisgyermek. Átment a nagyterembe és bizonyágot tett, hogy megtért és meggyógyult.

Stockholmban, majdnem minden összejövetelekre olyan tömeg jött el, hogy nem tudtak bejönni a terembe, sokszor órák hosszat vártak arra, hátha valaki elmegy, és a helyére ülhetnek. – Itt egy embert hoztak, két

mankóval jött, aki állandóan reszketett. Felvitték a porondra, megkenték olajjal és kézrátételt kapott Jézus Krisztus nevében. Tovább reszketett, aztán eldobta egyik mankóját, később a másikat is. Teste még mindig reszketett, de megtett egy lépést hit által. Felemelte az egyik lábát, aztán a másikat és körüljárta a porondot. Aztán az egész termet körüljárta.

Ezen az összejöveteleken egy asszony elkezdett kiabálni. A prédikátor mondta, hogy hallgasson, de ő helyette felugrott székére, csapkodta a karjait és sírt. „Meggyógyultam! Rák volt a számban és menthetetlen voltam. De mialatt az Igét hallgattam, megtértem és az Úr meggyógyított a rákból.” Újra kiabálni kezdett: „Meggyógyultam! Meggyógyultam a rákból!” Egészen magánkívül volt. Az emberek nevettek és sírtak vele együtt.

Volt itt egy másik asszony is, aki nem tudott járni. Mikor kezelték, a székben ült. Ugyanúgy történt vele is, mint másokkal: felkelt, körülnézett, csodálkozott, hogy nem álom-e mindez, aztán hirtelen felnevetett és azt mondta: „Meggyógyult a lábam!” – és hozzátette: „Még nem tértem meg”. Könnyek sokasága folyt le az arcán. Imádkoztak érte és úgy ment el, hogy meggyógyult, megtért és telve volt örömmel.

Christianiában egy férfi jött a fiával taxin, az összejövetelekre. Mindketten mankóval jártak. Az apa már két éve ágyban fekvő volt, nem tudta lábát a földre tenni. Meggyógyult ő is. Eldobta mindkét mankóját, járt és dicsőítette Istent. Mikor a fia ezt látta, így kiáltott: „Segíts nekem is!” – kissé később apa és fia mankó és taxi nélkül mentek haza együtt.

Koppenhágában naponta ezrek várták a szolgálat kezdetét. Minden reggel két-háromszázan gyógyultak meg. Minden este tömve volt a porond. Újra és újra, amint egy csapat visszament, mások jöttek előre gyógyulásért. Itt sokan elnyerték a Szent Szellem keresztségét. A bizonyoságtévések csodálatosak voltak.

Wigglesworth levelet írt Christianiából a nagy tömegnek, akik összegyűltek az alkalomra. Ezek nem tudtak bejutni a nagy terembe, ahol az evangélizációt tartották. Erről így számol be: „Három órán keresztül szolgáltam a betegeknek, miután másfél órát prédikáltam. Sokan azok közül, akik jöttek, menthetetlenek voltak. Százak gyógyultak meg. A porondon nagy rakás botot és mankót hagytak maguk után. Nyilvánosság előtt szolgáltam, a tömeg látta és kiabált. Csodálatosan izgalmas volt, mikor a vakok láttak és a bénák ugráltak. Most olyan helyen vagyunk, ahol 5 ezren férnek el, és mégis azt mondják, – ez is kicsi. Egy férfi a kórházban volt és engedélyt kért, hogy eljöhessen, de nem engedték. Akkor elhatározta, hogy ennek ellenére is elmegy. Az orvosok azt mondták neki: „Ha elmegy, ne is jöjjön vissza!” A férfi ezt felelte: „Nem is jövök!” Az imádság után azonnal meggyógyult és eldobta a mankóit. Ez nagyon nagy dolog, de még nagyobbak vannak előttünk.

Svédországi munkája után beszéltem vele és azt mondta: „Mikor Svédországban voltam, Isten hatalma igen erősen rajtam volt. Ott történt, hogy féltékenyek voltak rám a prédikálásom és a gyógyításaim miatt. Az evangélikus egyház és a doktorok hadsereg gyanánt támadtak ellenem és külön kihallgatást kértek a királytól, hogy kiutasítsanak az országból. Svédországban történt, hogy két detektív és két rendőr kísért ki az országból, mert Isten hatalmas ereje működött az emberek között.

A király udvarából egy „nőrsz” eljött és meggyógyult a lába, – nem is tudom, törött volt-e vagy csak ficam. Az asszony odament a királyhoz és azt mondta: „Oly csodásan meggyógyultam ez által az ember által. Látja, hogy most már tudok járni.” „Igen”, – mondta a király – „mindent tudok róla. Mondja meg neki, hogy menjen el. Nem akarom őt kidobni. Ha elmegy, visszajöhet; de ha kidobják, nem jöhet vissza.” Hálát adtam Istennek, hogy nem dobtak ki, csak kikísértek.

A pünkösdisták elmentek a rendőrségre, hogy megkérdezzék, tarthatok-e egy nagy összejövetelet a parkban, pünkösd hétfőjén. A rendőrtiszt azt mondta: „Csak egy ok van, ami miatt visszautasíthatnánk, és ez a következő: Ha ez az ember kézrátételt alkalmaz a parkban a betegeken, harmincszor több rendőr fog örködni. De ha megígéri, nem fog kézrátételt gyakorolni, akkor megengedjük, hogy a parkban legyenek.

Hozzám jöttek és megkérdeztek engem, és én azt mondtam: „Megígérem, teljesítem a kívánságukat.” Tudtam, hogy Isten nem szabja magát az én kézrátételemhez. Ha az Úr jelen van, hogy gyógyítson, nincs szükség a kézrátételre. A hit a legnagyobb működő faktor. Ha hiszünk Istenben, minden könnyűvé válik. Készítettem egy szószeket, ahonnan beszélni tudok ezrekhez. Imádkoztam, és azt mondtam: „Uram, te ismered a helyzetet. Te sohasem voltál megkötvé úgy, hogy ne tudtál volna cselekedni minden helyzetben. Mutasd meg nekem, mit tehetek ezekért a szegény, szűkölködő emberekért, anélkül, hogy a kezemet rájuk tenném. Mutasd meg nekem.”

Az emberekhez így szóltam: „Ti mind, akik ismerni szeretnétek Isten hatalmát, ami rajtatok működne, hogy mindenkit meggyógyítson, emeljétek fel a kezeteiket.” Ezek emelték fel a kezeiket. Felfohászokodtam. „Ó, Uram, mutasd meg,” és ő azt mondta nekem, oly világosan, mint ahogy valaki rámutat egy személyre, aki a sziklán áll. A park nagyon sziklás hely volt. Azt mondtam nekik, hogy tegyék le a kezüket, kivéve azt a személyt. Annak ezt mondtam: „Mondja meg a többieknek, mi a baja.” Az asszony elkezdte mondani, mi a baja. Fejétől a talpáig annyira beteg volt, hogy kínjai között se állni, se feküdni nem tudott, és nem tudott járni sem.

Azt mondtam neki: „Emelje fel a kezét magasra.” Aztán azt mondtam: „Jézus nevében kiűzöm a gonoszt önből tetőtől-talpig és hiszem, hogy Isten feloldozza önt.” Ó, hogyan táncolt, ugrált és kiabált! – Ez volt az első alkalom, mikor Isten sejteni engedte nekem, hogy nagyon egyszerű dolog számára a gyógyítás, anélkül, hogy a kezemet a betegre tenném. Azt mondtam a betegeknek: „Most mindenki tegye a kezét saját magára, és ha imádkozom, Isten meggyógyítja.

Ezen a napon százak gyógyultak meg, anélkül, hogy hozzájuk nyúltam volna és százak tértek meg. A mi Istenünk a hatalmas erő Istene, ó, mily csodálatos, dicsőséges és megrendítő az, hogy mi a hitnek ebbe a királyi palotájába jöhetünk. Nagy Istenünk van. Hiszek a Szent Szellemben!

10. Fejezet – A szellemi erő titka

Sokan kérdezhették: „Volt valami szellemi titka Smith Wigglesworthnak? Miben állt az ő nagy ereje?” Szellemi életének két fő tényezője a következő volt: összeköttetésben volt Isten Szellemével és bízott Isten Igéjében. Ezek voltak az alapjai szent vakmerőségének és állandó merész tetteinek.

Éppoly kiváló volt úgy is, mint igehirdető és úgy is, mint a Szellem embere. Kijelentette: A könyv az észet táplálja, Isten Igéje pedig a lelket. Nekünk emelkedettebb lélekre van szükségünk, olyan lélekre, amely Isten szeretetének illatát árasztja, amely előremutat és megmutatja nekünk Isten hatalmát.

Azt mondta: „A hit, hallásból van, a hallás pedig Isten Igéje által – nem magyarázatok, olvasások által. A hit Isten Igéjének alapelve. A Szent Szellem, aki az Igét ihlette, igazság Szellemének hívják. Amint szelíden beolt minket az Igével, a lelkünkben hit sarjadzik. Hitt a kálvária szentségében, hitt Jézus kiontott vérében. Hitt abban, hogy Ő magára veszi gyengeségeinket, hordozza betegségeinket és fájdalmainkat, és hogy ő a mi életünk. Isten Igéje élő és hatalmas, ebben a kincsben örök életet találunk. Ha bízni mernénk az életnek ebben a csodálatos Urában, megtalálunk Benne mindazt, amire szükségünk van.”

Gyakran mondta: „Sohasem olvastam más könyvet, mint a Bibliát.” Egy kritikus, aki hallotta ezt, így írt róla: Miként lehetséges, hogy egy olyan ember, aki azt állítja, sohasem olvasott a Biblián kívül más könyvet, ő maga könyvet írt. Mert látjuk a könyveit: „Növekvő hit” – amit a Pentecostal Evangel c. újság ajánl. Mi visszaírtunk ennek az embernek: „Nem Smith Wigglesworth írta azt a könyvet – így keletkezett: Springfieldbe ment, Missouri-ba, 1923-ban, a Central Bible Institute keletkezése idején. Minden reggel beszédet mondott a növendékeknek és minden este nagy néptömeg előtt beszélt a Convention Hallban. Mi leadtuk ezeket a beszédeket a Pentecostal Evangelnek és miután megjelentek ebben az újságban, kértük a nyomdát, hogy őrizze meg. Mikor elegendő beszéd lett összegyűjtve, összeállították egy könyvnek. Smith Wigglesworth még csak nem is olvasta el ezt a könyvet.” Tudatában vagyunk, némi nyersesség is van ebben a könyvben, Isten mégis megengedte és áldássá tette a világon sokaknak megtérésükre és gyógyulásukra.

Ezékiel kapta ezt az Igét az Úrtól: „Nyisd ki a szád, és add meg, amit adok neked!” Ő pedig azt mondja: „Láttam, hogy egy kéz nyúlt felém, és egy irattekercs volt benne.” (Ez 2,8-9) Az Úr így rendelkezett: „Emberfia, add meg, amit itt találsz!” A próféta azt mondta: „Kinyitottam a számat, ő pedig megetette velem azt a tekercset. Ezt mondta nekem: Emberfia, rakd tele a hasadat, töltsd meg a gyomrod ezzel a tekercssel, amelyet adok neked!” (Ez 3,1-3)

Wigglesworth állandóan „ette ezt a tekercset”, és benne élővé vált. Így ment el és beszélt azzal a felsőbbiséggel és hittel, amit az Úr küldött neki. Veje, aki gyakran vele együtt utazott, mondta: „Lényegében véve bibliás ember volt és sohasem tekintette magát teljesen felöltözöttnek, ha nem volt egy kis Biblia a zsebében. Nemcsak hordozta, hanem állandóan használta is. Míg mások novellákat vagy újságot olvastak, a vasúti kocsiban is a Bibliáját olvasta. Mikor hajón utazott, a tengerparton, ha néha üdülni ment, vagy kedvenc helyén ülve a parkban közel az otthonához, állandóan az Új Testamentum volt a kezében. Sohasem

hagyta el, ha vendég ült az asztalához, hogy egy részt ne olvasson a Bibliájából. Rendszerint a kommentárjai izletesebbek voltak, mint akármelyik fogás.

Állandóan azt tanácsolta a fiataloknak: „Töltsétek meg a fejeteket és lelketeket a Szentírással. Tanuljatok meg kívülről egyes fejezeteket, a könyv nevét, a fejezetet és a verset, hogy idézni tudjátok beszéd közben vagy szabadtéri összejöveteleken. Ha ezt teszitek, olyan magot szórtok el, amit Isten Szelleme kalásszá, tud érlelni. Időről-időre eszetekbe juttatja, amit valaha kívülről megtanultatok. Annyira be kell ivódní Isten Igéjének, annyira telítve kell lennetek vele, hogy magatok élő levéllé váljatok, amiből mindenki olvasni tud. A hívők csak úgy erősek, ha Isten Igéje bennük lakozik. Isten Igéje Szellem és élet azoknak, akik egyszerű hittel elfogadják, és mindennél előbb azoknak, akik bírják. Ismerd meg a Bibliát, éld azt, hidd el és engedelmeskedj neki. Rejtsd Igéjét a szívedbe. Megmenti a lelketet, élteni testedet és megvilágosítja az értelmeket. Isten Igéje teljes és végtelen. Tévedhetetlen, megbízható, modern, vele szemben feltétlenül engedelmesnek kell lennünk. Ha valami a Bibliában van, az úgy is van. Nem is kell érte imádkoznunk, el kell fogadnunk és a szerint cselekednünk. A hitben való tehetetlenség rabló, mely ellopja az áldásokat. A növekedés a cselekvés által jön, használjuk, amink van, és amit tudunk. Az életünknek olyannak kell lennie, ami hitből hitbe megy.” Állandóan azt tanította, Isten Igéjének feltétlen engedelmességgel kell adóznunk. Ismételten idézte a Szentírást: „Az engedelmesség jobb, mint az áldozat.” Az iránta való engedelmesség a hűséges hitnek természetes gyümölcse. „Mert hinni mertek, engedelmességben tesztek.”

Hogy megsokasítsa idejét a mindennapi Igeolvasáshoz, Greatheartunk megtanult elfordulni a tömegtől, és egyedül lenni Istennel szellemi megújulás céljából. Megismerkedett egy nagyon ismert prédikátorral, aki Angliába látogatott, és Isten jelenlétének szokatlan fokát hozta magával. Egyszerűen és cifraságtól mentesen prédikált, de hallgatóit tudatos közelségbe vitte az Úrhoz. Sokan a buzgó lelkek közül szerették volna ismerni a titkát ennek a hatalomnak, de ő nem mondta meg nekik. Mégis, mivel imádkozott az Úrhoz, az Úr megengedte neki, hogy megmondja azoknak, akik kérdezték, az ő buzgó szolgálatának titkát. „Évekkel ezelőtt Isten Szent Szellem beszélni kezdett hozzám, de én nagyon elfoglalt voltam és nem hallottam meg a hangját. Ő kitarzott, mígnem elkezdtem félrevonulni, ha megszólalt, hogy halljam, mit mond nekem az Úr. Ez életformámmá vált. Engedelmeskedtem a beszédének. Ma, a Szellem legkisebb rezdülésére mindenkit és mindent otthagytam, hogy az Ő jelenlétében legyek, hogy halljam a szavát és engedelmeskedjem neki.”

Greatheartunk megfogadta ennek az isteni szolgatárnak a tanítását, és Isten Igéjével kezében „másképpen elfoglalt” tudott lenni. Bezárkózott Istennel, akár sokaságban, akár társaságban volt. Ez kölcsönvett titka volt, de most már nyíltan áll azok előtt, akik megszentelt szolgálói az Úrnak.

Egy nap vasúton utazott, mikor egy asszony és a lánya hirtelen beteg lett. Azt mondta nekik, hogy a csomagjában van egy orvosság, ami minden bajra hatásos és még sohase tévesztette el a hatását a legnagyobb bajokban sem. Annyit beszélt arról, ami a csomagjában van, hogy azok könyörögtek neki, adjon egy adagot abból a csodálatos gyógyszerből. Kinyitotta a bőröndjét, elővette a Bibliáját és olvasta: „Én vagyok az Úr, aki meggyógyítlak.” Aztán imádkozott, hogy legyen hitük ebben a csodálatos gyógyításban. Rövidesen kijelentették, hogy mindketten meggyógyultak.

Egyszer a Dél-Walesi Cardiffban imádkozott egy asszonyért, aki azonnal meggyógyult. Eljött a legközelebbi összejövetelre és nagy örömmel bizonyosságot tett arról, amit az Úr érte tett. Azt mondta, hogy szeretné terjeszteni az igazságot, ami számára olyan jó volt és kérte Wigglesworthot, adjon valami útmutatást neki. Ő azt felelte: „A legjobb útmutatás, amit ismerek a gyógyításra, Máté, Márk Lukács és János evangéliumában van. Ezek telve vannak olyan esetekkel, amiket Jézus Krisztus munkájáról és erejéről írtak, Ő ugyanaz volt, van és lesz mindenkor. Nem találhat jobbat.”

Egyszer egy fiatalemberért imádkozott, aki beteg volt. Az imádság után a fiatalember azt mondta: „Testvér, szeretnék valami ígéretet, amire ráállhatok.” Wigglesworth a Bibliáját a földre tette, és azt mondta: „Most álljon rá.” Ő ráállt. „Nos, ön most egy nagy tömegű ígéreten áll. Higgyen mindegyiknek.”

1907. előtt, mikor megkapta a Szellem keresztségét, állandóan ez képezte a bizonyosságainak tanításainak tárgyát. De ettől az időtől fogva új időpont kezdődött életében. Szolgálatának minden fázisában feltétlenül bízott a Szent Szellemben. A Szellemben akart élni és a vezetést is a Szent Szellemtől várta. A nyelv ajándékát ingyen kapta és minden nap többször szeretettel és imádatlal közeledett Istenhez. Nem földi nyelven, hanem a Szent Szellem által adományozott nyelven, a szeretet nyelvén, amit Isten kegyelmesen adott neki. Úgy vette észre, hogy a nyelveken szólás mindig a szellemi nevelés forrása. Úgy élt, amint a Júdás levél 1,20-ban olvassuk: „Ti azonban, szerettem, épüljétek szentséges hitetekben, imádkozzatok a Szent Szellem által.”

James Salter mondta prédikációjáról: „Milyen gyakran, képletesen beszélve, építette fel Isten oltárát, és készítette az áldozatra. Aztán Isten leküldte a tüzet, megemésztette az áldozatot, teljesítve kéréseit. Kutatta a Szentírást és éjjel-nappal imádkozott, hogy méltó legyen Istenhez, olyan munkás legyen, akinek nem kell szégyenkeznie, helyesen közvetítse Isten Igéjét. Mégis Isten lehelete, a felülről jövő kenet és a Szent Szellem személye és ereje tette őt azzá, amivé lett. Tudta ezt és féltékenyen őrizte ezt a letétet.” Hallottuk, amint ezt mondta: „A Szent Szellem nélkül semmi vagyok” – és ez bizonyára így is volt.

Erejének másik titka az volt, hogy állandóan a részvét indította. Láta, hogy Krisztus legnagyobb csodáinak forrása a szeretetteljes részvét volt. Könnyek folytak szeméből, amikor a bűnnel terhelt lelkeket és a betegség által lerombolt testeket látta. Buzgóságtól égett, ha a Sátán munkáját látta és egyenesen agresszív lett, miközben igyekezett Mestere lányomain járni a jótéteményben, meggyógyítva mindent, amit a Sátán elrontott.

Valaki, aki közlőrl ismerte, ezt írta róla: „Mikor eljött a postaérkezés ideje otthonában, és kezdték bontogatni a leveleket, mindenkinek abba kellett hagynia, amit tett, és segíteni kellett a terhek hordozásában. Nem lehetett elsietni vagy kivonni magát alóla senkinek, Az ő módszere szerint kellett végbemennie a segélykérések elintézésének. A házban mindenkinek részt kellett vennie az imádságban és kézzrátételben a kendőcskékre, melyeket a betegeknek küldtek ki. Úgy bántak velük, mintha a levélírók személyesen jöttek volna el értük. Mindegyik kérelmet külön szeretettel intéztek el, és a hálás emberek ezerszámra bizonyították részvétteljes szolgálatának eredményét.

Egy napon a posta nagyon hosszú levelet hozott egy asszonytól, aki komoly betegségben szenvedett. Levele telve volt a hitből való gyógyítás módszereinek felsorolásával és az volt a látszat, hogy mindent tud, amit erről a tárgyról tudni lehet. Wigglesworth egyszer, kétszer elolvasta a levelet, aztán átnyújtotta nekem, és azt mondta: „Mit gondolsz erről?” Újra átolvasta, aztán a levél felső részére ezt írta: „Higgyen a saját levelében, tegye a testére a kendőcskét és meg fog gyógyulni.” – Visszaküldte a hölgynek és nemsokára levelet kapott tőle, amelyben megírta, hogy teljesen meggyógyult.

11. Fejezet – A térítő

Van egy vonat, amely naponta megy Chicagóból Californiába. Ezt „térítőnek” hívják. Ez a név nagyon ráillik Smith Wigglesworthra. Gyakran kezdte így prédikációját: „Készen vagytok? Mire? Készen, hinni Istenben! Készen, belépni Isten számotokra elkészített tervébe! Készen, megragadni az alkalmakat, amelyeket Isten nektek készített.”

Ami őt illeti, állandóan készen állt. Pál levelet írt a császár citadellájában: „Azért szívem szerint kész vagytok az evangéliumot hirdetni nektek is, akik Rómában vagytok.” (Róm 1,15) Egy napon Wigglesworth meglátogatta Rómát és kész volt itt is prédikálni. Az utcán találkozott egy kaliforniai testvérével, aki már hallotta őt prédikálni. Elvitte őt a pünkösdiék istentiszteleti helyére Rómában, és itt örömmel szolgálta Krisztust.

Később a Salter házaspárral ment Rómába, hogy ott különféle összejöveteleket tartson és elhatározta, megnézi a katakombákat. Egy fiatal, angolul beszélő papot adtak melléje vezetőnek. Mindenki kis viaszgyertyát kapott, hogy világítson magának ott lent. A pap látszólag elfeledkezett a társaság többi tagjáról és különösen érdeklődött Wigglesworth iránt, akit minden nagyon érdekelt, amit látott, vagy hallott. A pap ismételtén azt mondta neki: „önböl jó katolikus lenne.” „Önnek katolikusnak kell lennie.” Ő pedig azt felelte: „Én katolikus vagyok, de nem római katolikus.”

A pap a túra végéig folytatta propagandáját. Mikor eljött az ideje, hogy felmenjenek a lépcsőn és elhagyják a katakombákat, Wigglesworth megragadta az alkalmat, és azt mondta a papnak: „Nos, önből jó keresztyén lenne, ha megtérne. Térdeljen le itt a földre, és én kérem Isten, hogy önt vezesse megtérésre.” A pap meg volt lepve, könnyekben tört ki és letérdelt. Wigglesworth fejére tette kezét és imádkozott, hogy Isten mentse meg ezt a lelket. A pap megcsókolta a kezét, és Wigglesworth alig tudta kiszabadítani kezét a forró csókokból.

Egyszer Cardiffban, egy ember, akinek híre volt nagylelkűségéről, nagy, tekintélyes csoportot hívott össze keresztyén vezetőkből. A téma: az „egység és a harmónia” volt. Hangsúlyozták a Szent Szellem és a személyes szentség szükségességét.

Mint az ilyen gyűléseken szokás, a szónokok mindig általánosságban beszéltek, mert egyik sem akarta megsérteni a másik érzelmeit. Látszólag minden nagyon jól ment, a rendező sugárzott a meglepedéstől. De volt valaki a gyülekezetben, akit zavart ez a gondolat: „Ezek tévednek Isten jóságát illetően. Bűnös hallgatás volna részéről, ha nem mondanám meg ennek a nagy gyülekezetnek, hogy létezik egy hatalmas keresztség – a Szent Szellem keresztség – mindenki számára. Ugyanolyan, amilyent a tanítványok nyertek az első pünkösdkor.” Wigglesworth nem kis zavart keltett, mikor felkelt, levette zakóját és ingujjban előrejött, a porondon ezt a felhívást téve: „Megtértem a metodistáknál, mikor nyolc éves voltam. Később később konfirmáltam egy püspöki anglikán egyháznál. Később bementem a baptistáknál. Bibliatanulmányaim alapját a Plymouth Brethreneknél nyertem. Az Üdvhadsereg zászlai alatt meneteltem és megtanultam lelkeket nyerni a szabad ég alatt. A második áldást, megszentelődést és tiszta szívet Readner Harris Pünkösdi Ligájánál nyertem. Kértem a Szent Szellem, ajándékát hittel, és tíz napig vártam rá az Úr előtt. Majd Sunderlandban, 1907-ben Isten elé térdeltem és ugyanaz az élményem volt, mint a tanítványoknak az Ap Csel 2,4-ben. A Szent Szellem leszállt, nyelveken szóltam, mint az a gyülekezet az emeleti szobában. Én is harmóniát, egységet és egyesülést kívánok, de Isten szerint. Az Apostolok Cselekedeteiben a nyelveken szólás volt a jele a Szent Szellem kitöltetésének, és nem hinném, hogy Isten megváltoztatta volna a módszerét.”

Feszült légkör töltötte meg a termet és a vezető hamarosan bezárta a gyűlést. De Wigglesworth nem hallgatta el a bizonyágtételt. Érezte, hogy ez a bizonyágtétel mindig megállja a helyét. Érezte, hogy ezt az örökséget nem lehet eladni „egy tál lencséért”. Félelem nélkül hirdette, hogy a Szent Szellem keresztség változatlanul nyelveken szólással jár együtt, amint a Szellem adja nekik szólniuk.

Állandóan hangoztatta: „Éljetek készenlétben. Ha csak készülődtek, de nem vagytok készen, eljön az elmenetel ideje, már késő lesz elkészülni. Nem készülődni kell, hanem készen lenni.”

Mikor először volt Amerikában, hallotta, hogy táborozás lesz Cazadero-ban, California északi részén, elhatározta, hogy részt vesz benne. Mikor megérkezett, bemutatkozott Montgomerynek és feleségének, akik rendezték az evangélizációt. Első estén, miután több prédikátor beszélt, az egyik, aki rendezte az összejövetelt, kritizálva nézett Wigglesworthra és azt mondta: „Most ön következik. Készen van?” – „Mindig – válaszolt. Letette kabátját és előrement a porondig. Mialatt beszélt, nagy hallgatóságát foglyul ejtette páratlan bizonyágtételével. Ettől kezdve minden reggel és minden este felkérték, hogy beszéljen, míg csak vége nem lett a három hetes evangélizációnak. Különböző szónokok mondták: „Ez az ember úgy tud bizonyágot tenni a hitről, hogy az egészen rendkívüli. Mi még akarjuk őt hallgatni.” Ez után az evangélizáció után egymásután kapták a meghívásokat California különböző városaiba.

Volt, amikor azt mondta hallgatóságának: „Mindazok, akik hisznek az imádság erejében, tegyék fel az egyik kezüket. Azok, akik hisznek a hangos imádságban, tegyék fel mind a két kezüket. Most mindenki álljon fel, tegye ezt, és megkapjátok, amit szívetek kíván.” Kezdetben ez a módszer vegyes fogadtatásban részesült. Az óceánon túl szót fogadtak az emberek és sok áldást nyertek. A konzervatív Angliában azonban nem egyszer kifogásolták, de ő egészen bizonyos volt benne, hogy összhangban van az egyház kezdeti szentjeinek cselekedetével, akik egy akarattal, egy szívvel emelték fel szavukat az Úrhoz. Azt szokta mondani: „Ez a szent kézfelemelés nem Wigglesworth kitalálása. Benne van a Biblia első könyvében. Ábrahám is megtette. A Biblia utolsó könyvében pedig azt olvassuk, hogy az angyalok is ezt tették.

Mózes, Áron, Dávid, Jeremiás, Ezékiel – mind ezt tették. És mikor arról volt szó, hogy egy csatát meg kell nyerniük, Mózes felemelve tartotta kezét az amálekita elleni harcban.” A Zsidókhöz írt levélben olvassuk: „Emeljétek fel a lecsüggesztett kezeiket.” A 134. Zsoltárban az író kéri az Úr minden szolgáját: „Emeljétek fel kezeiket a szentély felé, és áldjátok az Urat!” Pál ugyanezt mondja az 1Tim 2,8-ban: „Azt akarom tehát, hogy a férfiak mindenütt büntől tiszta kezeiket felemelve imádkozzanak harag és kételkedés nélkül.”

Nehémiás könyvében is van erre példánk: „És amikor Ezsdrás áldotta az Urat, a nagy Istent, az egész nép fölemelt kezekkel mondta rá: Ámen! Ámen! Azután meghajoltak, és arccal a földre borultak az Úr előtt.” (Neh 8,6)

Látjátok, egy kissé tovább mehetünk, és még mindig az írás szerint teszünk. Szolgálatainak végén gyakran fordult ilyen kéréssel a hallgatósághoz: „Ki akar közelebb kerülni Istenhez? Ki akar különleges áldásokat nyerni? Aki éhezik Istenre, álljon fel! Mindenki, aki komolyan gondolja ezt, jöjjön előre! Ha egy lábbal léptek előre, azt mutatja, megvan a szándékotok rá. Ha egészen előre jöttök, imádkozni fogunk veletek és találkozotok Istennel.” Az emberek előre tódultak. Akkor buzdította őket: „Ki emeli fel kezét hitben és akar kérni valamit Istentől? – Most köszönetet mondunk érte. – Most ismét kérjétek valamit Istentől. – Most

köszönjétek meg.” A hitbéli gyakorlat százaknak adott feleletet és sokan elnyerték a Szellem keresztségét, amikor a kezüket s szavukat felemelték Istenhez.

Ezek az utó összejöveteleken kiválasztott valamit, ami az embereket továbbvitte és egy perc alatt többet nyertek, mint amit némely prédikátor évek alatt sem adhatott volna meg. Azt tanította nekik, hogy bizonyos hit, bizonyos megtapasztalást hoz és bizonyos kijelentést. Rávezette hallgatóit, hogyan ugorják át az akadályokat, vagy közbeeső dolgokat, és hogyan nyerhetik el gyorsan és hathatósan, amit kértek.

A keresőknek adott útbaigazításai rendszeresen nagyon egyszerűek voltak: „Kérjétek, amit akartok. Higgyetek, hogy megkapjátok Istentől, és mondjátok érte köszönetet. – Ha hétszer kérétek ugyanazt a dolgot, hatszor hitetlenek voltatok. – Az érzelmek csalókák. Izsák érezte Jákobot, mégis megcsalták. A hit jobb, mint az érzések. És ha hitetek van, minden érzéseket megtarthatjátok. Mikor a vérfolyásos asszony megérintette hittal az Urat, ez az érzés elég volt neki. Testében érezte, hogy meggyógyult bajából.”

Bár egész élete szakadatlan imádságban és dicsőség-mondásban telt el, minden szava és tette bizonyosságtétel volt, mégis voltak periódusok, amikor imádkozva böjtölt. Maga is gyakorolta és hallgatóit is arra buzdította, hogy szilárdan bízzanak Istenben. Legyenek készen mindig, és ne törődjenek a véletlenekkel. Számára Krisztus szavai: „Csak higgy!” – ezt jelentik: „Csak higgy!” Számára más módszerek, hogy Istenhez közelebb jusson és ajándékot kaphasson – másodrangúak. Mégis realizálta és őszintén becsülte azt a tényt, hogy szolgálata nagyban támogatást nyert az emberek serege által, akik odaadták magukat az imádság szolgálatának és minden levelében nagyon kérte őket, hogy folytassák imádságos szolgálatukat.

Állandóan az Istenben való hitről beszélt. Azt szokta mondani: „A félelem néz, a hit ugrik. A hit sohasem szűnik meg megtartani tárgyát. Ha úgy hagylak benneteket, ahogy találtalak, nem vagyok Isten csatornája. Nem azért vagyok itt, hogy szórakoztassalak benneteket, hanem hogy arra a helyre állítsalak, ahol nevetni tudtok a lehetetlen felett, – hinni és látni Isten jóságát az életben.”

„A hívő embernek mindig jó hírei vannak.” Elégedett vagyok az elégedetlenséggel, amely nem nyugszik meg, míg elégedett nem lesz újra és újra. Fel kell hagynunk a mi kis mértékünkkel, mert Isten mértéke sokkal nagyobb, mint a mienk, – olyan mérték, amit nem lehet megmérni.”

Néhány mondat a megtérésre hívó beszédeiből:

„Nagyon sokan küzdenek közülünk a megtérés síkságán. Halljuk az isteni kegyelem hangját, mely a magaslatokra hív? A hegymászás gyönyörű! Készüljünk fel rá! Hebron magaslatai előttünk vannak. Meg fogjuk látni a meg nem érdemelt örökségünket a mennyben?

Legyetek betelve Szent Szellemmel! Teljétek be Szent Szellemmel! Legyetek annyira betelve, hogy életetek minden vonatkozása a Szellem színeit tükrözze! Ha gonoszul a falhoz nyomnak, mindaz, ami kifolyik belőletek, Jézus természete legyen.

A pünkösdi lovagok mind csak szolgálni szeretnek és keveset törődnek a tiszteletadással. Inkább a munkára vágyanak, mint helyeslésre.

Inkább tisztelhetünk egy nagy, és nemes jellemet, mint valakinek a jó hírét. Népszerűséget minden nap szerezhethetünk egy dallal, egy verébért eladhatjuk, de egy nemes jellem évek isteni gyakorlatának és fenyítésének lehet az eredménye.

A keresztyének nem a szegénység miatt szenvednek, hanem a fukarság és az önzés miatt. Mert, ha mindenük meg van maguk, gyermekeik, szórakozásaik számára, még mindig nincs szívük Isten dicsőségét és embertársaik javát előmozdítani.

Nagyon sok ember tölti az egész életét élvezetekkel. Az élvezetek a kicsinyek időtöltése, a törpe és béna emberek célja. Az életet igazán élni – a királyi, igazlelkű és szent emberek célja. Az első kicsinyes, börtönszerű önzésben szenved, a másik olyan világban él, melynek határa az örökkévalóságban van.

Kicsinyes lelkek örülnek a hibák felfedezésében; a nagyok a megbecsülésnek örülnek. A hitvány emberek állandóan mínuszban vannak, a nagylelkűeknek mindig pluszuk van. Hozzáadnak az élethez, és gazdagabbá teszik. Mindent megtesznek mások javára, amit csak lehet.

Figyeld az élet folyását. A kifelé való szolgálat megcsappan, ha a belső energiák nem újulnak meg.

A mi pünkösdi szervezetünkben sok a látványosság, de csak pompás üresség van bennük, ugyanakkor némely csendes, feltűnés nélküli gyülekezetben Isten dicsősége világít.

A Szellemben való élet forgószelének csak külső köre érintett bennünket. Rejtett csodák vannak az isteni szeretet ismeretlen birodalmában. Új nyomokat kell követnünk a megváltó kegyelem trópusi bőségében.

Legyetek betelve Szent Szellemmel. Annyira betelve, hogy másnak ne is jusson hely. De ha emellett a telítettség mellett rosszat is tartogatunk, leromboljuk az előbbinek erejét. Ha azonban tudatunk egészen az ő dicsőségével van telve, nem lesz helye a romboló, támadó bírálgatásnak, tévedésnek, vagy keserű csalódásnak.

Nincs olyan ember, aki arról tudna beszélni, hogyan győzött a kísértések felett, ha előbb át nem ment azokon. Győzelem csak csata után jöhet.

Minden nap magasabb fokra kell lépnünk. Meg kell tagadnunk magunkat, ha előre akarunk lépni Istennel. Mindent vissza kell utasítanunk, ami nem tiszta és nem szent. Isten azt akarja, hogy a szívünk tiszta legyen. Azt akarja, hogy állandó és forró vágyakozás legyen bennünk a szentség után.

Csak akkor lesz meg valami, ha hiszünk. Isten Igéje sohasem használ valakinek anélkül, hogy ne vegyülne bele annak hite, aki hallja. Isten azt akarja, hogy annyira telve legyünk hittel és Szellemmel, hogy egész életünk dicsőítés legyen.

Krisztus legmagasztosabb terve a szolgálat ellátásában van. Ha valahová megyünk, és ott tiszta szeretettel szolgálunk, az isteni Mester kezét érezni fogjuk magunkon és sohasem követünk el hibát.

A hűség kössön mindörökre Istenhez, ne legyen semmiféle szakadás a testben, az egyházban. Két dologra van szükségünk, hogy megtagadhassuk magunkat és elfogadjuk Isten ígéreteit: az egyik a tisztaság, másik a hit, melyet a tisztaság gyújt mindinkább lángra.

Isten országában nincs hely az olyan ember számára, aki hátranéz, a múlton gondolkodik, vagy a múlt szerint cselekszik.

Isten Igéjét nem imába kell foglalni, hanem el kell hinni és engedelmeskedni neki.

Ahol egyetértés van, ott áldások vannak. „Egyesült erővel” – a siker titka. Vigyázz, hogy semmi olyan ne jöjjön ki a szádból, amely megzavarhatná az egységet, inkább ott maradj, ahol segíthetsz valakinek, felemelhetsz másokat is, és megértésre juttathatsz.

Ne félj attól, hogy Istent megkérded, ő trónján ülve készséggel választ ad neked.

Ha az érzéseid vezetnek, könnyen búskomorrá válhatsz. Emlékezz meg arról, hogy minket Isten felemelt mindenek fölé a Krisztusban. „Minden a tiétek.” Mi Isten örökösei vagyunk, és örökösársak a Krisztusban.”

Egy vasárnap egy idegen városban volt és miközben helyet keresett a bizonyágtételre, a „Barátok” gyülekezeti házára talált. Mint a többiek, ő is nyugodtan ült egy ideig. Aztán kezdte Úgy érezni magát, mint a szoltáros, aki azt mondta: „Amíg én merengtem, a tűz égett: akkor beszéltem nyelvemmel.” – Szelleme égett, mert kezdte érezni az Üdvhadsereg térdre kényszerítő erejét és a „folyékony tűz” ömlött ajkairól. Szolgálat után a vezetők köréje csoportosultak és azt mondták: „Milyen gyorsan megmozgatta önt a Szellem! Mi az ön titka? Kérjük, mondja meg.” Kissé csodálkoztak válaszan: „Látják, az úgy van, ha a Szellem nem mozgat engem, akkor én mozgatom a Szellemet. – Ez kétségkívül kissé nyers módja volt a válasznak. Azonban gyakran hallottuk tőle: „Mikor elindulok hitben, Isten Szellem mindig találkozik velem és megszentel engem úgy, hogy amikor elindulok hitben, folytatom utamat Szellemben.”

Wigglesworthról el lehet mondani, hogy egyedülálló, eredeti és korlátlan volt. Túlságosan őszinte volt ahhoz, hogy mímeljen, és túlságosan átlátszó ahhoz, hogy utánozzák. Voltak, akik utánozni, át akarták venni módszereit, de úgy látták, hogy ezek a módszerek annyira egyéniek. Amilyen egyéni volt Dávidnak Saul fegyverzete, amilyen Elizeus botja volt Géházi kezében, vagy, mint Pál démonűzésének utánzása Skéva hét fiának esetében.

12. Fejezet – Szabadulás a kívánságoktól

„Ne legyetek pénzsóvárok, érzétek be azzal, amitek van.” (Zsid 13,5) Wigglesworth hitt az írásnak és engedelmeskedett neki, éppúgy, mint ahogy hitt és engedelmeskedett mindennek, ami a Szentírásban van.

Egy alkalommal egy tekintélyes milliomosnak volt a vendége Londonban, akivel egyik kora reggelen együtt sétáltak a Hyde parkban. Wigglesworth megjegyezte: „Testvér, nekem semmi örömem nincs a világban. Olyan boldog és szabad vagyok, mint a madár.” Pedig ebben a pillanatban is olyan levél volt a zsebében, amely legtöbb ember szívét félelemmel és aggodalommal töltötte volna el, és mély bánatba ejtette volna. „Mit mond? Mit mond? Kérem, mondja még egyszer!” – kérte a milliomos. Ő megtette, és barátja megjegyezte: „Mindenemet odaadnám, ha ezt mondhatnám.” – Ha csak egy kis jelét adta volna annak, hogy milyen szörnyű anyagi körülmények között él, a milliomos minden keresetét neki adta volna. Ez a világi ember érdemnek tartotta volna, ha az említett levélben levő sürgős szükségét kiegyenlíthette volna. De Isten tetszése és a személyes szabadság többet ért Wigglesworth szemében, minthogy lekötelezze magát valaki felé. „Ne fogadj el ajándékot, mert az ajándék megvakítja a bölcsek szemeit.” Ezt ő kívülről tudta.

Anyagilag tiszta volt és igazán elmondhatta: „Nem kívántam senkinek ezüstjét vagy aranyát.” Tudott hallgatni, bepecsételte szívét, a nyilvánosság előtt mosolygott, pedig olyan terheket viselt, amelyek egy óriás hátát is meggörnyesztették volna. Isten jelenlétében mentes akart lenni minden teheről és ostromolta az eget, míg bizonyosságot nem kapott és minden szüksége fedezve lesz.

Ha egy egyház felkérte őt evangélizálásra, ahhoz a feltételhez mindig ragaszkodott, hogy egy, vagy két gyűjtés történjen a misszionáriusok számára. Önmaga számára nem kért mást, csak azt, hogy imádkozhasson azokért, akik hirdetik az evangéliumot odakint. Azt mondta egyszer: „Szeretném látni magamat, mikor egy missziós csekket írok, akkor bizonyára boldog lennék.”

Az egyik evangélizáció során csekket kapott, melyen jelentős összeg volt. Kérdősködött az adományozó után. Meggyőződött, hogy a társaság, amelyik küldte tehetős, és nem fűzött semmi feltételt a felhasználásához. A pénzt elküldte egy bizonyos Missziós Társaságnak. Később megtudta, hogy az adományozó olyan körülmények közé jutott, amit ő nem tartott kielégítőnek. Ezért az egész összeget – ahogy jövedelme engedte – apránként visszaküldte az adományozónak.

Megvetette a különködést és a tékozlást. A háború éveiben, mikor alacsony jövedelme volt, kiadásai pedig megsokasodtak, az árak emelkedtek, – mindig nagyon vigyázott, hogy óvatosan bánjanak a háztartási kiadásokkal. Ha megtudta, hogy az asztalon levő étel az ő becslése szerint drága volt, nem nyúlt hozzá és el kellett vinni előle az ételt. Fukar volt magával szemben, de soha mások felé, különösen, ha Isten munkájáról volt szó. Sohasem volt zsugori a pénzével, de a pénzt szolgájának tekintette, nem urának. Azt szokta mondani: „Az okos ember húsz schillingjéből sohase költ többet, mint tizenkilencet, de az oktalan húszat költ, és koldusbotra jut.”

Legnagyobb evangélizációinak egyikén a zárlatnál egy nagyon nagy pénzüsszeget kapott; bemutattak neki két misszionáriust Kínából. Szükségük lett volna egy nagyobb összegre. Ezt megtudva, a csekket hátrirattal látta el, és egyhavi kemény munkájának eredményét átadta a két férfinak. Ezt is nem egyszer tette meg.

Évek folyamán könyvének – „Mindig növekvő hit” – jövedelmét a keresztyén munka számára adományozta, több ország evangéliumi munkásainak. A posta állandóan kéréseket hozott neki a világ minden részéből, és ha lehetősége volt rá, sohasem mulasztotta el, hogy segítsen.

Persze voltak, akik visszaéltek nagylelkűségével. Egy alkalommal útközben Ausztráliába és Új-Zélandba az Egyesült Államokon keresztül ment, és előkészületeket tett amerikai evangélizációkra, amit visszatérőben tartott volna. Új-Zélandban Isten csodálatosan kiöntötte Szent Szellemét, és az egész ország fel volt zaklatva. Az evangélizáció tetőpontján volt, közeledett ígéréteinek beváltása. Ebben az ügyben leveleket is kapott, de azt válaszolta, hogy ebben az időben nehéz lenne elhagyni Új-Zélandot. Levelek és táviratok jöttek és mentek a két ország között, de az, akivel a megállapodást kötötte, kérlelhetetlen volt és követelte, hogy menjen Amerikába a megbeszéltd időre. Annak ellenére, hogy táviratban ezrek fejezték ki kívánságukat, hogy maradjon, Wigglesworth kényszerítve volt megtenni a háromhetes utat. Az egyház, amely felkérte őt az evangélizációra, megígérte, hogy megfizeti a visszautazás költségét és önként, szeretetteljesen felajánlotta, hogy szép összeget fizet neki az egyhavi szolgálatért. Engedélyt kért arra, hogy kinyomtathassák beszédeit, melyeket gyorsírással rögzítettek. Az egész evangélizáció alatt nagy összegek jöttek be, és jelentős összegeket vettek fel külön felajánlásokból egy újonnan felállítandó bibliaiskola céljaira.

Ez idő alatt az egyház vezetői megkörnyékezték őt, hogy álljon el az ígért útiköltség megfizetésének ígéréteitől. Megmondta nekik, hogy pénzsűkében van és Új-Zélandban ébredést és anyagi érdeket otthagynva jött el, hogy teljesítse ígéréteit, amit kieroszakoltak tőle. Végül is engedett a nyomásnak és felmentette őket kötelezettségeik alól. Az evangélizáció bezárult, az emberek nagy áldásokat kaptak, de az egyház vezetői nem teljesítették ígéréteiket. Szegényebben és bölcsebben hagyta el a várost. Kis ideig tiszta pénzügyi

megállapodást kötött azokkal a gyülekezetekkel, amelyek meghívták őt, hogy elkerülje a hasonló tisztességtelen eljárást, de később úgy látta, nincs erre szükség.

Egyszer egy nagyon nagy gyülekezet pásztorja azt mondta neki: „Testvér, ön három hónapig volt itt és az ön szolgálata új és tartós alapokra állította ezt a munkát, ön nem hagyhat el minket. Az emberek kérték, hogy valamiképpen tartsuk önt itt és az előjárók megkértek engem, hogy megkérjem, közölje velem az elképzeléseit. Mindent megkap, csak maradjon velünk.” Felajánlott neki egy csillagászati számot összeg gyanánt, ha folytatja munkáját abban az egyházban. De Wigglesworth hajthatatlan volt, amikor így válaszolt: „Megadtam a gyülekezetnek, amit Isten adott a számukra és most a világ minden pénzéért se maradnék itt. Hívja össze a tanácsot, prédikálni fogok nekik, és önnek, aztán búcsút mondok.” Könnyörgő, siránkozó csoport fogadta és sürgették, hogy másítsa meg elhatározását, de ő hajthatatlan volt. Imádkozott velük és értük, aztán elment, mondván: „Pénzzel meg nem fizethető békém van. Enyém a meny mosolygása és ez értékebb egy millió dollárnál. Isteni elhívásom van, amit a világ minden kincséért sem fogok feláldozni. Isten felkenetése alatt egy pillanat értékebb nekem a világ minden aranyánál. Isten nekem felbecsülhetetlen kincset jelent. Fel lehet ezt áldozni aranyért? Soha! Soha!”

Greatheartunknak a világ minden részében voltak gazdag barátai. Azonban ő még nem lett egyiknek sem a rabszolgája. Ha vágyott volna rá, nagyon gazdag lehetett volna, de gyakran hallottuk tőle Elizeus szavait: „Ez most a pénzszerzés ideje?”

Nagyon sok ajánlatot kapott. Egy milliomos sörgyáros, aki a világ legjobb specialistáit hívta beteg feleségéhez sikertelenül, sürgönyözött neki, hogy sem időt, sem pénzt nem kímélve jöjjön hamar, hogy segítsen rajtuk. Szülők, akiknek gyermeke szellemi fogyatékos volt, minden pénzt megadtak volna a gyógyításért. Gazdag, testi ronc emberek kérték a segítségét. Telefonáltak neki és azt írták: „Jöjjön, repüljön. A pénz nem számít.” Ezek mind süket fülekre találtak önála. Nem akart eltávozni Isten akaratától. Hogy tiszta maradhasson, szegénynek kellett maradnia.

Míg ismerte a pénz értékét, tudta, milyen csapda lehet a számára. Útitervében és a különböző egyházakban tartandó evangélizációk tervezgetése közben sohase volt befolyással elhatározására a pénz. Tervek hiúsultak meg és ígéretek mentek füstbe. Ezeket keserűen vette tudomásul. De megbizonyosodott, hogyha Istent teszi az első helyre, Isten minden segélyforrása rendelkezésére áll.

Mindig emlékezetében tartotta ezeket: „Jót tenni, és elfelejteni közölni másokkal: az ilyen áldozat nagyon kedves Isten előtt.” Mikor elment Springfieldbe (Missouri), 1923-ban az író otthonában szállt meg. „Ebben az időben feleségem és én nem nagyon voltunk elhalmozva javakkal. Észre kellett vennie, hogy a ruházatunk ütött, kopott. Mivel kevés volt a jövedelem abban az időben, hát elvitt minket egy üzletbe és új ruhát és kalapot vásárolt nekem, és új ruházatot a feleségemnek. Szinte túlradó örömmel tette ezt azért, hogy két embert átfőmálhatott ezzel a kedvességével, akiket szeretett. Emlékszem, hogy az egyik üzletben, mint József, „nézte, hol lehet sírni”. Egy homályos sarokba ment az üzletben, ahol remélte, hogy nem látja a kiszolgáló és ott törölte le a szeméből hulló könnyeket.

Minden alkalmat megragadott, hogy biztassa az embereket az adakozásra. Egy népes hallgatóság előtt állva London egyik nagy termében a pünkösdisták összejövetel folyamán bejelentette: „Ma van a születésnapom. Hetven éves vagyok. Tudom, hogy sokan közületek kedveltek engem és szeretnétek nekem születésnap ajándékot adni. Önök közül, hölgyeim, többen vannak, akik csak néhány napra jöttek ebbe a városba. Több ruhájuk és kalapjuk van, mint amire szükségük volna és hosszú ideig el fognak tartani. Önök, uraim, kissé tovább tarthatják meg a ruhájukat, önök mind pénzkeresők, adják át Istennek, mint az én születésnap ajándékomat. Az ajándékokat misszionáriusi munkára fordítjuk az egész világon.

A hallgatóság mosolygott és rekordot ért el a felajánlás. Egy időre áldásos volt a tengerentúli munka számára. Wigglesworthnak mindig több áldás jutott, mint amennyit elfogadott, úgy prédikált és élt, hogy a kincseket a mennyben raktározta el. Hazamenetele után egy Melbournei (Ausztrália) barátja ezt írta: „Sohase fogom elfelejteni az első összejövetelt Sunderlandban, 1908-ban. Gyűjtést indítottak idegen misszionáriusok számára. Körülbelül 70 font jött össze. Mikor bejelentették az összeget, valaki tapsolt. De Wigglesworth csalódottnak látszott az összeg csekélyisége miatt. Felkelt, könnyek folytak le arcán és szemrehányóan azt mondta: „Pünkösdi és 70 font!” Huszonhat évvel ezelőtt az ő összejövetelén voltam Bradfordban és a misszionáriusok számára gyűjtött összeg 1.200 font volt. A következő évben 1.350 fontot gyűjtött.”

13. Fejezet – A hit nagy harca

2Sám 23,8-12-ban rövid összesítést olvashatunk Dávid három értékes emberének hőstettéről. Jóséb-Basebet felemelte dárdáját és forgatván, nyolcszázat sebesített meg. Eleázár vágta a filiszteusokat. Addig vágta, míg a keze elfáradt és a keze a fegyverhez ragadt. Nagy szabadulást szerzett és a nép zsákmányolt. Samma megállt egy lencseföld közepén és megoltalmazta, a nép pedig elfutott. Megverte a filiszteusokat, és az Úr nagy szabadulást szerzett. Hasonló volt az eset a három hőssel, akikkel Wigglesworth és az Úr küzdött győztes csatát a hitért.

Arra a csaknem általános kérdésre: „Hogyan nyerhetünk nagy hitet?” – ezt szokta felelni: „A nagy hit nagy küzdelem eredménye. Nagy örökség nagy vagyon után marad. Nagy győzelem csak nagy megpróbáltatások után jöhet.” Figyelemreméltó, hogy minden államban a nagy, katonai kitüntetések kereszt alakúak – a legnagyobb konfliktus és a legnagyobb győzelem jele.

Sokan vannak, akik tagadják azt az igazságot, hogy Krisztus ma is meggyógyítja a betegeket, de Wigglesworth beszédeit és cselekedeteit arra az igazságra alapozza, hogy Krisztus ma is ugyanaz. Az Úr, aki nem változik, azt mondja minden betegnek és szükölködőnek: „Én vagyok az Úr, aki meggyógyítalak téged.” Egyik legnagyobb barátja, Thomas Myerscough, felelős ezért a megállapításért: Az, akinek tapasztalata van, nem nyerheti el a kegyeit az olyan embernek, akinek csak érvei vannak.” Wigglesworthnak sziklaszilárd hátvédje volt személyes tapasztalatokból az Úr gyógyítása tekintetében, és ezeket látott meggyógyulni az Úr által, akinek ő szolgált. Az Úr sok bizonyoságon hagyta őt keresztül menni, de ő gyakran mondogatta: „Isten ismételtelen elküldte reám áradó leheletét és leterített. De sohasem hagyott a földön.” Ebben a könyvben korábban elmondtunk, hogyan gyógyította meg őt Isten vakbélgyulladásból, mikor egy buzgó fiatalember küzdött érte imában és szabadulást, gyógyulást nyert, pedig már a halálán volt.

Beszéltek még nekünk egy hosszadalmas és komoly hemorrhoidból való szabadulásról. Ez alkalommal Isten azt mondta neki: „Az erőszakosoké a mennyeknek országa.” Ezt ő úgy magyarázta, mint felhívást az erőszakos hitre a maga részéről, a testében dúló betegség ellen. A későbbi időben, a démonok elleni imádságaiban jellemző volt ez az erőszakosság, amely szent erőszakosság volt. Teljesíteni kívánta az Ésaiás 58-ban említett böjtöt: „...amikor leoldod a bűnösen fölrakott bilincseket, szabadon bocsátod az elnyomottakat.” Magatartása sohasem volt ilyen esetben cirógatás, hanem, mintha fenevad szájából ragadná ki a zsákmányt.

Életének későbbi idejében három igen nagy fizikai megpróbáltatást élt át. Az első mintegy tizenöt évvel elköltözése előtt kezdődött, és ez az ő részéről csúcsteljesítménye volt a hitnek és az erőnek. Orvoshoz ment, akit ismert és azt mondta neki: „Mr. Wigglesworth, megkaptam a röntgenleletet, ami megmutatta az ön állapotát. Nagyon komoly a helyzet. Előrehaladott állapotban vannak a vesekövei. Ha meg akarja fogadni a tanácsomat, operációra kell mennie minél hamarabb. Ez az egyedüli módja annak, hogy elkerüljön egy nagyon fájdalmas és hosszadalmas betegséget, esetleg a kövek a halálát is okozhatják. Telefonálok a kórházba és azonnal lefoglalok egy ágyat a számára.”

Felnézett az orvos arcába és azt mondta: „Doktor úr, Isten, aki ezt a testet alkotta, ő az egyedüli, aki meg is tudja gyógyítani. Míg élek, kés ne érjen hozzám.” – „No, és a kövek?” – kérdezte az orvos. „Isten el fogja őket intézni” – volt a válasz. Az orvos azt mondta: „Nos, ha megteszi, szeretnék én is tudni róla.” Tudni fog róla!” – mondta Wigglesworth, és ezzel elment.

Fájdalmai fokozódtak, éjjel-nappal helyi irritációnak volt kitéve. A megfelelő helyen egy edény állt a rendelkezésére. Egy napon leánya ki akarta üríteni az edényt és vastag, szürke lerakódást látott az alján, benne valami dióhéjhoz hasonló tárgy volt, szögletes és törékeny. Amikor ez végigment a vesén, nagyon nagy fájdalmat kellett okoznia. Mikor megmutatta apjának, ő azt válaszolta: „Ez a vég kezdete. Az Úr operált.” Kezdetnek kezdet volt, de nem a vég. Addig még hosszú utat kellett megjárnia. Hosszá évek küzdelmei után ment csak el az utolsó kő. Megmutatta az orvosnak, az azt mondta: „Egyenesen csoda volt, hogy a kő képes volt eltávozni a veséből. Milyen sokszor állt ki szakadatlan, heves fájdalmakat minden idege megfeszítésével. Ilyenkor sok vért vesztett a kő kicsapódása közben. Ezt csak azok tudták, akik ismerték küzdelmét.

Egy nap felkelt az ágyból, hogy elutazzék Man szigetére, egy beteget meglátogatni és imádkozni érte. Ez háromórás utat jelentett vonaton, utána pedig néhány órát az óceánjáró hajón, a hidegben. Mikor megérkezett, egy hozzátartozó – aki ápolónő volt –, fogadta és kérte, feküdjön ágyba, ahol melegvizes üvegekkel fogja ellátni, mivelhogy nagyon beteg volt. De ő ott maradt a szigeten, míg csak el nem látta a

gyógyítás szolgálatát a betegen. Kifelé igyekvő kövekkel küzdött, és visszafelé az úton olyan sok vért vesztett, hogy az arca egészen elfehéredett, vastag pokrócokba kellett csavargatni, hogy felmelegedjen.

Később veje kíséretében Svédországba és Norvégiába ment, egy elhalasztott látogatásra. Egész éjjel ki-be járkált, amint küzdött a kövek kiürítésével, a padlón gyötrődve. Mégis fel tudott kelni és napjában kétszer szolgált a betegek felé. A stockholmi nagy Filadelfia templomban a szolgálat szokatlanul erős volt. Egyik napon Lewi Petrus – a pap – azt mondta, hogy nyolcszázán vannak, akikért imádkoznia kell, és ő mégsem kért segítséget. Valóban azt lehetett mondani, hogy a „test erőtlenségével szolgált.”

Svájcban úgy ment keresztül az egyházakon, mint a láng. Szolgálatát ébredés követte. Lelkeket mentett meg, betegeket gyógyított mindenféle nyavalyából. A legnagyobb termék megteltek és az emberek áldásokat kaptak. Nagyon kevesen tudták, hogy élete legnagyobb megpróbáltatásán megy keresztül. Úgy állt fel előttük, mint a szikla.

Amerikában is a legnagyobb tömegek előtt szolgált, imádkozott ezekért, de a megpróbáltatás tovább tartott. Veje és lánya majdnem mindig ágyban tartotta. Az összejövetel kezdetén felkelt, elment a templomba. Prédikált és imádkozott a betegekért, aztán visszament az ágyba. Ha az összejövetel folyamán már nem bírta ki a fájdalmakat, lement a porondról, keresett magának egy nyugodt helyet, aztán visszatért és folytatta a szolgálatot.

James Salter mondja: „Együtt laktunk vele, megosztottuk hálószobánkat éveken át, csodálkoztunk olthatatlan buzgóságán, amellyel prédikációit végezte, és a részvéten, amellyel a betegek irányában volt. Ez alatt az idő alatt nem emlékszem, hogy egyetlen szolgálatot elmulasztott volna, de voltak idők, amikor másra kellett bízni a prédikálást. Úgy ismertük, mint senki más, együtt voltunk vele a legintimebb alkalmakkor is, Titkaink közösek voltak. Minden okunk megvolt rá, hogy megbecsüljük őt testileg, lelkileg. Nem tudtunk feleletet adni azoknak az éveknél küzdelmeire, amikor acélos szervezete és vasakarata tartotta fenn őt. Mert már kisebb próbákon is láttam elesni embereket. Ő nemcsak elviselte a kínokat, hanem Isten akaratából szolgálatába állította és dicsőítette Őt általa.

A már eltávozott köveket egy üvegben tartotta. Végül is néhány száz volt már. Legalább hatévi próba után hite – ha lehetséges ez, még jobban fokozódott, Istenben való bizalma megújult és rendíthetetlen volt. Olyan szeretett volna lenni, mint Jób, aki győzött a szenvedésekben is a Sátán felett. Megpróbáltatásának egész idejét Jób szavaival fejezhetnék ki legjobban: „Csak ő tudja, milyen úton járok. Ha megvizsgál, kiderül, hogy arany vagyok. Szorosan járok a nyomában, az ő útján maradok, nem térek le róla.” (Jób, 23,10-11)

1937-ben Afrikába ment. Sokszor mondta, hogy a legmegerőltetőbb túra volt, amit életében tett. Nem érezte jól magát, mikor Angliát elhagyta és nagy kínok közt szállt hajóra. Az utazás legnagyobb része alatt nagy szenvedései voltak és járás közben, lába is nagyon fájt. Ennek ellenére evangélizációi nagyon áldottak voltak, lélekmentő és gyógyító szolgálata hiánytalan volt.

Valaki, aki nagy áldásokat kapott könyve olvasása közben – „Növekedő hit” – szerzett egy nagy autót és vállalta, hogy míg Dél-Afrikában lesz, mindenhova elviszi. Ez részben nagyon áldásos volt, de meg voltak a hátrányai is. Leánya vele volt ezen az útján, veje pedig leutazott hozzájuk Belga Kongóból, és néhány hétig együtt utaztak.

Egy éjjel, egy különösen nehéz szolgálat után Salter segítette őt ágyba, és mikor becsukta a hálószoba ajtaját, felfedezte, hogy csúnyán megsérült. Azt mondta, hogy az autóból való ki és beszállásnál szerezte. Ez még csak fokozódott, mert le kellett lépnie a porondról a két szolgálat között. Egy 78 éves emberre nézve kétségkívül veszélyes helyzet volt, de azért befejezte körútját és rosszulleteiről csak a lánya, és veje tudtak.

Erről a körútról beszélve Salter ezt mondta: „Dolgozott és beszélt! Nagy termekben voltak az összejövetelek és ő ezer mérföldet tett meg göröngyös, sáros utakon, prédikálva és betegeket gyógyítva: fehéreket, feketéket, ehetetlen ételeken élve, lihegve a tűző napon, de nem kímélte magát. Egyáltalán nem viselkedett úgy, mint aki nagyon megsérült. Ez titok volt Isten és ő közte, amit megosztottak egymással és legyőztek.”

1944 őszén más megpróbáltatások korszaka kezdődött. Ebben az időben nyolcvanöt éves volt. Szokása volt a parkban üldögelni egy padon, az utcájuk végén. Egy esetben, mikor innen hazajött, észrevették, hogy az arca eltorzult és egyik oldalát alig tudja mozgatni. Mosolygott, de beszéde mesterkéltnak volt. Enni adtak neki, és ágyba tették. A nap hátralevő részében félig öntudatlan volt. Este a fia látta, hogy orvost kell hívni. Az orvos, aki már előzőleg műtétet javasolt neki, megvizsgálta. Vitatkozott az orvossal: „Hagyjon engem békén!” Az orvos azt hitte, talán neheztel rá. A valóságban azonban olyan beteg volt, hogy nem is tudta, mit

mond, meg sem ismerte az orvost. Az orvos azt mondta: „Napszúrást kapott. Egykét hétig maradjon ágyban.” De Saltert félrevonta és azt mondta neki: „Ezt nem éli túl. Bármikor meghalhat, valószínűleg alvás közben.” – De egy vagy kétnapi ágyban fekvés után felkelt, és első dolga volt elmenni az orvoshoz. Mentegetődzött, hogy nem is tudta, mit mondott, vagy tett. De rendkívül remegett és kezét, lábát bizonytalannak érezte. Tény az, hogy egy, vagy két szélütése volt.

Szerettei egész télen át óvták, de a következő év elején csodálatosan megújult testileg, lelkileg. Leveleit maga kezdte írni, és mindent úgy tett, mint régen. Isten megelevenítette benne a Róma 8,11-et: „Ha pedig annak Szelleme lakik bennetek, aki feltámasztotta Jézust a halottak közül, akkor az, aki feltámasztotta a Krisztus Jézust a halottak közül, életre kelti halandó testeteket is a bennetek lakó Szelleme által.”

Leveli és biznyságtételei telve voltak ezzel az üzenettel. Egészen megfiatalodott és megírta gyógyulása történetét, közzététel végett. Húsvétkor elfoglalta szokott helyét a Preston közösségben a húsvéti összejövetelen. Alig tudta kivárni az első ének végét a szolgálat előtt. Textusa a Róma 8,11 volt, ami a többi beszélgetések tárgyát is képezte. Biznyságtétele a többi szolgálatra buzdítva hatott. Ismét hallottuk régi mondását: „Nem is tudom, hogy testem is van.”

Ebben a testi és szellemi állapotban maradt aztán egészen hazameneteléig.

14. Fejezet – Örömteli élet

Smith Wigglesworth sokszor mondta: „Senki sem kapott többet az élettől, mint én. Egy perc alatt többet kaptam, mint mások egy hónap alatt.”

Egyszerű örömeivel egy felnőtt kisfiúhoz hasonlított. Szeretett erdőkben kóborolni. Szülőföldjének madarait ismerte, ismerte az éneküket is. Egyszer idősebb fia azt mondta neki: „Apám, egy ökörszem fészében kakukkfiókát találtam. Ott van az út mellett.” Azonnal ki akart kocsikázni, hogy megnézzé. Mennyire örült, mikor meglátta a kis madárfiókát a csöpp fészekben tátogatva száját, ha valami hangot hallott. Számára ez jelképezte a Szentírás szövegét: „Nyisd ki a szádat, és én megtöltöm.” (Zsolt. 81,11)

Szerette az ibolyát, kankalint, harangvirágot és szülőföldjének avarját. James Salter mondja el egy vidéken vele töltött nap történetét. Egy nagy fennsíkról lefelé jövet nagykiterjedésű, mocsaras síkságra találtak. Több mérföldes volt. Ameddig a szem ellátott, bíborszínű virágszőnyeg terjengett. A nap ragyogott, madarak csicseregtek, énekeltek, az egész természet ünnepleni látszott. A levegő balzsamos volt, és Smith Wigglesworth jellemző módon felemelte karjait, hátrafeszítette vállait, mély lélegzetet vett, miközben ezt kiáltotta: „Ez bor, ez egészség, ez élet!” Egy öregember, aki arra járt, megállt és nézte ezeket a mozdulatokat. Mikor Wigglesworth meglátta, odaszólt neki: „Milyen csodálatos lehet itt élni! Itt talán sohasem hálnak meg az emberek... Nagyot nevetett az öregember válaszában, aki hunyorítva azt mondta: „Csak egyszer, uram, csak egyszer.”

A víz csobogása kellemes dal volt számára. „Szeretnék egy éjjelen keresztül a folyónak hálósobájában lenni, elnézegetni a csacsogó vizet” – mondta. Mikor folyó partján ült, olyan volt, mint egy gyermek, elnézegetve a horgászó fiút, amint kiemeli a vízből a pisztrángot, hogy megmutassa. A pacsirtával és a kendericével együtt szárnyalt, énekelt, játszott a fiatal nyulakkal.

Ünnepnapjai szentnapok voltak. Pihent, de sohasem vonta ki magát abból a munkából, amit annyira szeretett. Mikor még fiatalok voltak, feleségével együtt kerékpártúrára mentek Skóciába. Egyik városon áthaladva, szabadtéri evangélizációra találtak. Ez mindig nagy öröm volt felesége számára, tehát belépett a körbe és röviden beszélt. Miután a város elöljárója megtudta, hogy ő evangélizátor, azonnal felkérte egy hetes evangélizáció tartására. Az éjjeleket áldott, lélekmentő munkával töltötte. Nappal kihasználva az időt, megmászta Skócia legmagasabb hegyét és a hegy oldalában három embert vezetett Istenhez, még mielőtt hazatért volna.

Mindig különösképpen szerette Észak Walest. Még amikor évei előbbre haladtak is, örömmel járkált fel és le a Snowdon-hegyen, ami még fiataloknak is dicséretére vált volna. Mennyire szerette nézni a napfelkeltét ilyen magasságból! Egy alkalommal ő és leánya kerékpártúrára mentek Észak Walesbe. 1905-ben volt, a walesi ébredés idején. Egy napon, követve a tömeget, – amely túl nagy volt ahhoz, hogy épület befogadhassa volna –, nagy mezőre értek. Az összejövetelnek nem volt látható vezetője, de Isten Szent Szelleme jelen volt. A himnuszok és kórusok énekét felváltották az imák. Láthatólag mindenki szerette volna szépen kifejezni

szíve érzelmeit. Nem volt kezdet és nem volt megállás, úgy látszott, mintha az összejövetel a végtelenbe nyúlna.

Smith Wigglesworth örült az összejövetel szent atmoszférájának, de egy idő múlva azt mondta lányának: „Menjünk valahova egy kis harapnivalóra. Ezt az ösvényt kövessük, valahová elvezet.” Az ösvény egy farm udvarába vezetett, ahol egy asszony nagy buzgalommal dolgozott. „Egy kevés harapnivaló van nálunk, tudna egy kis italt adni nekünk?” – kérdezte Wigglesworth. „Miért ne! – válaszolt az asszony –, de bocsánatot kérek a külsőmért – magyarázkodott. Csak azt csináljuk meg, ami feltétlenül szükséges, mert minden időnket az evangélizáción szeretnénk tölteni. Természetesen megettetjük, megfejjük a teheneket, és ellátjuk a baromfit. Az étellel most nem sokat törődünk.” Aztán teát kezdett főzni a befutott vendégeknek.

„Van üdvössége?” – kérdezte Wigglesworth. „Nos, nincs, legalábbis nem abban az értelemben, ahogy Mr. Roberts mondja, hogy lenni kellene. Metodisták vagyunk.” „Nos, – mondta Wigglesworth – az üdvösséghez az egyetlen út, a megtérés. Ez pedig csak a Jézus Krisztusban való hit által lehetséges.” Kinyitotta a Bibliáját a Róma 10,9-nél és ezt olvasta az asszonynak. „Ha tehát száddal Úrnak vallod Jézust, és szíveddel hiszed, hogy Isten feltámasztotta őt a halálból, akkor üdvözülsz.” – így lehet az embereknek megtérni és újjászületni, – magyarázta. Megvolt az öröme, hogy ezt a lelket Jézushoz vezette. Mikor elhagyták Walest, neki is és a leányának is nagy volt az örömük, hogy két embernek megmutathatták a Megváltót.

Mikor Californiában volt, az volt a kedvtelése, hogy a Yosemite völgyet látogatta. Itt minden éjjel óriási tábortüzet raktak, és minden este pontosan kilenckor egy hang felszólította őket: „Olsátok el!” Akkor egy kb. ezer láb magas szikláról lelökték a tüzet és úgy esett le, mint egy lángoló vízesés. Salter mondja: „Mindenféle emberek ezrei tettek bizonyoságot, és mi a legerősebb „Halleluja” kiáltást hallottuk. Milyen visszhang adta vissza ezeket a hangokat és milyen hatást tett a hallgatóságra!” A zuhanó tűz látványa buzdította az ő pünkösdi szívét, lelkét, és ezt a látványt sohasem felejtette el.

Másik alkalom, ami megmaradt emlékezetünkben, az, mikor Händel mesterművét, a Messiást hallgattuk. Az oratórium tetőpontját a Halleluja kórossal érte el, melynek hallatára a hallgatóság felállt. Mikor a kórus befejezte, ő felemelte hangját egy hatalmas Hallelujába, amely betöltötte és megreszkettette az egész termet.

Határtalanul tudott örülni embereknek, helyeknek és képeknek. A különböző országokban utazva, mindig megragadta az alkalmat, hogy megnézze a fő látványosságokat. Két dolog tett rá igen nagy hatást. Az egyik a Niagara vízesés volt, másik a Trummelbadi vízesés, Svájcban. Ezekre a hatalmas, rohanó vizekre nézve; könnyek patakzottak arcán és sírt. „Istenem, ilyent helyezz belém! Az én legbensőmből folyjon, mint itt ez, bő, sebes folyója az élő víznek.” Szokása szerint a Niagara megszemlélése után New Yorkba ment utolsó evangélizációjára, és változatlanul ez volt témája: „Ilyen legyen”.

A természetnek ilyen mesterművei láttán a hatás olyan nagy volt, mint Illésre az énekesek dala. Túlradó lelke levezetést talált lángoló imádságokban és dicséretekben. Egy magányos órában táncolni is láttam őt. Kezeit önkéntelenül felemelte bizonyoságot és ujjongó kiáltásban tört ki. Arcán könnyek folytak le és folyton azt mondta: „Testvérek, imádkozzunk.” Minden helyet Bétellé akart tenni és minden embercsoportot az élő Isten bizonyoságtévőjévé. Öröme mindjobban fokozódott és azt szokta mondani: „Nem sajnállok semmit, és semmiért nem fordulnék vissza.”

Karácsonykor, vagy születésnapján, ha megkérdezték, mit kíván ajándékolni, azt felelte: „Semmi nincs ezen a világon, amire vágnék. Mindenem megvan, amire szükségem van.”

Egy karácsonyi programot azzal tett tökéletesebbé, hogy nem ragaszkodott szorosan a programhoz.

Lángolón élt Istenért, másokat is felgyújtott és isteni kényszer alatt úgy lépett át a mennybe, mint egy megrakott hajó a kikötőbe. Befejezte futását.

A hitet, amiről prédikált, és amit gyakorolt, féltékenyen őrizte. Úgy gondolkodott, hogy jobb meghalni hittel, mint kételkedve élni. Az olyan bizonyoságtétel, amelyben Isten, orvosok, operációk és orvosságok osztoztak a hiten, nem volt az ő kedve szerint való. Nagyon igyekezett azon, hogy Istené legyen minden dicsőség.

Megtartva a hitet annak teljességében, Isten jóváhagyó mosolya alatt élve, Jób álláspontját igyekezett követni, aki azt mondta: „Ha megöl is engem, én mégis bízom benne.” A három zsidó ifjút, akik azt mondták: „Van nekünk Istenünk, akit mi tisztelünk: ő ki tud minket szabadítani a te kezedből is, ó király! De ha nem tenné is, tudd meg, ó király, hogy mi a te isteneidet nem tiszteljük, és nem hódolunk az aranyaszobor előtt, amelyet felállítottál!” (Dán 3,17-18) Jobbnak látszott előtte inkább meghalni, mint meghajolni.

Kedvenc mondásainak egyike volt: „Ha igazsággal akarsz megkoronáztatni, higgy!”

Két nagy szomorúsága volt életében. Egyik a feleségének hazamenetele, 1913-ban. Wigglesworthné utolsó pillanatig szolgálta az Urat. Hazatért a Bowland Streeti misszióba és a szíve fájt. Ezen az éjszakán férje nem volt otthon, Skócia felé volt úton és felesége betegségének híre a hajóállomáson érte utol. Hazasietett. Abból, amit mondott, megtudtuk, hogy feleségének lelke már az Úrnál volt, de mikor férje elűzte a halált, lelke visszatért egy kis időre. Az Úr szólt lelkéhez és azt mondta: „Itt az ideje, hogy hazavigyem magamhoz.” Így megtört szívvel elengedte azt, akit legjobban szeretett, aki évekig együtt járt vele Krisztusban. Mi azonban úgy vettük észre, hogy ettől az időtől kezdve szolgálata új szépséget és erőt nyert.

1915-ben legfiatalabb fia, George, ment el az Úrhoz. Ez nagyon fájó seb volt szerető szívéen. De ez után a következő levelekből az tűnik ki, hogy az atya ismét mélyebben szállt le a megszentelődésbe, nagyobb, új és még bensőségesebb szolgálatába Urának és Mesterének.

15. Fejezet – Mag a kalászban

„És hogy van ő?” (a mag) Milyen gyakran kérdezte ezt Wigglesworth! Ezek a szavak jellemzőek voltak szerető szívére, megmutatva együttérzését az emberi gyarlóságokkal szemben, és azokkal szemben, akik szenvednek. Utoljára kérdezte ezt és ezek voltak utolsó szavai ezen a világon.

Néhány héttel ezelőtt egy beteg asszonyt látogatott meg Wakefieldben. Már évek óta rákos daganata volt. Mikor szólta hozzá az Igét és imádkozott érte, megjött a válasz. Isten ereje hatalmasan működött az asszonyban, felkelt ágyából és feltartott kezekkel körülsétált a szobában. Isten meggyógyította őt. Wigglesworth ez alkalommal nagyon sok áldást nyert saját szellemében az imádság alatt. Mikor hazatért Bradfordba, leánya azt írta: „A ház megtelt Isten jelenlétének illatával.” Apja így imádkozott: „Ó, Uram, Te tudod, hogy mi egy percre sem fordultunk el a Te Igédőtől. Az Ige mindig elég volt nekünk. Te tudod, Uram, hogy mi sohasem kételkedtünk a Te szavadban. Te vagy a Gyógyító, a Szabadító, és minden, amire nekünk szükségünk van.” – Kedves, egyszerű, gyermekies imádság volt és a mennyben értették a tartalmát.

Nem sokkal ezután meglátogatta az asszony papját, Wilfried Richardst, aki éppen a kórházba sietett, hogy egy nagyon szükséges operációnak vesse alá magát. Örömkönnnyekkel a szemükben ölelték meg egymást. „Mit szólnak az emberek? – panaszkodott a beteg. Mit mondjak a népemnek? Én, aki több mint harminc évig prédikáltam a hitből való gyógyulásról, most kórházba megyek és operálni fognak.”

Barátja vigasztalása és szeretetteljes tanácsa ellenére is így folytatta a szemrehányásokat magának: „Soha sem fogom megbocsátani magamnak, soha!” Valószínűleg szívének ez az állapota okozta halálát, mely tíz héttel ezután be is következett.

A téli hónapok kivételesen szigorúak voltak, sok hó esett, így Wigglesworth, aki most már 87 éves volt, a lakásban volt kénytelen maradni. De, mikor hallotta kedves barátja halálát, azt mondta: „El kell mennem a temetésére.”

Jó melegen felöltözött és megjegyezte, hogy milyen jól érzi magát. Barátai kocsival vitték Wakefieldbe, és azt mondták, sohasem látták még ennyire örülni. Mikor a harminc mérföldet megtették, mutogatta nekik a különböző templomokat, ahol ő és felesége valamikor evangélizáltak. Mesélt ezekkel az összejövetelekkel kapcsolatos történeteket is. James Saltert kérték meg a szertartás vezetésére, így ő előbb érkezett a templomépülethez. Mikor Wigglesworth is megérkezett, behívta őt a papi öltözőbe, ahol kis tűz égett.

Mikor belépett, szembetalálkozott Hibert úrral, a rákos beteg asszony apjával, akinek lányáért legutóbb imádkozott. Hozzá intézte ezt a kérdést: „Hogy van ő?”

Kíváncsian várta a választ, csaknem türelmetlenül. Azt remélte, hogy teljes gyógyulásról hall, de a válasz bizonytalan volt: „Kissé jobban van, megkönnyebbült; az elmúlt néhány nap alatt nem voltak olyan erős fájdalmai.” – Ez nem győzelmes hír volt, amit remélt és a csalódás mély sóhajtásban jutott kifejezésre, amely belsejéből fakadt. A részvét sóhaja volt és megrepesztette Wigglesworth szívéét. Álla a mellére esett. Szenvedés nélkül ment át Urához, akit annyira szeretett, és akit oly hűségesen szolgált gyermekkorától. Néhány héttel ezelőtt Énokhról írt nekünk, aki Istennel együtt ment el egyenesen a dicsőségbe. Állandóan azért imádkozott, hogy úgy menjen el ő is, mint Énokh. Így is lett. Hirtelen hazamenetele nagyon hasonlított egy „átvitelhez”. Nem volt többé, mert Isten elvitte.

Mintegy tizenöt évvel ezelőtt egy barátjának azt mondta: „Még tizenöt évet kérek az Úrtól, hogy élhessek és szolgálhassak. – Az Úr megadta neki ezt a tizenöt évet egy hét hiányával. Ezek alatt az évek alatt

majdnem az egész Európa, az Egyesült Államok és Afrika összes államait meglátogatta. Megvolt az öröme, hogy láthatta, ígéhirdetését jelek követik, Isten dicsőségére.

Mikor nyolcvanadik évét már elhagyta, néha azt mondták neki: „Szeretném tudni, ki fogja az ön köpenyét viselni.” Azt válaszolta: „Még nem adom!” De az egész világon azt mondta hallgatónak: „Isten mindent nektek adott. Nem akarja, hogy ajándékában hiányotok legyen. Az egyetlen dolog, amit kíván, hogy hitet adjatok Neki. Ha megnyitjátok szíveteket Isten kegyelme számára, Ő beleköltözik, és bennetek marad beláthatatlan időnkig.”

Az egész világon egy egyszerű ének fejezte ki legjobban hitét: „Csak higgy, csak higgy, Minden lehetséges, csak higgy.”

16. Fejezet – Utóhang

Ezt a könyvet Smith Wigglesworth egyik prédikációjával zárjuk, melynek témája: a hit.

„Ábel hit által sokkal kiválóbb áldozatot mutatott be, mint Kain. Énokh úgy ment el, hogy nem látott halált, – hit által. Noé hitből bárkát épített, hogy megmentse háza népét. Ábrahám, mikor ki lett hívva, hogy menjen el egy olyan helyre, melyet majd később fog örökségül kapni, – hitből engedelmeskedett. (Zsid 11. rész) Csak egy út van Isten minden kincséhez, és ez a hit útja. Minden ígéret beteljesedése lehetséges annak, aki hisz.

Mikor Zakariás hallotta az angyal szavait, hitelenséggel volt telve, míg az angyal azt nem mondta: „De íme, amiért nem hittél szavaimnak, amelyek pedig be fognak teljesedni a maguk idejében, most megnémulsz...” (Luk 1,20) Mária azonban azt mondta: „...történjék velem a te beszéded szerint!” (Luk 1,38) És az Úrnak tetszett a hit, és átalakulás kezdődött. Ha hisszük, amit Isten mondott, megtörténik az átalakulás.

Emberek imádkoztak, hogy Péter kijöhessen a börtönből. De úgy látszott, hiányzott valami az imádságukból, – a hit. Rhodénak több hite volt, mint valamennyiüknek összesen. Mikor kopogtak, odafutott az ajtóhoz, mert választ várt az imájára. Abban a pillanatban, amikor meghallotta Péter hangját, visszafutott és jelentette, hogy Péter áll az ajtónál. Mindenki azt mondta: „Bolond vagy. Nem lehet ott!” – Ez nem a hit volt. De látták, hogy ragaszkodik állításához, így azt mondták: „Talán az ő angyala az. De Rhodé hajthatatlan maradt: „Péter van itt.” Péter pedig folytatta a kopogást. Akkor kimentek és ott találták őt. Amit Rhodé hitt, dicsőséges valósággá vált.

Szeretteim, sokat imádkozunk és sírunk, de nem ezért kapjuk meg Istentől, amit kérünk. Azért kapjuk meg a kéréseinkre a választ, mert hiszünk. Ha valaki imaszolgálatot végez, zokog és könyörög, mert bűneinek súlya lehúzza őt. Megtörik Isten jelenlétében; és mikor személyisége megolvad, teljes összhangba kerül Istennel, az Ő tervével, és ekkor Isten tud munkálkodni. Előbb nem tud. Az imádság megváltoztatja a lelket, de sohasem Istent, ő ugyanaz volt tegnap, ma és mindenkor. Telve van részvétellel szeretettel, irgalommal, kegyelemmel, és kész ezt nekünk ajándékozni, közölni velünk, ha hiszünk.

Hidd azt, ha Isten jelenlétébe mész, mindent megkaphatsz, amiért mész. Elviheted, használhatod, mert Isten mindent rendelkezésedre bocsátott, feleletképpen a hitedre. Mindennek az árát megadta, megfizette Jézus Krisztus vérével a Golgotán.

A Zsid 11,5-ben olvassuk: „Hit által ragadtatott el Énokh, hogy ne lásson halált...” Elragadtatása előtt azonban bizonyosságot nyert arról, hogy Isten szemében kedves.” A Szent Szellem által felhívást kaptunk, hogy járjunk együtt Istennel. Mily’ öröm tudni, hogy beszélhetünk Istennel, és közösségünk van Vele. A Szent Szellem csodálatos keresztsége által, amelyet az Úrtól kapunk, képessé tesz minket arra, hogy olyan nyelven szóljunk Hozzá, amit a Szellem adott. Amit senki sem ért meg, csak Ő. A szeretet nyelvén, ó, milyen csodálatos Szellemben beszélni Hozzá, hogy a Szellem felemeljen. Fel, fel, míg csak igazi közelségébe nem érünk. Azért imádkozom, hogy Isten az Ő Szelleme által mozgasson meg mindnyájunkat, járjunk Istennel ugyanúgy, mint Énokh. De szeretteim, ez az út hitből van és nem látásból, Isten Igéjében van a hitnek ez az útja.

Megmutatom nektek a különbséget a mi hitünk és Jézus Krisztus hite között. A mi hitünk véges. Közülünk legtöbbien eljutnak egy bizonyos pontig, ahol azt mondják: „Uram, nem tudok tovább menni. Olyan messzire mentem, nem bírom tovább.” De Isten tud nekünk segíteni, és tovább tud vinni minket. Eszembe jut egy

éjszaka, amelyet Anglia északi részén töltöttem. Elvittek egy házba, ahol egy fiatal nő feküdt az ágyban, nagyon kétségbeejtő állapotban. Nem volt magánál és sok jel arra mutatott, hogy teljesen sátáni volt az eset.

Szép, fiatalasszony volt, a férje szintén. Bejött, karján a kisbabával, lehajolt és megcsókolta feleségét. Mikor ezt tette, a nő abban a pillanatban az ágy másik szélére vetette magát, mint egy holdkóros, nem véve tudomást férje jelenlétéről. Szívszagató látvány volt. A férfi a kisgyermek száját is az anyához érintette. Újra vad örület volt a válasz. Megkérdeztem a nővértől, aki ápolta: „Van valaki, aki segíthet?” „Mindent megtettünk, amit lehetett” – válaszolta. Újra kérdeztem: „Szellemi segítség sem lehetséges?” A férj kitört és azt mondta: „Szellemi segítség? Azt hiszi ön, hiszünk még Istenben, miután hét hétig nem aludtunk és csak ezt a mániás állapotot láttuk? Ha azt hiszi, hogy még hiszünk Istenben, – csalódnia kell. Rossz helyre jött.”

Volt ott egy tizenhét éves fiatal nő is, aki rám nevetett, majd kiment az ajtón, mintha azt mondaná: „Maga sem tehet semmit.” De ez részvétre indított a fiatalasszony iránt. És akkor minden hittemmel, ami csak lehetséges volt, elkezdtem ostromolni az eget. Már a tetőfokon voltam és mondhatom nektek, sohasem láttam, hogy valaki kaphatott volna valamit is Istentől a föld színén. Ha kértek valamit Istentől, úgy kell kérnetek, hogy valósággal átírádkoztatok magatokat oda, mert minden, amit kértek, ott van, a mennyben. Ha érzékiséggel telt anyagi életet éltek és mennyei dolgokat kértek, sohasem jön el hozzátok. Isten azt akarja, hogy mennyei emberek legyünk, Vele együtt a mennyben tartózkodjunk, akkor minden, ami a mennyben van, rendelkezésünkre áll.

Ránéztem erre az örült asszonyra és a hitem szinte korlátok közé szorult. De amint imádkoztam, új hit támadt a lelkemben, amit nem lehetett megsemmisíteni. Hit, amely megragadta az ígéreteket, hit, amely elhitte Isten Igéjét. Majd Isten jelenlétéből visszatértem a földre és nem voltam többé ugyanaz az ember. Ugyanazokkal a körülményekkel álltam szemben, mint az előbb, de Jézus nevében. Olyan hittel, amely meg tudja rázni a poklokat és megmozgat mindent, – rákiáltottam a démoni erőre, amely az asszonyt fogva tartotta: „Menj ki belőle a Jézus nevében!” A nő megfordult és elaludt. Mikor tizennyolc óra múlva felébredt, teljesen egészségesnek érezte magát, és jól volt.

Énokh beszélgetett Istennel. Szeretnék úgy élni, hogy állandóan Istennel társaloghassak. Annyira hálás vagyok, hogy ifjúságomtól fogva szerettem a Bibliát. Abban találtam meg a szellemem táplálékát. A Biblia a hívők erősítője, ez építi fel Istenben való jellemünket. És ha Isten Igéjét készséggel elfogadjuk, a Szellem által elváltozunk dicsőségről dicsőségre. A hit ez által a könyv által jön, mert a hit, hallásból van, a hallás pedig Isten Igéje által.

Azt hiszem, minden bűnünk abból származik, hogy tökéletlenül értettük meg Isten Igéjét. Látom, hogy lehetetlen Istennek másképpen tetszeni, mint csak a hit vonalán, és minden, ami nem hitből van, bűn az. Azt mondjátok: „Hogyan nyerhetjük el ezt a hitet?” Ennek titkát megláthatjátok a Zsid 12,2-ben: „Nézzünk fel Jézusra, a hit szerzőjére és beteljesítőjére...” Ő a hit kezdője. Ő, Krisztusunk hatalma, te teremtetted a világegyetemet és fenntartod azt hatalmad szavával! Ő, aki ezt a hatalmas mindenséget teremtette, minket is újjá tud teremteni, Ő szólt, és létrejöttek a csillagok. Vajon nem tud-e olyan szót szólni, amely bennünk hitet támaszthat? Ő, Aki Teremtője és bevezetője a hitünknek, jön, és a bensőnkben küzd, indít, hogy az Ő közelébe menjünk. Akaratával formál minket. Ő, Aki elkezdte bennünk a jó dolgot, be is fejezi, tökéletessé teszi, mert nemcsak elkezdője, hanem bevezetője és tökéletességre vivője is a hitünknek.

„Mert Isten igéje élő és ható...” (Zsid 4,12) Isten Igéje mennyire elválasztja a Szellemet a lélektől! Mert a lélek telve van testiséggel, önzéssel, gonoszággal! Istennek hála, Ő el tud választani tőlünk mindent, ami földi és érzéki, és Isten fiaivá tesz minket. Halálba tudja vinni minden önzésünket, földiségünket, érzékiségünket, melyeket az élő Ige le tud győzni, és Jézus lényét plántálja az életünkbe.

Az élő Ige csontig, velőig ható. Mikor Ausztráliában voltam, olyan sokan jöttek hozzám meggyőződésük gerinccel. De Isten Igéje behatolt egyenesen a csontjuk velejéig és azonnal meggyógyultak, kiegyenesedtek, mikor kezemet tettem rájuk Jézus nevében. Istennek Fia, az élő Ige, az Ő ereje által megmozgatta ezeket a hajlott gerinceket és kiegyenesítette őket. Istennek legyen hála az Ő hatalmas erejéért!

Isten eljött, hogy kivezessen minket magunkból Önmagába, és kivigyen minket a közönségesből a rendkívülibe, az emberiből az istenibe és Fia képére formáljon. Ó, milyen Megváltónk van! Meg van írva: „Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, de még nem lett nyilvánvalóvá, hogy mivé leszünk. Tudjuk, hogy amikor ez nyilvánvalóvá lesz, hasonlóvá leszünk hozzá, és olyanak fogjuk látni, amilyen valójában.” (1Ján 3,2) De éppen most, az Úr át akar formálni minket dicsőségről dicsőségre az élő Isten Szelleme által. Legyen hitetek Istenben, legyen hitetek a Fiúban és legyen hitetek a Szent Szellemben. A Hármasság munkálkodni fog bennetek, hogy akarjátok és tegyetek mindent az Ő akarata szerint, jó tetszésére.

SZEMELVÉNYEK A PRÉDIKÁCIÓIBÓL

Az 1Korinthusi levélben olvassuk: „A szellemi ajándékokra nézve pedig, testvéreim, nem szeretném, ha tudatlanok lennétek.” (12,1)

Krisztus gyülekezete nagyon gyenge, mivel Isten Szellemének és az adományoknak, amik eljöttek, nem vagyunk tudatában. Mivel tudnunk és ismernünk kell az ő kinyilvánított akaratát – amit Szellemének erejéről és megismeréséről közölt velünk – Isten azt szeretné, hogy mi erősek, felfegyverkezettek legyünk és állandóan az ő Szellemére sóvárogjunk. Mindig többet és többet akarjunk elnyerni az Ő Szelleméből. Az elmúlt években sok konferenciát vezettem, és úgy láttam, hogy jobb olyan embereknek beszélni, akik, bár nincsenek megkeresztelve a Szent Szellemmel, de éheznek minden után, amit Isten nekik adhat, mint olyanoknak, akik egyszer már elnyerték a Szellem keresztségét, és magukkal megelégedettek, jóllakottak és mereven ülnek. Mindenesetre jobban szeretném, ha megkereszteltek lennének, és még jobban sóvárognának Isten után. Aki nem kíván még többet kapni Istentől, ő minden konferenciával egyre jobban kizökken a megfelelő „kerékvágásból”.

Nem lehet eléggé felbecsülni a Szent Szellemmel való keresztség fontosságát. Ha nem vagyunk állandóan betelve Szent Szellemmel, nem tudjuk legyőzni a mindennapok nehézségeit, nem tudunk ellenállni Sátánnak, és nem tudunk igazságot tenni.

Azt olvassuk, hogy az első gyülekezetekben erősen álltak az apostolok tanításaiban, a közösségben, a kenyér megtörésében és az imádkozásban. Számunkra is nagyon fontos, hogy ezekben a dolgokban erősen megmaradjunk. Néhány éven át közelebbi összeköttetésben voltam az úgynevezett Plymouth testvérekkel. Ők erősek voltak az Igében, egészséges gondolkodásuk volt a vízkeresztség tekintetében, nem hanyagolták el a kenyértörést, mert minden vasárnap megtörték a kenyeret és felszolgálták. Ezeknek az embereknek látszólag mindenük megvolt, kivéve a tűzifát. Pedig volt fájuk, de nem volt tűz, amivel meggyújtás. Ha lett volna, lángoltak volna. Mivel hiányzott náluk a Szent Szellem tüze, az összejöveteleikben nem volt élet. Egy fiatalember, aki hozzájuk járt, elnyerte a Szent Szellem keresztségét, a nyelvek ajándékával (ahogy a Szellem adta). Emiatt a kedves testvérek egész magukon kívül voltak. Az apjához futottak és azt mondták: „Neked magad mellé kell vened a fiadat és legyél rajta, hogy mindezzel felhagyjon.” Nem akarták, hogy a jól megszokott összejöveteleikön változás történjen, amit zavarónak tartottak. Az apa ezzel fordult a fiához: „Fiam, én húsz éve járok ebbe a gyülekezetbe, és még sohasem hallottam ilyesmiről. Mi az igazságban vagyunk alapozva és megerősítve, nem akarunk semmi újítást.” A fiú azt felelte: „Ha ez Isten terve és akarata, szívesen engedelmeskedem, de úgy gondolom, ez nem így van.” – Mikor ezután hazakocsiztak, a ló hirtelen megállt és nem tudott továbbmenni, a kerekek mélyen belevágódtak a sárba. Az apa hiába húzta a gyeplőt, a ló nem mozdult. Azt kérdezte: „Mit gondolsz, mi történt?” A fia azt felelte: „Beragadtunk!” – Isten őrizzen minket, hogy mi is beragadjunk!

Isten azt akarja, hogy a kegyelmi ajándékokat jól megértsük, komolyan igyekezzünk azok elnyerésére, ugyanakkor arra is törekedjünk, hogy azok gyümölcseit a lehető legjobban felhasználjuk. Kérnünk kell ezeket Istentől. Komoly dolog a kegyelmi ajándék bírása és emellett mégis megállapodottnak lenni. Tragikus dolog, ha valaki csak két napig tud meglenni szellemi síkon. Mindent oda kellene adnunk azért, hogy Isten igazságának kinyilatkoztatását és a Szent Szellem kitöltését elnyerjük. Istent csak ez fogja kielégíteni, és úgy kellene, hogy minket is csak ez tudjon elégedetté tenni. – Egy fiatal orosz elnyerte a Szent Szellemet és hatalmasan fel lett felülről való erővel fegyverezve. Néhány testvér szerette volna tudni, mi a titka az erejének. Ez a titok, az állandó várakozás volt Isten felé. Mikor a Szent Szellem betöltötte, minden lélegzetvétele az imádsághoz volt hasonló. Minden szolgálatát ebben az értelemben vállalta és kivitelezte. Felfelé ment.

Ismerek valakit, aki beteljesedett Szent Szellemmel, és aki csak akkor prédikált, ha tudta, hogy erősen meg van áldva Isten erejével. Egyszer felkérték, hogy egy metodista gyülekezetben beszéljen. A lelkésznél volt elszállásolva. Mikor az összejövetelet el kellett kezdeni, azt mondta: „Menjen csak előre a templomba, én ön után megyek.” A helyiség tömve volt emberekkel és a várt vendég csak nem jött be. A metodista lelkész már nyugtalan volt és kiküldte a lánykáját, nézze meg, miért nem jön a prédikátor. Mikor a kislány a szoba ajtajához ért, hallotta, hogy a vendég háromszor felkiált: „Nem akarok kimenni!” Visszament az apjához és elmondta neki, amit hallott, hogy nem akar jönni. Nemsokára mégis kiment, és ahogy azon az estén beszélt, Isten kegyelmének rendkívüli ereje nyilatkozott meg általa. Később a lelkész megkérdezte: „Miért mondtad a kislányomnak, hogy nem akarsz jönni?” Ő pedig azt felelte: „Tudom, mikor vagyok betöltve Szent Szellemmel. Én csak egy egyszerű ember vagyok, és azt mondtam az Úrnak: Nem merek addig menni, míg

nekem új kenetet nem adsz. Mikor az Ő dicsősége aztán betöltött, teljesen túlradt, kimentem a gyülekezethez.”

Ó, igen. A jelenkorban is van a Szent Szellem ereje, áldása, bizonyossága és nyugodalma. Észrevehetjük a jelenlétét és tudhatjuk, hogy velünk van. Nem mulaszthatunk egyetlen órát sem anélkül, hogy belsőleg észre ne vennénk az Ő szent jelenlétét. Ha az Ő ereje megnyugszik rajtunk, nincs balsiker, sem kudarc. Mindenkor minden felett állunk.

„Tudjátok, hogy amikor pogányok voltatok, ellenállhatatlanul vitt és sodort valami benneteket a néma bálványokhoz.” (1Kor 12,2) Most van itt a „pogányok” kegyelmi ideje. Mikor a zsidók megvetették Isten áldásait, szétszórta őket – és beoltotta a pogányokat az olajfába, ott, ahol zsidók kitörtek. A pogányokat berekesztette, hogy az Ő szándékait teljesítsék, hogy az evangélium prédikálva legyen minden népnek. Hogy elfogadják a Szent Szellem erejét ennek a feladatnak a teljesítésére. Sohase volt egy nép annyira „kedvence” az Úrnak, mint a zsidók. Isten kegyelme az, hogy odafordult a pogányokhoz és részt adott minden boldogságból és áldásból, aminek a zsidóké kellett volna lenni. Ez alatt a dicsőségnek mennyei sátra alatt megkapjuk a hitnek és hűségnek minden áldását, amennyiben hiszünk. Halleluja!

„Ezért tudtokra adom, hogy senki sem mondja: „Jézus átkozott”, aki Isten Szelleme által szól; és senki sem mondhatja: „Jézus Úr”, csakis a Szent Szellem által.” (1Kor 12,3)

Ezekben az utolsó napokban sok gonosz, csaló szellem jön, hogy elrabolja az Úr Jézustól a dicsőségét, méltó helyét. Ezeknek az utolsó démonoknak sokan ajtót nyitnak, mint a modern teológia, a teozófia, a krisztusi tudomány, stb. Ezek a gonosz tanítások megtagadják Isten Igéjének alapigazságait. Ezek tagadják az örök bűnhődést, büntetést és Jézus Krisztus Istenségét. Ezek sohasem nyerik el a Szent Szellem keresztséget. Sőt, meggyőződéses római katolikusok sem nyerhetik el. Ők Máriát teszik a Szent Szellem helyébe. Mutassatok nekem egy katolikust, aki igazán tudja, hogy meg van váltva. Senki se tudhatja, hogy meg van váltva, ha a cselekedetekre bízza magát. Beszélj a katolikusokkal és meglátod, nem tudják, hogy van újjászületés. Vajon tudják hinni? Továbbá: nem találhatunk úgynevezett Jehova tanúit, vagy bibliakutatót, aki elnyerte volna a Szent Szellem keresztséget, mert ők Krisztust nem ismerik el személyes megváltójuknak. Semmiféle kultusz vagy gyülekezet nem várhatja, hogy elnyerje a Szent Szellem keresztséget, ha nem helyezi mindenek fölé Jézus Krisztust, ha nem Ő a középpont.

Mindenképpen az a legfontosabb, hogy Jézust Úrnak ismerjük el. Tévedhetünk, egyoldalúak lehetünk, ha csak isteni megváltást hangoztatunk, vagy a vízkeresztségről prédikálunk. De sohasem tévedhetünk, ha Jézus Krisztust dicsérjük, ha neki adjuk az első helyet és Őt, mint Urat és Krisztust, mint igaz Istent felmagasztaljuk.

Isteni parancs a számunkra, hogy teljesejünk be az Ő Szellemeivel. Nem elég, ha tele van a serlegünk, mindig csordultig kell a serlegünknek lennie.

Szomorú, ha azt kell megállapítanunk, hogy nem élsz állandóan a túlcordultság állapotában. Meglásd, hogy sohasé élj a meghatározott vonal alatt; a Szentírás szerint ugyanis a „vonal felett” kell élned. Dicsőség az Úrnak!

„A kegyelmi ajándékok között ugyan különbségek vannak, de a Szellem ugyanaz.” (1Kor 12,4)

A Szellemnek minden tanítása a mi hasznunkra adatott. Ha a Szent Szellem egy gyülekezetben működésben van, és az adományok meg vannak, abból mindenkinek haszna van. Láttam olyat, hogy egy gyülekezetben szinte félelmetesen kiöntetett a Szent Szellem. – De hiába hittek az adományokban, a kijelentésekben, – az adományokat a Szent Szellem ereje nélkül használták. Figyelnünk kell a Szent Szellemre, hogy megmutassa nekünk, mikor és hogyan működnek az adományok, hogy soha sem a Szent Szellem ereje nélkül használjuk őket. Nem tudok rosszabbat mondani, mintha egy gyülekezetben valaki vakmerően a Szent Szellem ereje nélkül foglalkozik az adományokkal. Isten őrizzen meg minket ettől!

Ha valakire kitöltetett a Szent Szellem, felismerheti a kegyelmi adományok jelenlétét, anélkül, hogy az illető tudatában lenne annak, hogy a birtokában van. Sok helyen voltam, hogy segítsek. Észrevettem, hogy a Szent Szellem kitöltetése által a gyülekezetben csodálatos dolgok történtek, a hívők között, ha Isten dicsősége leszállt. Mindenki, aki beteljesedett Istennel és az Ő Szellemeivel, minden pillanatban várhatja, hogy általa a kilenc adomány közül valamelyik működésbe lép, a nélkül is, hogy tudatában lenne azok

birtokának. Némelykor habozom, mi lenne jobb: állandóan telítve lenni a Szent Szellemmel, jeleket és csodákat látni, anélkül, hogy tudatában lennénk, hogy adományunk van, vagy tudni, hogy adományunk van. Ha adományt kaptál a Szellemtől, és az áldott, tudd meg, hogy te soha – semmi körülmények között – sem tudod azt művelni anélkül, hogy Isten ereje rajtad lenne, amely az adományt „áthatóvá” teszi. Némelyek a „jövendőmondást” (prófétálást) a Szent Szellem érintése nélkül használják. Ezzel „operálnak”, ebben testileg ki vannak képezve, törést és rendellenességeket okoznak, szíveket törnek össze, és közösségeket zaklatnak fel. Ne keressük az adományokat, míg el nem határoztuk magunkat arra, hogy megmaradunk a Szent Szellemben. Csak a Szent Szellem erejében szabad valamit is kijelenteni.

Az Úr fogja megengedni nekünk, hogy az Ő jelenlétében nagyon ittasak, de az emberek között meggondoltak legyünk. Szívesen látom, ha valaki olyan megittasult a Szellemtől, mint az a 120 ember volt pünkösdkor, de nem szívesen látom, ha nem a megfelelő helyen történik ugyanez. Nem csekély nehézséget okoz nekünk, ha valaki a gyülekezetben ittasan viselkedik, és olyan emberek vannak jelen, akik semmit sem tudnak az Igéről. Ha valaki ilyen esetben ittasan viselkedik, vagy megengeded magadnak, hogy megittasulj, ezzel az embereket elűzöd, akkor ők nem Istenre néznek, hanem terád és mindent kárhoznak, mert te nem helyes időben viselkedted, és nem józanul. Pál apostol írja: „Ha ugyanis révületbe esünk, Istenért történt, ha pedig józanok vagyunk, értetek van.” (2Kor 5,13) Kedvedre lehetsz vidám, sőt egy kissé tovább is mehetsz a vidámságban, még ugrálhatsz is, de a megfelelő időben. Sok minden helyénvaló, ha hitből van. Azonban sok minden bolondságnak látszik, ha olyan emberek előtt történik, akik nem járnak szellemben. Nagyon kell vigyáznunk, ha más, „avatatlanok” előtt fesztelenül viselkedünk, mikor lehetséges. Ha ilyen „szép órát” akarsz átélni, nézd meg, hogy milyen atmoszférában teszed, hogy mindenki ugyanolyan hangulatban van-e, – mert akkor igazán áldássá lesz.

Míg igen jó, ha a Szellem legjobb adományaira törekedünk, el kell ismernünk, hogy a legfontosabb az, hogy a Szent Szellem erejével beteljesedjünk. Olyan emberekkel, akik beteltek Szent Szellemmel, sohasem lesznek nehézségeid, csak az olyanokkal, akik azt mondják, hogy adományaik vannak, holott semmi erő nincs bennük. Az Úr nem akarja, hogy hiányozzon valamilyen adomány, hanem azt szeretné látni, hogy bizonyos időben beteljesedjünk az adománnyal, éppen úgy, mint maga a Szent Szellem, aki által az adomány működik. Ahol csupán maga a dicsőségmondás a cél, minden erre vonatkozó adományra lehet kilátásunk. Istent dicsőíteni, több mint adományokat isteníteni. Minden adomány mellett szükségünk van Isten Szellemére, annál is inkább, mert kilátásunk lehet az egész háromságra: Különféle adományok – ugyanaz a Szellem, különböző szolgálatok – ugyanaz az Úr, különféle cselekvések – ugyanaz az Isten. Fel tudod fogni, mit jelent, ha maga a Szentháromság Isten maga jelenti ki magát teljes valóságában, a gyülekezetünkben?

Nézd a lokomotívt, mikor megtelik gőzzel. Ha a lokomotív áll és egy kis gőzt kap, úgy látszik, mintha szét akarna robbanni. Néha így vannak a kedves szentek is. Kiabálni kezdenek, de nincs épülésre. Ha azonban a lokomotívt mozgásba hozzuk, akkor azt a célt szolgálja, amire készítették, vagyis hogy sok vagon húzzon. Csodálatos dolog telve lenni a Szent Szellem erejével, és Neki szolgálni, amennyiben általunk céljait és szándékait kivitelezni. Ajkainkról isteni kijelentések hangozhatnak el, szívünket megvidámítja, és a nyelvünket használja. Ez a Szent Szellem által bennünk levő erő, amely kifelé megnyilvánul. Jézus Krisztust dicsőítjük. Ha a hited Benne megelevenedik, felüdülsz, akkor belőled, a te bensődből élő víznek folyamai fognak folyni. A Szent Szellem általad, mint egy nagy folyam fog folyni, ezrek nyernek áldást, mert te odaadó csatorna vagy, melyen át a Szent Szellem ömleni tud.

A legfontosabb, az egyetlen, ami számít, ami értékes az életünkben, ha figyeljünk, hogy állandóan telítve legyünk a Szent Szellemmel, mégpedig csordultig. Semmi sem esik oly’ rosszul az Úrnak, mintha ebben hanyagok vagyunk. Isten megparancsolta nekünk, hogy teljesedjünk be Szent Szellemmel, – és tudd meg, amennyiben ebben hanyag vagy, elveszítéd Isten tervét magadra nézve. Az Úr azt szeretné látni, ha előre haladnánk, dicsőségről dicsőségre, hogy túlcsoorduljon a kegyelem. Számunkra nem az a jó, ha gondolatainkkal állandóan a múltban járunk. Előre kell mennünk, sietve, magasabb fokra jutni, ahol Istennek merünk hinni. Ő kijelentette, hogy, miután a Szent Szellem száll reánk, erőt nyerünk. Hiszem, hogy van egy lavina, az Isten erejének árja, amit elérhetünk, ha látásunk van rá.

Pál egyszer ezt írta: „Látásra és kijelentésre akarok jutni.” Isten olyan álláspontra juttatott minket, ahol elvárja tőlünk, hogy az Ő utolsó kijelentésének részesei legyünk, vagyis annak a dicsőséges ténynek: Krisztus mibennünk. Mít jelent ez igazság szerint? Csak akkor lehetünk teljesen részesei Krisztusnak, ha túlradón beteljesedünk Szent Szellemmel. Csak Isten Szellemével való beteljesedésünk, magasabb fokon való új kijelentések elfogadása óvhat meg minket attól, hogy visszaessünk régi természetes állapotunkba, amelytől már semmit nem nyerhetünk.

Annak oka, hogy miért hangsúlyozom a Szent Szellemmel való beteljesülés fontosságát, a következő: el akarlak vonni minden emberi tervtől és gondolattól, és bevinni az Úr Jézus Krisztus kijelentésének teljességébe. Nyugalmat akarsz? Ez Jézusban van. Meg akarsz magad óvni mindentől, amit a Sátán ezekben az utolsó napokban követel napról napra, hogy Isten gyermekeit zavarja, és tévútra vezesse? Fogadd el és maradj állandóan a Szent Szellem teljességében, Ő majd kinyilvánítja előtted, hogy minden, amire szükséged van, Krisztusban, a mi Urunkban van.

Különösen hangsúlyozom a Szellem szolgálatát és kijelentéseit, amelyek mindenkire nézve hasznosak. Amennyire átengeded magad az Úr Szellemének, annyira van hatalma az értelmeden, szíveden és hangodon. A Szent Szellemnek hatalma van arra, hogy Krisztusról levegye a leplet, és Róla képet adjon neked. Aztán használja a beszédedet, hogy Őt dicsőítsd, még pedig olyan módon, amit a Szellem ereje nélkül soha sem tettél volna meg.

Sohase mondd, ha beteljesedtél Szent Szellemmel, hogy ezt vagy azt a különbséget tenned kell, mert ez a kötelesség. Ha az emberek azt mondják, hogy ezt vagy azt „kell” tenniük, tudom, hogy az nem Isten Szelleme, hanem a saját lelkük, ami hajtja őket, hogy haszontalan és jelentéktelen dolgokat tegyenek. Sokan megzavarják a gyülekezetet a kiabálásukkal. Ha neked feltétlenül kiáltoznod kell, keress magadnak egy pincét. A kiabálás nem építi a gyülekezetet. Hiszem, ha a Szent Szellem benned van, és a beszédre indít, ahogy Ő akarja, akkor az mindig épületes lesz. De ha a gyülekezet nem veszi át az áldást, ne rontsd el azzal, ahelyett, hogy elhallgatnál, saját lelked szerint folytatod. Ki az, aki elrontja az ima összejövetelt? Az, aki szellemben kezdi, és testben végzi. Semmi sem olyan kedves, mint az imádság, de elronthatunk egy ima összejövetelt, ha a saját lelked szerint folytatod, miután Isten Szelleme megszűnt téged inspirálni. Némelykor, ha hazamegyünk egy összejövetelről, azt mondjuk: „Ez bizony pompás prédikáció volt! De csak egy félórával előbb vége lett volna!” Tanuld meg, azonnal abbahagyni, ha a Szellem megszűnt szólni benned. A Szent Szellem buzgólkodik érted. Tested a Szent Szellem temploma és Ő a templomot nemcsak az ember dicsőségével, hanem Isten jelenlétével is betölti. Nincs szabadalmad, nincs jogod arra, hogy „így szól az Úr” – mondd, és magad folytatd.

Még egy másik oldalra is figyelmeznünk kell. Isten azt akarja, hogy a gyülekezet olyan szabad legyen, amennyire csak lehetséges. Neked nem szabad kezdet emelned a Szellem munkájára, mert ez számodra nehézségeket okozhat. Késznek kell lenned, hogy az újonnan Szent Szellemmel keresztesek a heteiteket egy kissé szabadjára engedd. Nem emlékszel, te nem kevésbé ugráltál az istrágon túl, mikor megkaptad a Szent Szellem teljességét? Most már te „józan” és meggondolt lettél. Szomorú dolog, némelyek annyira kijózanodtak, hogy nem állnak többé ott, ahol a beteljesedéskor álltak. Kérnünk kell Istent, hogy adjon nekünk bölcsességet, ne lépünk közbe Isten ereje vagy a Szellem ellen, hogy elködösítsük azokat, ha a mi gyülekezetünkben jelenik meg. Ha azt akarsz, hogy a közösséged étellel telve legyen, akkor a gyülekezeteknek telve kell lenni kijelentéssel a Szent Szellem által. Ha nincs Istentől való kijelentés, senki se fog hozzánk jönni. Könyörögnünk kell Istenhez az Ő különös kegyelméért, hogy vissza ne essünk, amennyiben természetes álláspontra helyezkedve kezdjük vizsgálni a dolgokat.

Ha egy prédikátor elvesztette a kenetét, őszinte bűnbánatot kell tartania, rendbe jönni Istennel, és visszaszerezni a kenetét. Ha valaki elvesztette a kenetét, ő nem használható. Ha beteljesedtél Isten kegyelmével, nem fogod a közösség tagjait semmiért okolni vagy bírálni, hanem mindenben bízni fogsz, ami történik. Olyan szíved lesz, amely mindent hisz; még ha előfordulnak „kikiáltások”, hinni fogod, hogy a Szent Szellem felügyel mindenre, és Ő vigyáz rá, hogy Jézust dicsőítsék és tiszteljék. Megnyilatkozzék a sóvárgó lelkeknek, akiknek az a vágyuk, hogy Őt még jobban megismerjék. Az Úr azt akarja, hogy mi okosak legyünk a jóhoz, félelmetesek a gonoszok ellen, és mentesek a rosszindulattól és az aggodalomtól. Jézushoz kell hasonlónak lennünk, és hinnünk kell, hogy a Mindenható Isten minden felett őrököl. Halleluja!

A Szent Szellem az Egyetlen, aki az Úr Jézus Krisztust felemeli, az Egyetlen, aki felvilágosít Róla, és az Ő fényéről, előtérbe hozza az Ő dicsőségét. Ha valaki beteljesedik Szent Szellemmel, lehetetlen, hogy a nyelvét féken tartsa. Tud valaki egy néma Szent Szellemmel beteljesedett emberről? Sem a Szentírásban, sem máshol nincs róla szó. Azért teljesedtünk be Szent Szellemmel, hogy dicsőítsük az Urat, őt magasztaljuk, – mert nem létezik gyülekezet, ahol a szentek nem dicsőítik, magasztalják és imádják az Urat szellemben és a valóságban.

Még más elővigyázatosságra is intennem kell, mert az által is előfordulhatnak hibák és fogyatékoságok, mert nem vesszük a tényeket észre, ti. hogy még mindig testben vagyunk. Ameddig élünk, a testünkre szükségünk van. De testünket a Szent Szellemnek kell használnia és felügyelni rá. A testünket oda kell állítanunk, mint élő, szent, Istennek tetsző áldozatot, ami a mi istentiszteletünk kell, hogy legyen.

Testünknek minden tagja meg kell, hogy megszentelődjön, hogy Isten Szellemevel harmonikusan együtt működhessen. Szemünknek meg kell szentelődnie. Attól a naptól kezdve, hogy a hunyorgatásról olvastam Salamon Példabeszédek Könyvében (6,13; 10,10), többé nem hunyorgattam. Azt szeretném, ha a szemeim annyira megszentelődnének, hogy az Úr mindenkor felhasználhatná azokat. Az Úr Szelleme a lelkünkbe részvétet ad, ami a szemeinkből is sugározni fog.

Isten sohasem változtatja meg a dolgok menetét – ugyanis, először jön a természetes, azután a szellemi lép előtérbe. Például, ha imádkozni kezdesz, az első szó talán még természetes értelmű lesz, de a második talán már a Szellem erejéből való. Te kezded, és Isten fejezi be. Hasonlóképpen van, ha valaki prófétálást mond a Szellem által. Magadban érzed a serkentést, a Szellem megmozdulását. Ekkor beszélni kezdesz, és a Szellem adja a kifejezést, vagyis azt, amit ismertetni akar. Ezrek voltak, akik a legcsodálatosabb áldásokat bírták, de nem részesülhettek benne, mert nem volt hitük „előjönni”, értelemmel kezdeni, bízva az Úrban, hogy Ő a természetfelettibe viszi őket. Ha elnyered a Szent Szellemet, Isten ajándékát kapod, amelyben mind megvannak a Szellem ajándékai. Pál inti Timóteust, hogy ébressze fel az adományt, amely benne van. Az út, ahogyan valaki az adományt éleszti, mely benne van, az, hogy hittel kezd és az Úr, a Szellem által adja, ami adott esetben szükséges. Biztos lehetsz benne, hogy nem fogsz addig kezdeni, mielőtt át nem adad magad Istennek, és be nem teljesedtél Vele. Ha engedjük, hogy a félelem uralkodjék rajtunk, és nem engedjük át magunkat, akkor a Sátánnak szolgáltatók ki magunkat. Ő azt suttogja: „Ez mind csak tőled van!” Hazudik. Én ezt tanultam: Ha Isten Szelleme indít engem, nem vagyok többé határozatlan, hogy nyelveken szóljak. Beszélek és, Isten Szelleme adja nekem, amit mondanom kell, a prófétálást is. Úgy gondolom, ha átadom magam az Úrnak, isteni módon érzem magam érintve általa, a fő gondolatot a Szent Szellemtől kapom, és a gyülekezet megindul, – beindul hit által.

Tegyük fel, elmész egy összejövetelre hitben és hiszed, hogy Isten ott találkozni fog veled. De talán éppen az evangélizátor nincs helyes harmóniában és összeköttetésben Istennel. A gyülekezet résztvevői nem kapják meg azt, amit Isten nekik adni szeretne. Az Úr tudja ezt. Tudja, hogy a gyermekei éhesek. Most mi történik? Valószínűleg a legkisebb „edényt” veszi, és erejét bele adja. Ha odaadja magát a Szellemnek, nyelveken szól, – az Úr kijelentéseket és próféciaikat fog adni. Az Úr gyülekezetét táplálni kell, és az Úr ezt az eszközt fogja felhasználni, hogy gyermekeihez szóljon. A pünkösdi népe nem elégedhet meg természetes, üzenetekkel. Ők már érintkezésben voltak, mennyei dolgokkal és csekélyebb dolgok nem elégíthetik ki őket. Megérzik, ha valami hiányzik a gyülekezetben, Istenre néznek, és Ő ellátja őket azzal, ami hiányzik.

Ha beteljesedtünk Szent Szellemmel, sejtelmünk sincs róla, mivel bírunk. Annyira korlátozott az értelmünk, hogy fel sem tudjuk fogni. Az egyetlen módja a felismerésnek, hogy milyen erővel bírunk, a cselekvés, ha Isten Szellemeinek szolgálata és kijelentése általunk megnyilvánul. Azt hiszed, Péter és János tudták, miük van, amikor felmentek a templomba, hogy imádkozzanak? Korlátozva volt az értelmük, hogy felbecsüljék, mit kaptak. Minél közelebb jutunk Istenhez, annál jobban tudatába kerülünk a szegénységünknek, és Ézsaiással együtt kiáltunk: „Méltatlan vagyok, tisztátalan vagyok!” De az Úr az Ő drága véréért, lángoló tüzét bocsátja ránk, megtisztulunk, és általa kiküldetünk, hogy számára munkálkodjunk – az Ő Szellemeinek erejével.

A Szellemnek ezt a kiöntetését Isten küldte, hogy általa mind bevitessünk a Fiúság kinyilatkoztatásába, ami azt jelenti: Mi Isten fiai vagyunk, az erő emberei, nekünk Hozzá, az Úr Jézushoz hasonlóvá kell lennünk. A Fiúság erejét kell bírunk, azt az erőt, amely fel tudja üdíteni a gyengeséget. A Szellemmel való keresztség Isten fiaivá tesz minket, akik erősen megállnak, az adományokkal felfegyverkezve, melyek a Szent Szellem keresztséget követik.

Dicsőség legyen Neki! Tudatában kell lennünk emberi gyarlóságunknak, korlátozottságunknak. De a Szent Szellemet nem szabad korlátoznunk, Ő azért jött, hogy bennünk lakozzék. Hinnünk kell, hogy mióta a Szent Szellem ránk szállt, valóban Isten fiai vagyunk, isteni erővel felruházva. Sohase mond, hogy nem lehetsz azzá. Minden lehetséges annak, aki hisz. Keresztelkedj meg a Szellem mélységébe. Istennél minden megvan a számodra, mindent megtehetsz – általa, aki téged megerősít.

A BÖLCSESSÉG ÉS A HIT IGÉJE

„Mert némelyik a Szellem által a bölcsesség igéjét kapta, a másik az ismeret igéjét, ugyanazon Szellem által. Egyik ugyanattól a Szellemtől a hitet...” (1Kor 12,8-9)

Ezt az utat még nem jártuk meg. Azt hiszem, Sátánnak sok választékos beszéde van és ma rosszabb, mint valaha is volt. De azt is hiszem, hogy Isten hatalmának és dicsőségének itt a földön van ereje arra, hogy Sátánnak minden szavát semmivé tegye. Az efézusi levél 4. fejezetében Pál azt mondja, hogy igyekeznünk kell megtartani a Szellem egységét a békességnek kötelében, mert egy a test, egy a Szellem, egy az Úr, egy a hit, egy a keresztség, és egy az Isten, mindeneknek Atyja. Mert hiszen egy Szellem által egy testté kereszteltettünk meg, amint Pál mondja az 1Kor 12,13-ban. Mindnyájan egy Szellemmel itattattunk meg.

Isten szándéka, hogy ugyanazt mondjuk. Ha mindnyájunknak a teljes kijelentés adatott, a Szellem által, mindnyájan ugyanazt fogjuk látni. Pál azt kérdezte a Korinthusiaktól: „Meg van Krisztus osztva.” Ha megvan a Szent Szellem teljes ellenőrzése, Krisztus sohasem lehet megosztva, az Ő teste nincs megosztva és nincs szakadás. A szakadás és különválás az anyagi világ termékei.

Nagyon fontos, hogy a „bölcesség igéjének” a kijelentése állandóan köztünk legyen. Isten titkának kijelentése a Szellem által jön, és nekünk természetfeletti kijelentésünknek kell, legyen. A bölcesség által, hogy ezt másokkal közölhessük, amit Isten Szelleme kijelentett. Isten Szelleme Krisztust minden csodálatos teljességében kijelenti, és ezt a Szentírás elejétől végéig megteszi. A Szentírás az, amely minket az üdvösségre és a boldogságra bölccsé tesz, mely megnyitja számunkra a mennyei birodalom mélységeit. Amely kinyilvánítja nekünk az egész isteni végzést. Emberek ezrei olvassák és kutatják Isten Igéjét. De számukra ez nem felüdülés. A Szellem nélkül a Biblia holt betűk halmaza. Isten Igéje sohasem lehet bennünk élővé és hatóvá a Szellem ereje nélkül. Azok az Igék, amiket Krisztus mondott, nem voltak holt beszédek, hanem Szellem és élet. Így Isten gondolata, hogy élő, igaz Ige az Isten Igéje, a megismerés természetfeletti Igéje jöjjön hozzánk Isten Szelleme ereje által.

A Szent Szellem az, aki ajkainkról kijelentéseket, és Isten gondolatainak isteni kinyilatkoztatását előhozza. Isten gyermekének szomjaznia kell az Igét. Nem szabad mást ismernie, mint az Igét és Jézust. „Az ember nem csak kenyérrel él, hanem Isten Igéjével, mely Isten szájából kijön.” Ha mi az Igével és Isten üzenetével táplálkozunk, mely azt tartalmazza, Isten Szelleme megeleveníti azt. Amit mi elfogadtunk, Ő elő tudja hozni általunk a bölcesség beszédét, amely éppolyan erő- és életteljes lesz, mint Ő maga, Isten Szelleme. Aki régen a szentekre szállt és nekik ezt az ihletett írást adta. Azt Isten ihlette, mivel kezdetben jött, így ugyanazon Szent Szellemmel kell belőlünk kijönnie; elevenen, élő módon, hatalmasan és élesen, mint a kétélű kard.

A Szellem adományaival a Szellem gyümölcseinek is együtt kell jönnie. A bölcességgel a szeretetnek, a tudománnyal az öröme, és a harmadik adománnyal, a hittel, a béke gyümölcset kell kapnunk. A hittel mindig együtt jár a béke. A hit mindig nyugszik. A hit a lehetetlen dolgokon csak nevet. Az üdvösség hit által, kegyelem által jön, és ez Isten ajándéka. A hit által visz minket Isten ereje. A hitet Isten adja és senki se tudja elvenni. Hit által van az erőnk, hogy behatoljunk Isten csodadolgáiba. A hitnek három fázisa van: megmentő hit, mely Isten adománya, az Úr Jézusban való hit és a hit adománya.

Emlékezhettek még Jézus szavaira, melyeket Pálhoz intézett, amelyekről az Ap Csel 26-ban van szó, ahol az Úr megbízta őt, hogy a pogányokhoz menjen „Azért küldelek, hogy nyisd meg a szemüket, hogy a sötétségből a világosságra, és a Sátán hatalmából az Istenhez térjenek; hogy az énbennem való hit által megkapják bűneik bocsánatát...” (18) Ó, Jézusnak ez a csodálatos hite! A te hited véget ért. Mily gyakran jutottam odáig, mikor azt kellett mondanom az Úrnak: „Minden hitemet beleadtam”, aztán Ő a saját hitét adta belém. Az egyik munkásunk karácsony táján azt mondta: „Wigglesworth, életemben még sohase volt ilyen üres a pénztárcám.” – Erre én ezt feleltem: „Istennek hála, éppen most vagy azon az úton, hogy Isten kincseihez bemeneteled legyen.” Csak, amikor már teljesen kifogytunk a sajátunkból, ami e földön nekünk volt, hatolhatunk be Isten kincseinek gazdagságába. Csak ha semmink sincs, birtokolhatunk mindent. Az Úr mindig meg fog téged látogatni, ha az élő hit vonalán leszel.

Egyszer Írországban voltam, elmentem egy házba és a hölgynek, aki ajtót nyitott, azt mondtam: „Itthon van Mr. Wallace?” – Azt felelte: „Ó, elment Bangorba, de önt Isten küldte hozzám. Szükségem van önre. Jöjjön be.” – Elmondta, hogy férje a presbiteriánus egyház diakónusa, ő még akkor elnyerte a keresztséget, amikor még a presbiteriánus egyház tagja volt, de nem úgy fogadta, mint Isten ajándékát. Az egyház férfiai azt mondták a férjének: „Ez nem mehet így tovább. Nem akarjuk, hogy továbbra is diakónus legyél, a feleséged nem kívánatos az egyházban.” A férj nagyon dühös és elkeseredett volt a feleségével szemben. Úgy tűnt, mintha gonosz szellem megszállta volna, az otthonuk, ami azelőtt oly békés volt, borzasztó lett. Végül is elhagyta a házat, anélkül, hogy pénzt hagyott volna hátra.

Az asszony azt kérdezte tőlem, most mit tegyen. Imádkozni kezdtünk és öt perc sem telt bele, az asszonyt erősen betöltötte a Szent Szellem. Így szóltam hozzá: „üljön le, hadd mondjak önnek valamit.” „Gyakran van

így Szellemben?” „Igen; mit is tennék a Szent Szellem nélkül?” Azt feleltem: „Isten Igéje azt mondja, hogy önnek hatalma van a férjét üdvösségre juttatni. Merjen ön hinni Isten Igéjében. De most előbb imádkoznunk kell, hogy a férje ma este hazajöjjön.” Azt mondta: „Tudom, hogy ezt nem teszi meg.” Erre én azt feleltem: „Ha mi ketten egy akaraton leszünk, meg fog történni.” Azt mondta: „Beleegyezem” Én azt mondtam: „Ha hazajön, mutass előtte nagy szeretetet, adj neki bőven mindent. Ha nem akarja hallani, amit mondasz, hagyd, hogy lefeküdjön. A többi a te dolgod. Térdelj le Isten előtt, és add át őt Istennek. Menj be a dicsőségbe, mint ahogy ma bementél. Mivel Isten Szelleme benned imádkozik, meg fogod látni, hogy Isten minden kívánságát teljesíti.”

Egy hónappal később láttam ezt a testvért egy konferencián. Elmondta, hogy a férje este hazajött, és lefeküdt, ő pedig imádkozott. Kezét rátette. Abban a pillanatban, mikor rátette a kezét, kegyelemért kiáltott. Az Úr megmentette őt és megkeresztelte Szent Szellemmel.

Isten ereje átmegy a gondolkodásunkon is. Abban van a nehézség, ha mi Isten erejét nem kapjuk teljes kiáradásában, korlátolt gondolkodásunk miatt. Ha tovább megyünk és átadjuk a helyet Istennek, nem lesz korlátozva abban, amit a mi mindenható Istenünk a határtalan hit alapján tenni tud. De sohase fogtok kapni semmit, ha nem harcoltok állandóan Isten erejéért.

Egyszer, mikor hazamentem úgy 11 óra körül, láttam, hogy a feleségem nincs otthon. Megkérdeztem: „Hol van?” Azt mondták, hogy elment Mitchellékhez. Mitchellt aznap láttam és tudtam, hogy a halálán van. Tudtam, ha Isten nem tesz valamit, nem éli túl azt a napot. Sok minden adódhat egy betegségben.

Egyszer egy asszonyhoz vittek, aki haldoklott és én azt mondtam neki: „Hogy van?” Azt felelte: „Van hitem, én hiszek.” Azt mondtam: „Ön tudja, hogy nincs hite. Tudja, hogy meg fog halni. Az nem hit, ami magának van, ez csak üres szóbeszéd.” – Különbség van a szóbeszéd és a hit között. Láttam, hogy az ördög kezében van. Addig nincs lehetőség az életre, míg ki nem üzzük a lakásból. Gyűlölöm az ördögöt! Megfogtam az asszonyt és ezt kiáltottam: „Jöjj ki, te halál szelleme! Megparancsolom neked Jézus nevében, hogy jöjj ki!” Egy percen belül győztesen állt a lábán.

De hadd térjek vissza Mitchell testvér esetére. Lesiettem hozzájuk. Már amikor a közelükbe értem, nagy ordítást hallottam. Tudtam, hogy történt valami. Mitchellné elém jött a lépcsőn és megkérdeztem: „Mi a baj?” Azt felelte: „Meghalt, meghalt!” Előtte mentem be a szobába, és azonnal láttam, hogy Mitchell meghalt. Nem tudtam megérteni ezt, de elkezdtem imádkozni. A feleségem mindig aggódik, hogy túlzásokba esem. Megfogott és azt mondta: „Ne tedd ezt, papa. Nem látod, hogy meghalt?” Én tovább imádkoztam. A feleségem hangosan kiáltotta: „Ne tedd ezt, papa, Nem látod, hogy halott?” – De én tovább imádkoztam. Olyan messzire mentem, ameddig a hitem engedte és megragadtam Istent. Ó, ez olyan fogás volt, hogy mindent tudtam hinni. Az Úr Jézus hite megragadott és a szívembe jött. Felkiáltottam: „Ő é! É! Ő még ma is él.”

Nagy különbség van a mi hitünk és Jézus Urunk hite között. Az Úr Jézus hite szükséges. A hitet időről időre meg kell újítanunk. A ti hitetek oda juthat, hogy hanyatlík. Krisztus hite sohase fogy el. Ha megvan ez a hited, el van intézve minden. Ha megvan ez a hited, sohasem fogod úgy látni a dolgokat, amint azok állnak, hanem úgy látod, amint az időlegest elnyeli az örök.

Évekkel ezelőtt egy sátoros összejövetelen voltam Cazaderóban (California), ahol különös dolog történt. Egy teljesen süket ember jött oda. Imádkoztam érte és tudtam, hogy Isten meggyógyította. Aztán jött egy próba. Állandóan az előtérben akart ülni és valahányszor felálltam, hogy beszéljek, a lehető legközelebb akart lenni, hogy hallja, a fülét hegyezve, amit mondtam. Az ördög azt mondta: „Nem gyógyult meg” – én azt állítottam: „meggyógyult”. Ez így ment három héten át, akkor jött a kinyilatkoztatás és a férfi mintegy 55 méterről jól hallott. Megnyíltak a fülei, és azt gondolta, ez olyan nagy esemény, hogy az összejövetelt félbe kell szakítania és mindenkinek meg kell mondania. Nemrég Oaklandben találkoztam vele és tökéletesen hallott.

Ha állandóan és mozdíthatatlanul a hit talaján maradunk, teljes kinyilatkoztatásban látni fogjuk, amit hiszünk. Az emberek azt mondják: „Neked nincs meg a hit adománya!” Én kijelentem: „Ez fontos adomány, de számunkra még fontosabb, hogy minden percben előrehaladjunk Istenben. Ha ma Isten igéjét figyelem, úgy látom, hogy annak igazságai ma valamivel nagyobbak, mint tegnap voltak. A legmagasztosabb, örömteli igazság, amit Isten megnagyobbított. A Szellemmel ebben az életében nincs semmi száraz, halott vagy terméketlenség. Isten mindig valami magasabb felé vonz, és mivel ebben a szellemben megyünk tovább, a hitünk szükségszerűen fokozódni fog. Így válik nyilvánvalóvá a hit adománya. Látsz egy célt és tudod, hogy ebben az esetben a te hited semmi.

Nemrég San Franciscóban voltam. A villamoson ültem, és az utcán láttam egy fiút, aki nagyon szomorú volt. Kiszálltam. Odafutottam, ahol a fiú volt. A gyomra fájt. Jézus nevében kezemet tettem a gyomrára. A fiú nagyot ugrott és csodálkozva nézett rám. Teljesen szabad volt. Mindennek dacára mindent hittem a hit adományában. Ha szellemben vagyunk, Isten Szelleme mindenütt és minden időben engedi működni ezt az adományt. Ha Isten Szelleme ez által az adomány által egy emberben munkálkodik, annak felismerésére vezeti, amit Isten tenni fog.

Mikor a zsinagógában egy béna kezű ember volt, Jézus mindenkit odahozott, hogy lássák, mi fog történni. A hit adománya mindig felismeri az adottságokat. – Azt mondta az embernek: „Nyújtsd ki a kezedet.” Szavának teremtő ereje volt. Ő nem élt a szemlélődés talaján. Szólt és történt valami. Kezdetben szólt és, a világ keletkezett. Ma is szól, és történnie kell valaminek. Ő Isten Fia és eljött, hogy minket a fiúságra vezessen. Első gyümölcse volt a feltámadásnak és minket is arra hív fel, hogy első termés, legyünk, olyan termés, mint Ő volt. Ez fontos pont. Te nem tudod megkapni az adományokat csupán emberi kívánság alapján. Isten Szelleme külön-külön adja, amint Ő akarja. Isten nem mindenkit bízhat meg az adományokkal, csak egyeseket, akiknek alázatos, megtört, bűnbánó lelkük van.

Egyszer egy összejövetelem voltam, ahol számos doktor, híres férfi és sok lelkész volt jelen. Ez egy Konferencia volt, ahol Isten Szelleme a gyülekezetre szállt. Egy alázatos, kis leányka, aki az asztalnál várt, megnyitotta lelkét az Úrnak, betöltetett a Szent Szellemmel, és elkezdett nyelveken szólni. Azok a nagy emberek mind kinyújtott nyakkal néztek körül, hogy mi történt. Azt kérdezték: „Ki az?” Aztán megtudták, hogy a szolgáló. Ezek a dolgok az okosak és értelmesek előtt el vannak rejtve, de a kis gyermekek, az alázatosak azok, akik elnyerik.

Nem lehet hitünk, ha kölcsönösen megadjuk egymásnak a tiszteletet. Az, aki Istennel jár, az embertársai között nem keresi a tisztességet. Isten tiszteli azt az embert, akinek összetört szíve van, és töredelmes lelke. Hogyan juthatok erre? Oly sokan vannak, akik nagy dolgokat szeretnének cselekedni és kívánják, hogy lássák őket. De akit Isten fel akar használni, az, aki kész elrejtve lenni. Az Úr Jézus semmit sem mond, hogy megteszi ezt vagy azt, hanem megcselekszi.

Mikor Nainban felvonult az a gyászmenet, amely a szegény özvegyasszony fiát vitte, megállította azt maga előtt. Azt mondta: „Kelj fel!” És az özvegy visszakapta a fiát. Részvétet érzett iránta. Te és én semmit sem tudunk tenni, ha nincs bennünk részvét. Sohasem tudunk abban a helyzetben lenni, hogy a rákot eltávolítsuk, ha nem merülünk be olyan mélyen a Szent Szellem erejébe, hogy Krisztus részvéte átvonuljon rajtunk. Mindenben ezt látom, amit az én Uram tett. Azt mondta, hogy ezt nem Ő cselekszi, hanem valaki más Őbenne teszi ezeket. Milyen szent alázat! Isten dicsőségének eszköze volt. Elértünk-e egy olyan álláspontot, ahol merészeljük elfogadni az adományt? Az 1Kor 13-ban azt látom, hogy ha hitem van, amivel hegyeket tudok elmozdítani, és nincs bennem semmi szeretet, semmi vagyok. Ha a hitem úgy van Istenben, hogy csupán Isten dicsőségéért munkálkodom, akkor nyilvánulhatnak meg az adományok. Isten szeretne megnyilatkozni, és szeretné az alázatos lelkeknek dicsőségét megmutatni. A félelemmel teljes szív sohasem kaphat adományt. Két dolog szükséges: először szeretet, másodsor elhatározás, merészség a hitben, amit Isten meg fog mozdítani, hogy beteljesítse Igéjét.

Mikor megkaptam a keresztségét, csodálatos dolgokat éltem át és szellememben profétálás volt. De azután már nem beszéltem nyelveken. Egy másik napon, mikor egy más valakinek segítettem, Isten ismét profétálást adott nekem szellemben. Egy más alkalommal az utcán mentem, és már hosszan nyelveken szóltam. Néhány kertész ott dolgozott. Felnéztek, hogy lássák, mi történik. Azt mondtam: „Uram, neked valami új van a számomra. Te, azt mondtad, hogy ha valaki nyelveken szól, kérjen magyarázatot. Én most kérem a magyarázatot, és direkt itt fogok maradni, és kérem a magyarázatot, mert addig nem megyek tovább, míg meg nem kaptam.” Attól kezdve az Úr megadta nekem a magyarázatot is.

Egyszer Lincolnshireben voltam, Angliában, és egy episcopalista lelkésszel kerültem kapcsolatba. Nagyon érdeklődött és meghívott a könyvtárába. Nem hallottam szebbet, mint az imádság, amit az öreg lelkész mondott, mikor imádkozni kezdett. Elkezdte: „Uram, tégy engem szentté. Uram, üdvözíts engem!” Felkiáltottam: „Ébredjen fel! Ébredjen fel! Álljon fel és üljön le a székre!” – Leült és rám nézett. Azt mondtam neki: „Azt hittem, ön már szent.” Azt felelte: „Igen”. „Akkor miért kéri Istentől azt, amit már megtett?” Nevetni kezdett, aztán elkezdett nyelveken szólni. Menjünk be a hit birodalmába, éljünk a hit birodalmában és engedjük, hogy Istennek meglegyenek a maga útjai!

A GYÓGYÍTÁS ÉS A CSODATÉTELEK ADOMÁNYAI

Ezekben az utolsó napokban Isten sokat adott nekünk. Ahol sokat adnak, sokat követelnek is. „Legyetek a föld sói. Ha a só ízét veszíti, mivel sózzanak? Akkor semmire sem való, csak hogy az ember kidobja és eltámassza az emberek.” – Jézus, hasonló gondolatot fejezett ki akkor, mikor a szőlővesszőről beszélt. „Ha valaki nem marad énbennem, kivetik, mint a lemetezett vesszőt, és megszárad, összegyűjtik valamennyit, tűzre vetik és elégetik.” (Ján 15,6) Ezt is mondta: „Ha megmaradtok énbennem, és beszédeim megmaradnak tibennetek, akkor bármit akartok, kérjétek és megadatik nektek.” (Ján 15,7)

Ha ezekben a napokban nem tartunk lépést az Úrral, olyanok leszünk, mint az ízetlen só, és a száraz venyige. Egyet kell tennünk: „Elfelejteni, ami mögöttünk van, elfelejteni a hibákat, az áldásokat, ki kell nyúlnunk az után, ami előttünk van és a kitűzött célra törekedni, az Istennek a Krisztus Jézusban onnét felülről való elhívása jutalmára.”

Az Úr éveken keresztül tanított az előmenetelre, megőrzött a megkeményedéstől. Mikor a methodista egyháznál voltam, tudtam, hogy meg vagyok váltva. Teljesen biztos voltam benne, hogy minden rendben van. Aztán azt mondta az Úr: „Jöjj ki!” – és én kijöttem. Mikor az úgynevezett „Testvérekkel” voltam együtt, akkor is úgy tudtam, hogy minden rendben van. De az Úr ismét kihívott: „Jöjj ki!” Akkor az Údvadsereghez mentem. Akkor még volt benne élet és mindenütt égett az ébredés tüze. De nemsokára földi dolgok érdekelték őket, az ébredésnek vége lett. Az Úr hívott: „Jöjj ki!” Elhagytam őket. Így jöttem ki háromszor. Azt hiszem, a pünkösdi mozgalom, amiben most vagyunk, a világon a legjobb, de mégis úgy tűnik, Istennek van még jobb is. Isten senkit sem tud használni, aki nem éhezik és szomjúhozik több után Belőle, és az Ő igazságából.

Isten megparancsolta nekünk, törekedjünk komolyan a szellemi adományokra. Igyekeznünk kell olyan dolgokra, amik az Ő dicsőségét jobban növelik. Látnunk kell a gyógyítás és a csodák ajándékait, beteljesülésük közben. Némelyek úgy gondolják, a szellemek megítélése van nálunk előtérben, még pedig a gyógyítással és a csodákkal együtt, de én azt hiszem, Isten ellát minket kijelentésekkel, ha betegekkel van dolgunk. Vannak, akik azt hiszik, hogy megvan nekik a szellemek megítélésének adománya, de ha megkérjük őket, hogy ezt saját magukra alkalmazzák, mondjuk egy éven keresztül, akkor ezt az ajándékot többé nem igénylik. A szellemek megítélésének adománya nem tud mit kezdeni a bírálattal és a feddéssekkel. Megelégednék azzal, ha a gyülekezetekben főképp a szeretetre törekednének az emberek. A gyógyítás adománya különféle. Majdnem minden fajtája másképp nyilvánul meg. Sohasem vagyok boldogabb, az Úrban, mintha egy beteg ágyánál állhatok. Istennek legtöbb kijelentését akkor kaptam, amikor betegeknél szolgáltam.

Ha megesis a szíved a szenvedőkön, az Úr kinyilvánítja jelenlétét. Akkor meg tudod állapítani, milyen állapotban van. Akkor azt is tudod, a Szent Szellemmel kell betelned, hogy ilyen körülmények közt munkálkodni tudjál.

Ha valaki beteg, három bibliai helyet ismer. Tudnak arról, hogy Pálnak tüske volt a testében, Timóteusnak gyenge gyomra volt – amiért egy kevés bort kellett inni, és hogy Pál valakit betegen hagyott. Sokan tényleg azt hiszik, hogy tüske van a testükben. Azonban az a fő dolog, hogy a beteg állapotát megállapítsuk. Ha az Úr Szellemének erejében szolgálsz, Ő meg fogja neked mutatni, mi használ legjobban a betegnek, és mi ébreszti fel a hitét.

Mikor még a szerelő mesterségemet folytattam, szerettem, ha betegekkel imádkozhattam. Gyakran hívtak sürgősen valahová és sokszor még arra se volt időm, hogy a kezeimet megmossam. Bizony fekete kézzel imádkoztam velük együtt, beszéltem hozzájuk, mert a szívemben égett a szeretet lángja. Ő, a te szívednek is együtt kell éreznie a betegséggel, isteni irgalommal kell lehajolnod a rák mélységeibe, ekkor fognak a Szellem ajándékai munkába lépni.

Egyszer este tíz órakor hívtak, hogy egy fiatal lánnyal imádkozzam, akiről az orvos már lemondott. Aszkórja volt. Mikor ránéztem, tudtam, hogyha Isten nem tesz valamit, minden hiába. Odafordultam az anyához, és a többi gyerekhez és azt mondtam: „Most mindenki menjen aludni.” – De ők nem akartak menni. – „Jó – mondtam, vettem a kabátomat és el akartam menni. Akkor mind felkiáltottak: „Ó, ha itt maradsz, mind aludni megyünk.” – Tudtam, hogy Isten emberi részvét és hitetlenség atmoszférájában semmit sem fog tenni. Végre egyedül maradtam. Letérdeltem az ágynál és szembenéztem a halállal és az ördöggel. De Istennek tetszett megváltoztatni a legrosszabb helyzetet, és megmutatkozni mindenható voltában.

Tehát megkezdődött a küzdelem. Úgy látszott, mintha a mennyek be lennének zárva. Tizenegyedtől reggel fél négyig imádkoztam. Láttam, hogy a szemvédő arcáról eltűnik a fény és odavan. Sátán azt suttogta: „Most már vége a számodra! Eljöttél Bradfordból és a lányka meghalt a kezed alatt.” – Azt mondtam: „Ó, Istenem, ez nem lehet. Nem hiába küldtél ide. Most van itt az ideje, hogy kinyilatkoztasd az erődöt.” Eszembe jutott a Bibliából az a hely, ahol az áll: „...a férfiak minden kételkedés nélkül... imádkozzanak.” A halál beállt, de én tudtam, hogy Isten hatalmas. Valamikor a Vörös-tengert is kettéválasztotta, Ő ma is ugyanaz. Az ablakra néztem. Ebben a pillanatban megjelent Jézus arca. Olyan volt, mintha milliányi sugár jött volna ki felőle. Mikor Ő így nézett az elköltözőt, ismét megélnékült az arca. Megmozdult, aztán elaludt. Kora reggel felébredt, ruhát vett magára és a zongorához ült. Énekelt és játszott, még pedig egy csodaszép dalt. Anyja, testvérei mind bejöttek, hogy hallgassák. Ezt tette az Úr. Csoda történt.

Az Úr velünk jár ilyen utakon is. Köszönöm Neki ezeket a nehéz eseteket. Az Úr szellemi közösségbe hív minket magához. Azt szeretné, ha menyasszonya egy szív és egy szellem lenne Ővele, azt tenné, amit Ő maga is megtett. Itt csoda történt. Ennek a lánykának tönkrement a tüdeje, de az Úr helyreállította, és teljesen meggyógyult.

A gyógyítás adományát a Szellem gyümölcsének, a gyengédségnek kell kísérmie. Akit Isten megbíz a gyógyítás adományával és felhasználja őt, annak gyengédnek kell lennie, telve részvétellel. Állandóan készenlétben kell lennie, hogy vigasztaló szavakat mondjon. Ha a beteg csüggedt, vele együtt kell ezt hordozni. A mi Urunk, Jézus telve volt könyörülettel, és nekünk is ilyennek kell lennünk, ha segíteni akarunk a szenvedőkön.

Bizonyára vannak esetek, ahol nyerseknak kell lennünk. De ezt nem a beteggel, hanem magával a Sátánnal kell tennünk, aki a háttérben áll és őt megkötözve tartja. A szíved telve van szeretettel és könyörülettel; de szent haraggal megparancsolod Sátánnak, hogy hagyja el azt a helyet, melyet a betegben elfoglal. Tehát nem a beteggel, hanem a gonosz szellemmel teszed ezt, míg az Úr nevében ki nem lesz űzve.

Sok betegségnek oka lehet a helytelen életmód, vagy más rossz dolgok, mert ez által tud a Sátán beférkőzni az ember testébe. Alkalmat kap erre. Ezt be kell ismerni, és bűnbánatot kell tartani, csak ekkor lehet Jézus nevében cselekedni.

Hivatkozatok arra, ami 1Ján 4,4-ben áll: „Mert nagyobb az, aki bennetek van, mint az, aki a világban van.” Ismerd be, hogy nem te vagy az, aki a gonosz hatalmával szembeszáll, hanem maga az Úr, aki nagyobb annál. Csodálatos dolog Vele betelve lenni! Te nem kívánsz magadtól semmit tenni, de Aki benned van, meghozza a győzelmet. A szád, a gondolataid, egész valód az Úrtól át lesz „dolgozva”, általa lesz betöltve. Ébredjünk fel és dicsérjük az Urat! Még mielőtt Isten engem erre a meggyőződésre vezetett, ezerszeresen össze kellett engem törnie. Sírtam, kiabáltam és sok éjszakán át, forró lázban voltam. Amíg nem szállsz le a magaslatodról, nem szerezheted meg ezt a szelidséget és könyörületességet. A gyógyítás és a csodák adományai sohasem általunk működnek, hanem akkor, ha az isteni erő van bennünk, amit Ő ad. Ha hitben járunk, még akkor is, ha mindent megtettünk.

Már láttunk csodálatos megnyilvánulásokat Isten erejéről, és még nagyobbakat is láthatunk. De ne gondold, hogy a Szellem ajándékai érett almaként fognak az öledbe hullani. Egy bizonyos értelemben mindenért, amit kapsz, meg kell az árat fizetni. Igyekeznünk kell a legnagyobb és legjobb szellemi ajándékokra, de áment kell mondanunk Istennek minden iskolázására, amiben minket részesít. Amik által használható és alázatos eszközökké válunk, mely által a Szent Szellem erejével munkálkodni tud bennünk.

SZELLEMEK MEGÍTÉLÉSE

„...van, aki szellemek megkülönböztetését kapta...” (1Kor 12,10) Nagy különbség van a természetes és a szellemi megítélés között. Ha a természetest nézzük, sok embert találhatunk, akik hibát találnak a felebarátjukban. Ezekre illik Jézus eme mondása: „Miért nézed a szálkát atyádfia szemében, a saját szemedben pedig nem veszed észre a gerendát.” (Luk 6,41) Ha ezt az „adományt”, a szellemek megítélését gyakorolni akarod, akkor először figyeld magadat legalább egy évig és olyan sok hibát, törést fogsz találni, hogy elmegy a kedved a mások hibáit kutatni. Az Ézsaiás könyvének hatodik fejezetében olvassuk, hogy a próféta még a saját ajkait is tisztátalanak ítélte Isten jelenlétében, mert bizony minden tisztátalan volt. De – Istennek hála! – ma is van eleven szén, a tűzkeresztség, a szívnek és szellemnek megtisztulása, a szellem megújulása. Nagyon fontos, hogy Isten tüze megérintse a nyelvünket!

Az 1Ján 4,1-ben olvassuk: „Szeretteim, ne higgyetek minden szellemnek, hanem vizsgáljátok meg a szellemeket, hogy azok az Istentől valók-e.” Továbbá azt mondja: „...amelyik szellem vallja, hogy Jézus Krisztus testben jött el, az Istentől van. Amelyik szellem pedig nem vallja Jézust, az nem az Istentől van. Ez az antikrisztus szelleme, amelyről hallottátok, hogy eljön, most pedig már a világban van.” Időről-időre, ha látok olyan személyeket, akikben a gonosz ereje van, vagy rohamuk van, ezeknek a megszállottaknak azt mondom, „Jézus testben jött el?” – ők azonnal válaszolnak: „Nem.” Néha hallgatnak, mert nem akarják elismerni, hogy Jézus testben jött el. János további megállapítása alapján: „...mert nagyobb az, aki bennetek van, mint az, aki a világban van”. Meg van a lehetőség az Úr Jézus Krisztus nevében munkálkodni, és meg tudod parancsolni, hogy ezek a hatalmak kimenjenek. A pünkösdieknek tudni kell, milyen „fortélyá és taktikája” van a gonosznak, és képesnek kell lenni az ördög hatalmát kiűzni.

Egyszer Doncasterben (Angliában) prédikáltam a hitről, és sokan megtértek. Volt ott egy férfi, akit nagyon megindított mindaz, amit hallott és látott. Beteg volt, a térde megmerevedett. Sok méter hosszúságú kötés volt rajta. Hazament és azt mondta a feleségének: „Nagyon megragadott Wigglesworth beszéde. Most azt fogom tenni, amit ő mondott, meg fogok gyógyulni, és te légy velem.”

Mind a két kezével megragadta a térdét és megparancsolta: „Jézus nevében, Sátán, gyere ki!” Aztán azt kiáltotta: „Jól van.” Az asszony minden kötést levett a térdéről. Egészséges volt. – Másnap este elment a metodisták összejövetelére. Ott sok fiatalember volt, akik különféle betegségekben szenvedtek. Jézus nevében kiűzte a betegségeket, mivel felismerte, hogy azok nagy része az ördög műve volt. Jézus hatalmában való hite csodálatos győzelmet adott neki az ellenség felett.

Göteborgba mentem, Svédországba. Megkértek, hogy tartsak összejövetelt. Míg az összejövetel tartott, a bejáratnál egy férfi a földre esett, és a gonosz szellem ki akarta vonszolni onnan. Én az ajtóhoz szaladtam, megragadtam a férfit és megparancsoltam: „Gyere ki, Sátán! Jézus nevében gonosz szellem ki vagy vetve.” Aztán megparancsoltam a férfinak, hogy álljon fel Jézus nevében, és járjon. Nem tudom, a teremben megértett-e valaki, talán a tolmácsom, mert angolul beszéltem. De ezek a svéd démonok engedelmessé váltak és kimentek a férfiből. Hasonló esetem volt Christianiában is.

Az ördög megkísérli, hogy a szemünk vagy az értelmünk által befészkelje magát. Egy nap fiatal nőt hoztak hozzám, ő egy prédikátorba volt szerelmes, aki nem akarta feleségül venni. Az ördög felhasználta az alkalmat és elvette az eszét. Ebben az állapotban utazott kb. 400 kilométert, hogy hozzám hozzá. Sőt röviddel azelőtt elnyerte a Szent Szellem keresztséget is. – Kérdezhetjük, hogy fér ez a kettő össze? – Egyetlen biztos menedékünk az állandó összeköttetés Istennel és az állandó Szent Szellemmel való közösség. Ne feledkezzünk meg Démásról. Ő is elnyerte a Szent Szellem keresztséget, mert Pál munkatársa volt. De Sátánnak sikerült őt a világ felé fordítani, és azt jobban szerette. Azonnal felismertem az ördög munkáját a leányban és Jézus nevében megparancsoltam a Sátánnak, hogy hagyja el őt. Nagy öröm volt, mikor az összegyűltek elé állíthattam, teljesen egészségesen.

Van teljesen szabad élet, és Isten ebben akar minket látni. Ha észreveszem, hogy a békém valamennyire meg van zavarva, tudom, hogy ez a Sátán munkája. Hogyan és miképpen tudom ezt? Mert Isten megígérte, hogy a szívünket és értelmünket tökéletes békében megőrzi. Pál megmondta nekünk, hogy a testünket élő, szent, Istennek tetsző áldozatul kell adni, ami a mi istentiszteletünket. Aztán azt mondja: „Egyébként pedig, testvéreim, ami igaz, ami tisztességes, ami igazságos, ami tiszta, ami szeretetreméltó, ami jó hírű, ha valami nemes és dicséretes, azt vegyétek figyelembe.” (Fil 4,8) – Ha a tisztaságról gondolkodunk, mi is tiszták leszünk. Ha a szentséget vesszük fontolóra, mi is szentek leszünk, és ha gondolatainkban az Urat igyekszünk megérteni, olyanok leszünk, mint Ő. Amivel foglalkozunk, meglátszik rajtunk.

Ha szellemeket akarunk megítélni, aki szent, Őbenne kell maradnunk. Ő kijelentést ad majd nekünk, és le fogja leplezni a sátáni erőket, és megsemmisíti őket. Voltam egy helyen Ausztráliában, ahol a családok szét voltak szóródva. Sátán annyira megtévesztette a férfiakat, hogy elhagyták feleségeiket, és az asszonyok elhagyták a férjeiket. Azt hitték, szellemi gyülekezetet alkotnak. Ez a Sátán. Mentsen meg minket az ilyen gonosz jelenségektől az Úr. Nincs jobb élettárs, mint amelyet Isten neked adott. Oly sok megtört szívet és házasságot láttam. Kijelentést kellene kapnunk Istentől ezekről a félrevezetett szellemekről, akik el vannak ámítva; állítólagos lelkiesség és vallásosság ürügyén Isten munkáját elferdítik. Az ilyen dolgok nem teszik szentté az embert. Mögötte a test rejtőzik, és sátáni erők teszik hatalmassá. Ha a Sátán ilyen dologba akar belevinni, azonnal menekülj Jézushoz. Ő meg tud szabadítani az ilyen ördögi hatalmaktól és befolyástól.

A Szent Szellem által fogjuk a megítélés adományát kapni, és arra fogunk törekedni, hogy megkapjunk minden szükséges kinyilatkoztatást arra, hogy felismerjük a sátáni erőket, melyek azt el akarják homályosítani előttünk.

Jöhetnek spiritiszták vagy az un. „krisztusi tudomány” emberei, a gyülekezetünkbe, az ilyen szellemeknek ellent kell állnod. A gyülekezetben nem fognak semmi hatalmat gyakorolni, de neked fel kell ismerned az ilyen szellemeket. Ne játssz velük, – leplezd le őket. Gondolj az Úr intelmére: „A tolvaj azért jön, hogy lopjon, romboljon és öljön.”

Mielőtt a Sátán besurranna, ajtót kell előtte nyitni. Hallgasd, mit mond a Biblia: „...és a gonosz meg sem érinti.” (1Ján 5,18) „Az Úr megőriz téged minden bajtól, megőrzi életedet.” (Zsolt 121,7) Mikor és hogyan találja nyitva Sátán az ajtót? Ha a szentek felhagynak a szentség, a tisztaság, az igazságosság, és valóság keresésével; ha abbahagyják az imádkozást, a Bibliolvasást, akkor megnyílnak a test számára, aztán jön a Sátán is. Gyakran betegség származik az engedetlenségből. Dávid azt mondta: „Mielőtt megaláztattam, tévelyegtem.” Keresd az Urat, és Ő megszenteli minden gondolatodat, míg csak egy kívánság hatja át egész valódat, az, hogy igaz szentségben Érte élj, amiért téged teremtett. El tudjuk érni a szentséget? Ő, igen. El kell tűnnie a bűn minden lehetőségnek. Isten minden gondolatot meg tud tisztítani. Átala megtanuljuk a bűnt gyűlölni és szeretni az igazságosságot. Elveszi a kőszívünket, és tiszta vízzel mos meg. Mikor teszi ezt? Akkor, ha keresed Őt, hogy elnyerjed ezt a tisztaságot.

A PRÓFÉTÁLÁS ADOMÁNYA

Az 1Kor 12-ben Pál az adományok különbözőségéről szól, melyek ugyanazon Szellem által adatnak, majd megjegyzi: „...van, aki a prófétálást kapta”. Ennek az adománynak a fontosságát az 1Kor 14-ben látjuk, ahol Pál azt írja, hogy törekedjünk a szeretetre, és a szellemi ajándékokra, „leginkább pedig, hogy prófétáljatok”. Aztán látjuk, hogy aki prófétál, ő az emberek épülésére beszél, intésre, vigasztalásra. Azért nagyon fontos, hogy ez az adomány a gyülekezetben munkálkodjék, hogy a szenteket építse, erősítse és vigasztalja. Mégis ügyelnünk kell, hogy a többi adományhoz hasonlóan ez is a Szent Szellem ereje és kenete által munkálkodjon, hogy mindenki, aki hallja a prófétálást, tudja, hogy Istentől van, és épülésére szolgál.

A Szent Szellem a felkent próféták által közli Isten mélységeit. A prófétálás felemel, és megvilágítja az igazságot. Lehet rajta gondolkodni, lehet magyarázni, de sokkal mélyebb ennél. A prófétálás által értjük meg, mi az Úr szándéka, és ha elfogadjuk ezeket az áldott beszédeket, a gyülekezetben „szellemi atmoszféra” keletkezik. Szívünk, szellemünk, lelkünk, és testünk is a Szellem üzenete által megélnéül és felüdül. Boldogság, gyógyulás és erő nyilatkozik meg előttünk, ezért komolyan törekednünk kell erre az adományra.

Bár az igaz prófétálást értékeljük, nem szabad elfelejtenünk, hogy a Biblia egész félreérthetetlenül óv minket a hamis dolgoktól. „Szeretteim, ne higgyetek minden szellemnek, hanem vizsgáljátok meg a szellemeket, hogy azok az Istentől valók-e, mert sok hamis próféta jött el a világba.” (1Ján 4,1) – János világosan és nyomatékosan megmondja, meg kell különböztetni az igazit a hamistól: „Az isten Szellemét erről ismeritek meg: amelyik szellem vallja, hogy Jézus Krisztus testben jött el, az Istentől van. Amelyik szellem pedig nem vallja Jézust, az nem az Istentől van. Ez az Antikrisztus szelleme, amelyről hallottátok, hogy eljön, most pedig már a világban van.” (1Ján 4,2-3)

Vannak olyan hangok, melyek prófétálásnak adják ki magukat, úgy is hangzanak, mégis közülük sokan jönnek a sötétségből, az elborulásból, mert a hamisításokra hallgattak. Az igazi prófétálás mindig Jézus Krisztust dicsőíti, az Ő imáadásáról, véréről, a szentek bátorításáról szól, az Urat dicsőíti. Ez a tartalma. A hamis prófétálás mindig olyan dolgokról szól, melyek nem hatnak építően, felizgatják a hallgatóságot, és tévútra viszik őket.

Vannak képek, ahol a Sátánt elriasztó alakban ábrázolják, nagy fülekkel, kidülledt szemekkel, nagy szarvakkal. A Bibliában nincs ilyen meghatározás. Sátán valamikor ragyogóan szép lény volt, akinek szíve azonban megváltozott (Ez 28). Ma mindenütt úgy mutatkozik, mint a világosság angyala. Telve van göggel, és ha nem vigyázol magadra, azt mondja, hogy te is hasonló nagyság vagy. Közülünk senki sem valaki. Ha tudjuk, hogy semmik vagyunk, Isten még jobban fel tud minket használni erejének csatornájaként. Bárcsak megőrizne minket az Úr ettől a csalóka örömtől. Az igazi prófétálás Krisztust, mint mindent mindenben fogja előttünk nyilvánvalóvá tenni, minket pedig, mint a nullát és a semmit. A hamis prófétálás nem fogja Krisztust dicsőíteni, hanem téged kecséget, hogy egyszer nagy ember leszel. Legyél meggyőződve, hogy az ilyesmi a „gőg fainak fejedelmétől” származik.

Attól a balgaságtól is szeretnék óvni, hogy állandóan vágyakozz valamilyen hangot hallani. Irányítsd a tekintetedet Isten Igéjére, mert abban van számunkra Isten hangja. „Miután régen sokszor és sokféleképpen szólt Isten az atyákhoz a próféták által, ezekben a végső időkben a Fiú által szólt hozzánk...” Ne törekedj másra. Ha azonban igazán akarod Isten szavát hallani, az meg fog egyezni Isten Igéjével. A Jelenések 22,18-19-ben elénk van tárva, milyen veszélynek vagyunk kitéve, ha Isten Igéjéhez valamit hozzáteszünk vagy elveszünk belőle. Az igazi prófétálás, melyet a Szent Szellem ereje hoz erőben és kenetben, sohasem tesz hozzá. El nem vesz Isten Igéjéből, hanem megerősíti, és bennünk megeleveníti, amit az Ige által kaptunk. A Szent Szellem mindenre emlékeztet minket, amit Jézus cselekedett és mondott. Az igazi prófétálás az írásból van, az újat élővé és hatóvá fogja tenni.

Mondhatná valaki: „Ha van Bibliánk, minek a prófétálás?” Maga a Szentírás felel erre a kérdésre. Isten azt mondta: „Az utolsó napokban kiöntöm az én Szellememet minden testre, fiaitok és leányaitok prófétálni fognak.” Az Úr tudta, hogy az utolsó napokban a prófétálás valóságos áldás lesz a számunkra. Ezért számítunk rá, és elvárjuk, hogy a Szent Szellem által – szolgálói és szolgálóleányai által – igaz prófétai üzenetet fog adni.

Hadd mondjak egy példát, éppen erről az úgynevezett hangról. Paisleyben (Skócia) megismerkedtem két fiatal nővel. A távirónál dolgoztak. Ők misszionáriusnők szerettek volna lenni. Már meg is kapták a Szent Szellem keresztségét, és tényleg kedves testvérek voltak, akik ezt komolyan is vették. De akármilyen szellemi állapotban vagyunk is, mindig ki vagyunk téve kísértéseknek. Az egyikhez egy gonosz hatalom jött és azt mondta: „Ha nekem engedelmessz, a legnagyobb misszionáriusnővé teszek, aki csak valaha is létezett.” Természetesen ez nem volt más, mint maga az ördög, aki neki ezt suttogetta – és a világosság angyalának álarcát vette fel. A leány annyira elfogadta ezt és úgy felindult rajta, hogy a másik testvér azt hitte, valami nincs nála rendben. A főnöktől szabadságot kért.

Mikor magukban voltak, a Sátán ereje oly erősen megszállta, hogy különféle hangokat hallott, és azt hitte, még azon az éjszakán a misszió mezejére kell mennie. A gonosz szellem azt mondta: „Senkinek ne szólj róla, csak a nővérednek.” Nos, én azt hiszem, hogyha valami Istentől van, arról beszélni is lehet. Ha nem tudod prédikálni azt, amit átéltél, akkor valami nem helyes az életedben. Ha valamit titokban akarsz tartani, amit a sötétben tettél, a háztetőről lesz kihirdetve.

Aztán a gonosz hatalom azt suttogetta a leánynak: „Menj ma a vasúthoz. 7,32-kor jön egy vonat. Vegyél jegyet. Még 60 filléred megmarad. A vonaton találkoztok egy betegápoló nővérrel, akivel szemben egy férfi ül, akinél ott lesz a pénz számotokra.”

Megvették a jegyeket és tényleg, még maradt 60 fillérjük. A vonat is pontosan befutott. Ez helyes volt. De a többi nem teljesedett be.

Azon az éjszakán átkutatták az egész vonatot, de hiába, nem találtak sem az ápolónőt, sem a vele szemben ülő férfit. De a szellem azt mondta nekik, hogy az illető férfi egy Glasgowi bankhoz viszi őket, és ott megkapják a pénzt.

Megszabadultak ezek a nővérek? Hát igen, de csak hosszas Istennel való perpatvar után. Megnyílt a szemük. Rájöttek, hogy az a suttogetás nem Istentől, hanem az ördögtől jött. Ma áldott missziót teljesítenek Kínában, Isten akaratából kiküldve és nem a tévútra vezetve, valamiféle hang által. Ha hasonlóképpen tévútra jutottál, tudd meg, hogy van kivezető út. Dicsérd, áldd és magasztald Istent! Köszönöm Istenemnek, hogy engem annyira összetört, hogy minden elszakadottság eltávozott tőlem. Legrosszabb a gőgben az, hogy az ember saját magának tetszik.

Pál ezt az utasítást adja: „A próféták pedig ketten vagy hárman szóljanak, a többiek pedig ítélik meg. De ha közben az ott ülők közül egy másik kap kinyilatkoztatást, az előző hallgasson el. Mert egyenként mindnyájan prófétálhattok, hogy mindenki tanuljon, és mindenki bátorítást kapjon.” (1Kor 14,29-31) Ha nem vagy elég alázatos, és vonakodsz engedni, hogy a prófétálásodat megvizsgálják, akkor az éppoly visszás, mint amilyen visszás vagy te. Az olyan gyülekezet, amiről Pál szól, a legcsodálatosabb, ami csak létezhet. Dicsőség legyen Istennek, a növekedés ismét elkezdődött. – Minden jól fog menni, ha a gyülekezetnek az a célja, hogy Jézus Krisztust dicsőítse.

A prófétálással egybe van kötve a jószág adománya. Valamikor a szent férfiak a Szent Szellemről indítva beszéltek. A prófétáknak ma is erre az állápontra kell helyezkedniük. Ha ezt a helyet elhagyják, ha a Szellem gyümölcse nem munkálkodik bennük, veszedelemben vannak. Felfuvalkodottak, gőgösek lesznek, és az ellenség eszközeivé válhatnak.

Ismerek embereket, akiknek jó paraszttanyájuk van és a környéken jó a hírük. Aztán egyszer valamiféle hangot hallottak, amely arra utasította őket, hogy mindent adjanak el és menjenek Afrikába. A hang annyira sürgette őket, hogy alig volt idejük a cselekvésre. Végül is nevenséges áron elkótyavetyélték a birtokukat. Akkor a hang azt mondta, hogy menjenek egy kikötőbe. Ott ezt és ezt a hajót fogják találni. Oda is mentek, de olyan hajót nem láttak. Abban állt a nehézség ezekkel az emberekkel, hogy nem lehetett őket meggyőzni arról, hogy ez hamis hang. Másik hajót kerestek. El is mentek Afrikába. Nem tudtak beszélni. Csalódottan, csüggedten, többé semmiben se hittek, szegényen és nyomorultan jöttek vissza. Ha ezek az emberek az egészséges értelemre hallgattak volna, Istennek igaz emberei lehettek volna, és ha az Ő tanácsát keresték volna, bizonyára rájöttek volna, hogy a hangok nem Istentől, hanem a Sátólól valók voltak. Ha engedelmeskedünk az ilyen „sugallatoknak”, ez a gőgünket bizonyítja. Lelki gőg vett erőt rajtunk, és a többi testvér fölé helyeztük magunkat, akiket mellénk állított az Úr, azt hittük, hogy többek vagyunk náluk. Ha valamilyen hangot hallasz, gondold meg, hogyha azt mondja, hogy több vagy a többiekénél és Isten azt akarja, hogy vezesd a gyülekezetet, – ez bizony nem más, mint a Sátán hangja.

A János Jelenéseiben ezt olvassuk: „Jézus bizonyága a prófétálás Szelleme”. Legyél meggyőződve, az igazi prófétálás felemeli Isten Bárányát. Szükséges a prófétai serkentés, ha tűz van benne. Nem várom, hogy Isten felhasználjon, csak ha a tűz égni kezd. Ha beszélek, az a Szellem által kell, hogy történjen. Vigyázz, „a prófétálásnak hitből kell történnie”. Ha gyengeségben kezdesz hozzá, és a szeretet szorongat, „hogy Istent tiszteld, tekintsd fel Rá, és észre fogod venni az ő jelenlétét, növekedő hittel látni fogod, hogy Isten veled van”.

Bár úgy vezetne minket az Úr, úgy élhetnénk a Szent Szellemben, hogy Isten prófétálás- és csodatétellel tudna általunk munkálkodni. Mi tudnánk, hogy nem mi vagyunk az, aki cselekszik, hanem Ő teszi ezt általunk. Belőlünk hozza elő, ami az Ő tetszésére van.

A NYELVEK ADOMÁNYA

„Törekedjete a szeretetre, buzgón kérjéte a szellemi ajándékokat, de leginkább azt, hogy prófétáljatok. Mert aki nyelveken szól, nem emberekhez szól, hanem Istenhez. Nem is érti meg őt senki, mert a Szellem által szól titkokat.” (1Kor 14,1-2)

Nagyon kívánatos, hogy törekedjünk a szellemi ajándékokra. Szomjaznunk kell utánuk, komolyan keresnünk őket, mert nagyon fontosak és szükségesek, hogy azután – miután elnyertük azokat –, Isten eszközei lehessünk.

Isten a nyelveken szólást – melyet Hozzá intézünk –, a gyülekezet csodálatos és természetfeletti eszközéül és a szellemben vele való közlekedés céljára rendelte. Ha új nyelveken szólunk Hozzá, szellemben csodálatos titkokat mondunk el. A Róm 8,27-ben olvassuk: „Aki pedig a szíveket vizsgálja, tudja, mi a Szellem gondolata, mert isten szerint jár közben a megszenteltekért.” Gyakran, ha új nyelveken szólunk Istenhez, közbenjáró imádságot végzünk, így szellemben könyörögve Isten akarata szerint imádkozunk. Ekkor van az, hogy a Szellem „...esedezik értünk kimondhatatlan fohászokodásokkal.” (8,26/b)

Ez alkalommal emlitem meg Willy Burtont, aki Belga Kongóban munkálkodik Istenért. Burton testvér Istennek áldott embere, aki életét az afrikai pogányokért áldozta fel. Egy nap halálos láz vett erőt rajta. Teljesen reménytelen eset volt, halálra ítélve. A körülötte állók azt mondták: „Most prédikált utoljára. Mit tegyünk?” Minden reményt feladtak. Szomorúan álltak az ágyánál és csodálkoztak, azon, ami történt. Mikor meghalt, elmentek. – De egyszer csak felkelt és kiment hozzájuk, teljesen egészségesen. Ki érthette meg ezt? Burton testvér csak azt tudta mondani, hogy ismét magához tért, csodálatos meleg járta át, úgy, hogy fel tudott kelni és semmi baja sem volt. Hogy történt mindez? Titok volt előtte, míg Londonba nem utazott és el nem mondta, mi történt vele. Ekkor az egyik nővér kérte, hogy beszélgessen vele. Azt kérdezte tőle: „Vezet naplót?” Azt felelte: „Igen”. Akkor a nő a következőket mondta el: „Egy napon, mikor imádkozva térdeltem, az ön képe jelent meg előttem. Isten Szelleme felhatalmazott rá, és általam nyelveken imádkozott önért. Látásban láttam önt tehetetlenül feküdni az ágyon. Új nyelveken kiáltottam önért Istenhez addig, míg láttam, hogy felkel és elhagyja a szobát.” Tudta az időt, mikor ez történt és mikor Burton utána nézett a naplójában, megállapította, hogy az idő pontosan megegyezik azzal, amikor felébredt.

Nagy lehetőségek vannak, ha átadjuk magunkat a Szellemnek, és csendes óráinkban új nyelveken szólunk Istenhez. Bár látna téged Isten betelve Szent Szellemmel, hogy körülötted minden az égből való erővel lenne telítve.

„Aki nyelveken szól, önmagát építi, aki pedig prófétál, a gyülekezetet építi.” (1Kor 14,4) Szerettem volna, hogy felismerd, hogy a nyelveken szóló magát építi vagy felépíti. Először nekünk magunknak kell épülnünk, mielőtt a gyülekezetet építenénk. Nem tudom eléggé felmérni és felbecsülni, hogy én személy szerint mit köszönhetek a Szent Szellem csodálatos módon történt működésének lelki épülesem és nevelésem szempontjából. Előttetek állok, mint a világ legnagyobb talánya. Sohase állt gyengébb ember a pódiumon. A beszédkészségem semmi sem volt. Tehetetlenséggel jobban el vagyok látva, mint akárki más. Életemnek minden természetes tehetsége nem tudta elárulni, hogy én valaha az Igét fogom hirdetni. Épp az ellenkezőjére mutattak.

A titok abban áll, hogy jött a Szent Szellem és számomra megadta ezt a szellemben való csodálatos épülést. Amint tudtam, állandóan olvastam Isten Igéjét. Akkor jött a Szent Szellem és feltárta azt előttem. Ő az Ige Szelleme, Ő megvilágosította nekem. Ő adja a szavakat a számba, úgy, hogy nem tudom elég gyorsan kimondani azokat, olyan gyorsan jön, mert Isten adja azokat. Halleluja! – „Amikor eljön a Pártfogó, akit én küldök nektek az Atyától...” (Ján 15,26) Ő adta nekem a természetfeletti eszközt, az új nyelveken szólást, hogy magamat építsem vele. Ha magam épültem, akkor tudom építeni a gyülekezetet is.

Az 1Ján 2,20-ban olvassuk: „Nektek pedig kenetek van a Szenttől, és ezt tudjátok is mindnyájan.” Továbbá a 27. versben ezt mondja: „...de bennetek meg van az a kenet is, amelyet tőle kaptatok, ezért nincs szükségetek arra, hogy valaki tanítson titeket; sőt amire az ő kenete tanít meg titeket, az igaz, és nem hazugság; és ahogyan megtanított titeket, úgy maradjatok meg őbenne.”

Ha meg vagy keresztelve a Szent Szellemben és úgy jön, hogy a saját érzéseid szerint beszélsz: olyan üres vagyok, és nem tudom, mi az, – úgy fennáll ez az Ige, hogy megvan a keneted. Köszönd meg Istennek, hogy megvan a keneted. Köszönd meg, hogy felkent. Ezen a helyen a Szent Szellem azt mondja, hogy benned marad és megtanít mindenre. Ez csodálatos és megbízható a számodra. A Szent Szellem azt akarja, hogy éleszd a hitedet. Hinned kell Isten Igéjében, hogy megkaptad a kenetet, és hogy benned marad. Mikor reggel felkelsz, higgy ebben a csodálatos valóságban. Mikor átadod magad a Szent Szellem jelenlétének és erejének, meglátod, új nyelveken fogsz szólni. Mikor ezt teszed, észreveszed, hogy ez által személyesen épültél. Hadd beszéljenek rólad és körülötted, ne törődj semmivel, de Istennek ez az Igéje maradjon igazságul. Az ördög azt fogja mondani: „Te vagy a legnyomorultabb a világon, sohasem fogsz semmit tenni Istenért.” De te hidd az Igét: „A kenet, amit Tőle kaptál, benned marad.”

„Szeretném ugyan, ha mindnyájan szólnátok nyelveken, de még inkább, ha prófétálnátok; mert nagyobb az, aki prófétál, mint az, aki nyelveken szól, kivéve, ha meg is magyarázza, hogy a gyülekezet is épüljön belőle.” (1Kor 14,5)

Tudd meg, Isten mindig azt akarja, hogy prófétálj, mert mindenkinek, aki megkapta a Szent Szellemet, joga van prófétálni. A 31. versben ez van megírva: „Mert egyenként mindnyájan prófétálhattok”. A prófétálás sokkal több, mint a nyelveken szólás, kivéve, ha a nyelveken szólást meg is tudod magyarázni; akkor a nyelveken szólás ugyanolyan értékes, mint a prófétálás. A 13. versben olvassuk: „Ezért, aki nyelveken szól, imádkozzék azért, hogy magyarázatot is tudjon adni.” Ez nagyon fontos Ige.

Miután megkaptam a Szent Szellem keresztséget és annak jeléül új nyelveken szóltam, amint nekem a Szellem szólni adta, kilenc hónapig nem szóltam nyelveken. Ezért nagyon szomorú voltam és ide-oda mentem. A hívők kézzel a felettem, ők beszéltek új nyelveken, de az öröm, hogy én is beszéljek, meg lett tőlem tagadva. Isten ezzel azt akarta megmutatni, hogy a nyelveken szólás, amint a Szellem azt nekem adta a Szent Szellemmel való megkeresztelésemkor különbözött attól, amit ezután kaptam. Ha hívőkre kezemet teszem, és ők elnyerik a Szent Szellemet, rendesen ezt gondolom: „Ó, Úr Jézus, milyen szép lenne, ha engem is engednél nyelveken szólni!” Még fenntartotta nekem ezt az adományt, mivel tudta, sokan fogják mondani, hogy a keresztséget a nyelveken szólás adományának ismertető jele nélkül is meg lehet kapni. Mert a nyelvek adományát egyszerűen a Szellem keresztségével együtt kapják meg némelyek. Én nem kaptam meg a nyelveken szólás adományát a keresztséggel együtt, bár akkor hosszasan beszéltem nyelveken, de csak kilenc hónappal később. Mikor egy reggel az utcán mentem, és a szellemben az Úrral beszélgettem, hirtelen megteltem idegen nyelvekkel. Mikor a nyelvek elmúltak, így szóltam az Úrhoz: „Uram, én ezt nem tettem, én ezt nem kerestem. Te munkáltad. Addig most nem megyek el erről a helyről, míg meg nem adod a magyarázatot is.” Akkor olyan magyarázat jött, ami az egész világot betöltötte. Vajon a Szent Szellem a szóló? Ha igen, akkor Ő meg is tudja magyarázni. Azért, ha nyelveken

szólsz, kérd, hogy adja meg a magyarázatot is, és az Úr meg is adja. Nem szabad átsiklanunk felette, anélkül, hogy tisztán meg nem értenénk, azt, amit Isten nekünk mondott.

„Hogyan is van tehát ez a dolog? Imádkozom szellemmel, de imádkozom értelemmel is, dicséretet éneklek szellemmel, de dicséretet éneklek értelemmel is.” (1Kor 14,15) – Ha nyelveken imádkozol, nem tudod, mit imádkozol, nem érted. Azon kívül nem gyümölcsöző a környezeted számára. De ugyanazt az erőt érezheted, ha kenet alatt értelemmel imádkozol. Vannak, akik azt mondják: „Megtehetném, de ez tőlem származna.” – Ha imádkozol, te magad vagy, aki imádkozik és kezdetben minden, amit teszel, magadtól van. Letérdelek imádkozni, és az első két mondat magamtól jön. De csakhamar elhallgat az „én”, elkezd a Szellem imádkozni – általam. Az első tőled legyen. Ez meg van engedve. A következő a Szent Szellem, így a Szent Szellem áthat téged. Dicsőség Istennek! A hitetlen azt mondja: „Ez nem helyes!” A hit azonban azt mondja: „Ez a helyes.” Halleluja! Pál azt mondja: „Imádkozom szellemmel, de imádkozom az értelemmel is.” – Hitben meg is teszi ezt. Az ördög és a saját éned ez ellen van. Bár rávezetne minket Isten arra az áldott álláspontra, hogy Szellemben éljünk, járjunk, imádkoznánk és énekeljünk, és ugyanúgy imádkoznánk és énekeljünk az értelemmel is. A hit meg fogja ezt tenni. A hitnek süket a füle Sátán számára és az emberi cselekvés számára, de nyitott füle van Isten előtt. A hit nem figyel az érzelmre. A hit azt mondja: „tökéletes vagyok Benne”.

Csodálatos dolog szellemben imádkozni, és szellemben énekelni, nyelveken imádkozni, és nyelveken énekelni, ahogy a Szellem adja. Reggel sohasem kelek fel az ágyból anélkül, hogy szellemben Istennel közösségem ne lenne. Ez a legszebb a földön. Kedves szellemben lenni, mialatt felöltözöl, azután kilépni a világba. Biztos lehetsz, a gonosz világnak nem lesz többé vonzereje – rád nézve. Ha ilyen módon kezded a napot, érezni fogod az egész nap folyamán a Szellem vezetését.

„Hálát adok az Istennek, hogy mindnyájatoknál jobban tudok nyelveken szólni, de a gyülekezetben inkább akarok öt szót kimondani értelemmel, hogy másokat is tanítsak, mintsem tízezer szót nyelveken.” (1Kor14, 18-19)

Sokan jönnek, és azt mondják, Pál mondta, hogy inkább szól öt szót értelemmel, mint tízezret nyelveken. Mindig kihagyják a mondat egyik felét: „Hálát adok az Istennek, hogy mindnyájatoknál jobban tudok nyelveken szólni...” Pál itt a sok fölösleges nyelveken szólásra utal, amit nem magyaráznak meg, ez nem építi a gyülekezetet. Ha nincs jelen magyarázó, magának beszéljen és Istennek. Tegyük fel, valaki prédikál, és közben 20-30 ember hangosan szól nyelveken, – nem hangzavar lesz ebből? A látogató szívesebben hallana öt szót, ami erősít, vigasztal és épít, mint tízezer érthetetlen szót, nyelveken.

Az Úr egészséges értelmet ad neked, amivel a testeden is uralkodhatsz, és ezzel hozzájárulsz a gyülekezet épüléséhez. Pál azt írja, hogy ő inkább beszél nyelveken, mint akárki más, tehát inkább, mint a korinthusiak, akik a nyelveken szólásban oly' beavatottak voltak. Éjjel és nappal beszélt nyelveken, de mindig a megfelelő időben. Ő maga, ez által a természetfeletti, csodálatos adomány által annyira épült, hogy a gyülekezetben úgy tudott prédikálni, hogy mindenki megértette. Ha az imakamrában tízezer szót mondasz nyelveken Istennek, akkor az öt szó szellemben és értelemmel lesz kimondva, így az egész gyülekezet épül belőle.

„A törvényben meg van írva: „Idegen nyelveken és idegen ajkával fogok szólni e néphez, és így sem hallgatnak rám”, ezt mondja az Úr. Úgyhogy a nyelveken való szólás jel, de nem a hívőknek, hanem a hitetleneknek.” (1Kor 14,21-22) Sokan vannak, akik hívőknek mondják magukat, de nagyon is hitetlenek. Egy ilyen hitetlen „hívő” volt egy methodista prédikátor. Valaki azt tanácsolta neki, hogy a szabadságát az én lakóhelyemen töltsse el, és megadta a címemet is. Megérkezve, kérdezősködött rólam. Figyelmeztették, hogy vigyázzon, én pünkösdi vagyok, amivel ő nem értett egyet, mert mindez ördögtől van. Azt mondta: „Engem nem könnyű megfogni, túl sokat tudok.”

Az idegei egészen kimerültek voltak, pihennie kellett és kikapcsolódásra volt szüksége. Mikor hozzám jött, azt mondta: „A barátja küldött önhöz. Nem zavarom?” – „Szívesen látom”, – mondtam. De nem tudtunk vele mit kezdeni. Lehetetlen magatartása volt. Állandóan beszélt. Délben vagy este volt, ő meg sem állt. Eljött a pénteki összejövetelünk, amit a Szent Szellem keresztségre váróknak tartottunk. A helyiség kezdett megtelni emberekkel – és ő még mindig beszélt. Senki se tudta megállítani. „Testvér – szoltam hozzá –, most el kell hallgatnod. Imádkozni akarunk.” Rendszerint az imádság előtt énekelni szoktunk. Most másképp volt. Isten útja volt ez. Imádsággal kezdtük. Mikor elkezdtek, két fiatal testvér, az egyik az egyik oldalon, a másik a másikon elkezdtek nyelveken szólni. A prédikátor pedig – neki ez szokatlan volt –, egyiktől a másikhoz ment, hogy hallja, amit mondtak. Hamarosan megkérdezte: „Felmehetek a szobámba?” Azt mondtam: „Menj csak, testvér, ahogy akarsz.” Akkor elment és nekünk csodálatos alkalmunk volt.

Tizenegy órakor mentünk lefeküdni. Úgy reggeli fél négykor kopogtak a hálósobánk ajtaján. A prédikátor hangját ismertük fel. „Bejöhetek?” – „Hogyne, jöjjön csak be” – feleltem. Kinyitotta az ajtót, és azt mondta: „Eljött, eljött!” – és abbahagyta, mert rosszul tudott angolul és hamarjában nem tudta, mit mondjon. Azt mondtam: „Menj újra az ágyba, és reggel mondd el, mi történt.” – A nyelvek a hitetlenek számára jelnek számítanak, és ő hitetlen volt, „hitetlen hívő”. Sokszor látom, hogy az emberek a nyelveken szólás által, bűneiknek tudatára ébrednek.

Másnap reggel, amikor reggelizni jött, azt mondta: „Ó, ugye, csodálatos éjjel volt? Én értek görögül és héberül és az a két fiatal testvér ezeken a nyelveken beszélt. Az egyik görögül azt mondta: „Békülj meg Istennel”, és a másik héberül ismételte ugyanezt. Tudtam, hogy Isten szólt, nem az a két testvér. Először bűnbánatot kellett tartanom. Úgy jöttem ide, mint hitetlen, de láttam, hogy az Isten itt jelen van. Az éjjel Isten a földre tett. Megmutatta a mindenhatóságát és én elájultam. Két óra hosszat feküdtem ájultan. Aztán betöltött az Úr” – majd elkezdett nyelveken szólni, ott, a reggeliző asztalnál.

Isten azt akarja, hogy bizonyágtevői legyenek, akik az Ő hatalmas erejében állnak, akiknek senki sem mond ellent. Meg fogod tudni, hogy a Szent Szellem általad nyelveken fog szólni és megadja a magyarázatot is, úgy hogy a bűnösök még utcai összejöveteleken is megdöbbennek. Neked be kell látnod, hogyan vezet Isten ezen az úton a bűnösöket.

Megpróbálom megmutatni neked a legjobb utat, hogyan kaphatod meg ezt az ajándékot. Jöjj velem a Királyok könyve 2. fejezetéhez, mutatok neked egy embert, aki ajándékot kapott. Illést hatalmasan tudta használni az Úr. Az ő imádságára tűz jött le az égből, az ő könyörgésére a rég várt eső megérkezett. Még sok más csoda is történt. Elizeus, a tanítványa, látta Istennek ezeket a hatalmas megnyilvánulásait. Nagyon megkívánta, hogy mestere adottságait ő is megkapja. Te is megkívánhatod a Szellem ajándékait. Isten megengedi ezt neked. Mikor Illés azt mondta: „Maradj itt!” – ellentmondott: „Él az Úr és a te lelked, hogy el nem hagylak téged.” Semmi sem tudta visszatartani. Mikor Illés Jerikóban ismét hátra akarta hagyni, határozottan azt mondta: „Él az Úr és a te lelked, hogy el nem hagylak téged.” Aki megáll, semmit sem kap. Ő, ne maradj, ő, ne állj meg Jerikóban! Ne állj meg a Jordánnál; sehol ne maradj állva, ha Isten azt akarja, ha neked át kell hatolnod az Ő teljességén, amit számodra elkészített.

Mikor a Jordánhoz értek, Illés levette a köpenyét és „megütötte azzal a vizet”. Erre az kétfelé vált és mindketten szárazon mentek át rajta. Akkor Illés Elizeushoz fordult és azt mondta: „Kérj tőlem, mit cselekedjem veled. Mit szeretnél?” Elizeus azt akarta, amit kapnia kellett. Kívánjad te is mindazt, amiről Isten azt mondta, hogy bírnod kell. Elizeus azt mondta: „Legyen, kérlek, a te benned való Szellemnek kettős mértéke énrajtam.” Ez a fiú volt az, aki az eke mögött ment, aki mesterének kezeit és lábait megmosta, de akinek a szelleme oly magasra ívelt, hogy Isten kegyelméből Illés helyére tudott beállni, ha ő elhagyja a küzdőteret.

Illés azt mondta: „Nehéz dolgot kértél. Mégis, ha majd meglátsz engem, mikor tőled elmegyek, meglesz, amit kérsz.” Segítsen téged az Úr, hogy sohase állj meg, míg meg nem kapod, amit megkívántál. Legyen nagy a buzgóságod és szárnyaljon fel a hited, míg telve nem leszel tüzes vágyódással a legjobb után, amit Isten neked adhat.

Együtt mentek tovább. Elizeus feltette magában, hogy mindvégig nem veszi szem elől a mesterét. Egy tüzes kocsi és tüzes lovak ragadták el Illést a mennybe, forgószéllal. El tudom képzelni, hogy Elizeus mennyire kiabált: „Illés atya, dobd le a köpenyedet!” A köpeny leesett. Látom, amint mind lejjebb, lejjebb esik. Elizeus a maga ruháit kettészakította és felemelte Illés palástját, ami leesett. Nem hiszem, hogy Illés köpenyében másképp érezte volna magát. De mikor a Jordánhoz ért, vette a köpenyt, megütötte vele a vizet, és azt mondta: „Hol van az Úr, az Illés Istene?” A vizek kettéváltak és ő száraz lábbal ment át rajta. A próféta fiak azt mondták: „Az Illés szelleme megnyugodott Elizeuson.”

Így kapja valaki az adományt. Nem tudod, hogy benne vagy, míg hitben nem cselekszel. Testvéreim, akik az ajándékért könyörögtek, higgyetek!

MIT JELENT SZENT SZELLEMMEL TELVE LENNI?

Azokban a napokban, amikor a tanítványok száma növekedett, olyan helyzet állt be, ami arra jutatta a tizenkettőt, hogy határozatot hozzanak, ők maguk ne segédkezzenek az asztaloknál való kiszolgálásnál, hanem csak az imádságban és az Ige szolgálatában foglalatoskodjanak. Milyen fontos Istennek minden

szolgájára nézve, hogy állandóan imádkozzanak, és állandóan az igaz Igét egyék. Sokszor ígértem valamit azoknak arra az esetre, ha engem a Bibliám vagy az Új Testamentumom nélkül találnak.

Senki sem lehet erős Istenben, ha nem hallgat állandóan és buzgón arra, amit neki Isten Igéje által mondani akar. Ha nincs részed az Ő ihletett, inspirált Igéjében, nem ismered Isten erejét és természetét. Olvasd reggel, és este minden alkalommal, ami erre kínálkozik. Ahelyett, hogy étkezés után haszontalan beszélgetnél, olvass egy fejezetet az Igéből és tölts egy kis időt imádsággal. Én igyekszem ezt mindig megtenni, nem törődve azzal, hogy hol, kinél és kivel vagyok.

A zsolttáros azt mondja, hogy megőrizte Isten Igéjét a szívében, hogy ne vétkezzen Isten ellen. Ha te is mindig többet szándékozol megőrizni a szellemedben Isten Igéjéből, könnyebb lesz szent életet élned. Azt is megmondja, hogy mennyire megelevenítette őt Isten Igéje. Ha befogadod Isten Igéjét magadba, egész lényed, egész valód megelevenedik és megerősödik. Fogadd az Igét alázattal és örömmel, mert élő hitet hoz magával.

A tizenkettő azt mondta a többieknek, válasszanak hét férfit az asztaloknál való szolgálatra. Olyanoknak kell lenniük, akiknek jó bizonyosságuk van, akik Szent Szellemmel és bölcsességgel teljesek. Akiket kiválasztottak, bár közönséges emberek voltak, de telve voltak Szent Szellemmel, a többiek fölé állították őket. Nem szükséges a képzettség, tanultság, hogy valaki a gyülekezetben szolgáljon, csakis a szent, megáldott élet. Egy ilyen odaszánt életű valakiből Isten tüzlángot tud előhozni. Csak legyen telve Szent Szellemmel, és tüsszel megkeresztelve.

A gyülekezet hét férfiút választott az asztali szolgálatra. Kétségkívül híven teljesítették vállalt kötelezettségüket, de látjuk, hogy Isten nemsokára kiválasztott közülük kettőt. Fülöp annyira telve volt Szent Szellemmel, hogy ahová Isten állította, mindig ébredést keltett. Az emberek asztali szolgálatra választották ki őt, de Isten emberi lelkek megnyerésére választotta. Ó, bár meg tudnák győzni, hogy belásd, hogyha hú vagy a legalantasabb szolgálatokban, Isten be tud tölteni Szent Szellemmel. Választott edényévé tegyen téged, és hatalmas szolgálatra hívjon el, hogy ezzel lelkeket ments meg, és betegeteket gyógyíts. Semmi se lehetetlen annak, aki be van töltve Szent Szellemmel. A mi képességeinket felülmúlja. Ha beteltél Szent Szellemmel, Isten mindenhol csodálatosan fog cselekedni, ahová csak mész.

El sem tudod képzelni, mit tehet általad az Úr, ha beteltél Szent Szellemmel. Akkor minden nap és órában élvezheted Isten vezetését. Ebben a tekintetben nagyon sokat jelent a Szent Szellemmel való betöltekezés. Láttam embereket, akik éveken át nagy betegségben szenvedtek, de amikor elnyerték a Szent Szellemet, eltűnt a betegségük. A Szent Szellem kinyilvánította nekik Jézus életét – és ők megszabadultak minden gyengeségtől, betegségtől.

Nézd Istvánt! Csak egy egyszerű ember volt, asztali szolgálatra választották ki. De a Szent Szellem volt vele és így telve volt hittel és erővel. Nagy bizonyosságot és csodát tett a nép előtt. Senki sem állhatott ellent a bölcsességnek és a Szellemlnek, mellyel beszélt. Ó, milyen fontos, hogy mindenki telve legyen Szent Szellemmel! Isten azt akarja, hogy telve legyél Vele. A Szellem ereje betölt téged Istennel. Egy Szellemmel telt embertől Isten semmit sem fog visszatartani.

Vésd jól a szívedbe, hogy nem kell más neked, csakis az élő Krisztus. Ez egy dicsőséges tény, hogy Isten Fia erre a világra jött, hogy a foglyoknak szabadulást hozzon.

Miért van az, hogy attól a pillanattól kezdve, amikor elnyerted a Szent Szellemet, kísértések jönnek? Jézus Urunkkal ugyanez történt. Nem olvasunk, kísértésről, mielőtt elnyerte a Szent Szellemet, a galamb képében. Ez után nemsokára olvassuk, hogy amikor a szülővárosában prédikált, le akarták lökni a hegyről, amire a város építve volt. Ugyanez történt a tizenkét tanítvánnyal. Pünkösöd előtt nem üldözték őket, de miután beteltek Szent Szellemmel, nemsokára fogságba estek. Az ördög és a holt vallások mindig felindulnak, ha egy olyan valaki, aki betelt Szent Szellemmel, annak erejével tesz valamit. Egy gyülekezet számára a legnagyobb áldás, ha üldözik. Ha üldöznek, tisztaságot nyerhetünk. Ha azt kívánod, hogy betelless Szent Szellemmel, biztosan számíthatsz üldöztetésre. Az Úr azért jött, hogy meghasonlást hozzon. Saját házában is lehet, hogy ketten lesznek három ellen. Az Úr azért jött, hogy békét hozzon, ezt mondja ugyancsak az Ige. De ha szellemedben belső béke lesz, kívülről üldözni fognak. Ha a pályádon megállsz, az ördög és ügynökei nem nagyon fognak zavarni. De ha előrehaladsz, és Istennel jársz, az ördög céltáblája leszel. De Isten egész idő alatt, a veszedelmekben és támadások közben is, védelmébe fog venni.

Egy gyülekezetben, ahol szolgáltam, az Úr működött és sokan meggyógyultak. Valaki látta, mi történik, és azt mondta: „Nekem is kedvem lenne megpróbálni ezt.” Előrejött, hogy imádkozzam érte, és azt mondta, hogy a testén valamije eltört. Én az Úr nevében kezemet rátettem és azt mondtam: „Higgy Istenben!” –

Másnap ismét eljött, és mint egy oroszán ott állt és azt mondta: „Ne higgyetek neki, ez az ember, csaló. Tegnap a kezét rám tette, hogy meggyógyuljak, mert eltört valamim, és egy cseppet sem lett jobban.” – Félbeszakítottam és azt mondtam: „Őn meggyógyult. Az a baja, hogy nem akarja elhinni.”

A harmadik összejövetelen, amikor bizonyágtételre hívtam fel, felállt és azt mondta: „Kőműves mester vagyok. Ma egy munkással dolgoztam, akinek egy nagy követ kellett valahova tennie. Segítettem neki és semmi fájdalmát nem éreztem. Azt kérdeztem magamtól: „Hogy történhetett ez? Kerestem egy helyet, ahol levetkőzhettem és csodálkozva vettem észre, hogy meggyógyultam.”

Ezzel a bizonyágtétellel visszavonta a vádjait. Dicsőség legyen Istennek! Az Ő Igéje igaz. Azokat, akik hisznek, a megígért jelek fogják követni. „Betegekre helyezik kezeiket, és azok meggyógyulnak”. Mindez az erő által történik, mely Jézus nevében van. A Szent Szellem az, aki eljött, hogy kinyilvánítsa Isten Igéjét és számunkra életté, és Szellemmé tegye.

Ti, kik a Szent Szellem keresztséget keresitek, olyan területre léptek, ahol üldöztetni fogtok. A legjobb barátotok, vagy az, akit a legjobb barátotoknak tartotok, el fog hagyni. Mégis értékes ez az út. A Szent Szellem ereje által belépsz a megvilágosodás és a kinyilatkoztatás birodalmába. Kinyilatkoztatja Jézus vére erejének értékes voltát. A Szellem kinyilatkoztatása által tudom meg, hogy bennem nincs semmi, amit ne kellene a vérnek megtisztítani. Megtudom, hogy Isten megszentelt a vér által és Szelleme által kinyilatkoztatja nekem munkájának hatékonyságát.

István csak egy egyszerű ember volt, de Isten által felruházva. Telve volt hittel és erővel, általa nagy csodák történtek. Ő, a Szent Szellemben való élet! Ő, ez a mélyebb, bensőbb kinyilatkoztatás, a világosságból más világosságba való járás, ez a kegyelemben és minden megismerésben való növekedés. A Szellem erejében való járás, ahol a Krisztusban való élet és meggyőződés megújulnak, és ahol állandóan kinyilatkoztatást kapunk az Ő erejének hatalmáról! Csak az ilyen élet tesz minket képessé, hogy megálljunk.

Ebben az életben az Úr különféle helyzetekbe visz téged, hogy kinyilvánítsa erejét. New-Yorkban prédikáltam és a „Lusitaniával” mentem vissza Angliába. Mikor a fedélzetre értem, a kabinomba mentem, ahol két férfi volt. Az egyik azt mondta: „Velem tart?” Azzal elővett egy üveget, egy pohárba pálinkát öntött és miután megitta, nekem is töltött. „Ezt én sohasem fogom még érinteni sem.” – mondtam. „Hogy tud pálinka nélkül élni?” – kérdezte. – Hónapokig a pálinka hatása alatt vagyok. Megmondták nekem, hogy belsőleg össze fogok zsugorodni és tudom, nemsokára meg kell hálnom. Szeretnék szabadulni – de az ivással kell kitartanom. Ő, bár csak szabadulni tudnék! Apám Angliában halt meg és vagyont hagyott rám. De mit használ ez nekem?”

Azt mondtam neki: „Mondja, hogy akar megszabadulni!” – De ő hallgatott, nem szólt egy szót sem. Erre meghagytam neki, maradjon csendben. Kezemet a fejére tettem és megátkoztam az iszákosság démonát, aki elvette az életét. Felkiáltott: „Szabad vagyok! Tudom, hogy szabad vagyok!” Két üveg pálinkát vett elő és a tengerbe dobta. Isten megmentette, kijózanította és meggyógyította. – Az egész hazautazás alatt prédikáltam, ő mellettem ült az asztal mögött. Addig nem tudott enni. Most minden étkezésen részt vett. Hogy boldog lehess, Jézusnak csak egy érintésére van szükséged. Isten ereje ma is ugyanaz Számomra nagyon kedves. Számomra a megmentő egészséget jelenti. Számomra a völgyek lilioma. Ő, ez az áldott Názáreti! Halleluja! Akarod, hogy átadd Neki az akarodat? Teljesen át akarod adni Neki magadat? Ha ezt akarod tenni, minden ereje rendelkezésedre áll!

Nem bírták ki, hogy ellenálljanak István beszédében megnyilvánuló bölcsességnek és a Szellemlnek, és teljes dühvel vitték a tanács elé. Isten kegyelméből arca égi fényben ragyogott. Bármibe kerül is, érdemes beteljesedni a Szent Szellemmel. Olvasd el az Ap Csel 7-ben ennek a szent embernek a hatalmas beszédét. Félelem nélkül mondta nekik: „Kemény nyakú és körülmetéletlen szívű, és fülű emberek, ti mindenkor a Szent Szellem ellen igyekeztetek.” De mikor ezt hallották, a szívükbe markolt. Két módja van annak, hogy valakinek a szívébe markoljon valami. Itt a fogukat csikorgatták, kivonszolták a városból és megkövezték. De pünkösöd napján, mikor az Ige a szívükbe hatolt, azt kiáltották: „Mit kell nekünk tennünk?” Ellenkezőleg cselekedtek. Ha az ördög a maga útján akar haladni, gyilkosságra biztat. Ha Jézus Krisztus hozzád tud jutni, bűnbánatra indít.

István, telve volt Szent Szellemmel, az égre nézett és látta Isten dicsőségét és Emberfiát az Úr jobbán állni. Annyira telve volt Szent Szellemmel! – Egyszer, amikor mintegy 120 kilométert lovagoltam és az égre néztem, egész idő alatt nyílt vízióban Jézust láttam. Szükség van a Szent Szellemre, hogy élményünk legyen.

István hangos szóval így kiáltott: „Uram, ne tulajdonítsd nekik ezt a bűnt!” Mivel betelt Szent Szellemmel, szeretettel is betelt, ugyanaz a részvét fogta el, mint Jézust a Golgotán. Ebben a tekintetben sokat jelent a

Szent Szellemmel való teljesség. Állandó beteltséget jelent, megéledést és állandóan új életet. Ez nagyon szép. Nekünk csodálatos evangéliumunk van és nagy Megváltónk. Ha nem akarsz semmi mást, mint beteljesedni Szent Szellemmel, akkor állandó forrás lesz tebenned. Így hited egészen Jézusra irányul, és élő víznek folyamai fognak belőled ömleni.

JÉZUS NEVÉNEK EREJE – Ap Csel 3,1-6

Jézus neve által minden lehetséges. Isten magasra emelte és olyan nevet adott Neki, mely nagyobb minden névénél. Jézus nevében erő van, mely mindent legyőz a világon. Az ég alatt nem adatott más név az embereknek, melyben elérhetnék az üdvösséget.

Szeretném elmondani, mi van ennek a névnek az erejében, értékében és dicsőségében. Hatan mentek be egy házba, hogy egy betegért imádkozzanak. A beteg egy falusi pap volt. Teljesen tehetetlenül feküdt az ágyban. Egy kis újságban olvasott róla, hogy vannak, akik a betegekért imádkoznak és üzent ezeknek az embereknek, abban a reményben, hogy hitből való imádságot mondanak érte. Meg is kenték Jakab 5:14 szerint olajjal. De mivel nem gyógyult meg azonnal, sírni kezdett. A hat férfi elment és nem kevésbé voltak levertek afelett, hogy nem tudtak segíteni a betegnek.

Mikor kint voltak, az egyik azt mondta: „valamit meg kellett volna tennünk. Jöjjetek vissza velem, és megpróbáljuk.” Visszamentek és megálltak az ágyánál. Az első azt mondta: „Suttogjuk Jézus nevét”. Előbb látszólag semmi sem történt, mikor a drága nevet halkán kimondták. De mikor állandóan azt suttogták: „Jézus, Jézus” – elkezdett az erő megnyilvánulni. Mikor látták, hogy Isten munkálkodni kezd, erősebb lett a hitük, öröm töltötte el őket, és mindig hangosabban mondták Jézus nevét. Ez alatt a beteg felkelt az ágyából, és egymaga felöltözött. A titok nyitja abban állt, hogy a hat ember a betegről Jézusra emelte a tekintetét. Így részeseek lehettek az erőben, mely Jézus nevében van. Ó, ha az emberek valóban felmérhetnék azt az erőt, mely Jézus nevében van, ki tudja, mi minden történhetne!

Tudom, hogy az Ő neve által és az Ő nevének ereje által van menetelünk Istenhez. Jézus látása dicsőséggel tölt be minket. Ezt a nevet az egész világon dicsőítik az emberek. És hogy nekem mit jelent, azt ki sem tudom mondani.

Egyszer felmentem egy hegyre imádkozni. Nagyon szép nap volt. Isten jelenlétében töltöttem el. Az Ő csodálatos ereje betöltött és táplált. Aztán emlékeztem valamire. Két évvel azelőtt történt, hogy Walesből két fiú jött hozzánk. Egyszerű fiúk, de telve voltak Isten iránti szeretettel. A missziónkba jöttek és láttak némely dolgokat történni, Isten ereje által. Azt mondták nekem: „Nagyon szeretnénk, ha eljönne hozzánk és meggyógyítaná a mi Lázárunkat.” Aztán elmondták, hogy a gyülekezeti vezetőjük, aki nappal az ónbányában dolgozott, éjjel pedig prédikált, a végét járja, mert a túlterheléstől összetört és aszkórba esett. Már négy éve fekszik tehetetlenül, még enni sem tud, úgy etetik. Mikor ott voltam a hegyen, elvonult szemeim előtt az Úr kijelentése és megállapítottam, Urunk a dicsőség céljából engedi, hogy felmenjünk a hegyre, hogy aztán leküldjön bennünket a völgybe a nagyobb feladatok elvégzésére. Az élő Isten kiválaszt minket öröksége és tulajdona számára és felkészít a szolgálatra, mivel a szolgálat Istentől van és nem az emberektől.

Azonnal lapot írtam a beteg gondozójának, hogy eljövök és meggyógyítom. Mikor odamentem, megkérdezett: „Ön az, aki meg akarja gyógyítani a mi Lázárunkat?” „Igen” –, mondtam.

Hívta a szolgáját és meghagyta, hogy vezessen Lázárhoz. Nekem pedig azt mondta: „Ha meg fogja látni, azonnal visszafordul. Semmi sem fogja visszatartani.” – Amit mondott, mind igaz volt, ha a természetes álláspontról nézzük. A beteg csont és bőr volt. Úgy látszott, már nincs is benne élet. Minden a romlásra mutatott. Azt mondtam: „Akarsz ujjongani az örömtől? Tudod, az emberek ujjongtak, bár Jerikó falai még szilárdan álltak. Isten ugyanolyan győzelmet ad neked, ha hinni akarsz.” De nem tudtam elérni, hogy higgyen. Azt állította, hogy semmi hite nincs.

Pompás dolog megtanulni, hogy Isten Igéje sohasem hagy cserben. Sohase hallgass az emberekre! Isten hatalmasan tud cselekedni, ha mi szüntelenül hiszünk Benne minden emberi elkedvetlenítés dacára. Mikor visszamentem ahhoz, akinek a lapot küldtem, azt kérdezte: „Most már el akar menni?”

Engem nem az indít cselekvésre, amit látok, hanem az, amiben hiszek. Egyet tudok: aki hisz, nem nézi a körülményeket, aki hisz, nem törődik az érzelmekkel. Annak, aki Istenben hisz, az van meg, amit hisz. Mindenki, aki igazán bejutott a teljes pünkösdi áldásba, mindent nevetve fogad és hisz Istenben. Van valami

a pünkösdi műben, ami a világ minden művétől különbözik. Itt Isten valóságával kell számolnod. Ahol Isten Szelleme munkálkodik, a Szellem ajándékai is működnek, de ahol a Szellem ajándékai nem jelennek meg, a jelenlétét meg kell kérdőjelezni.

Abban a faluban tényleg nehéz helyzet volt. Lehetetlennek látszott az embereket hitre juttatni. „Most már el akar menni?” kérdezték tőlem. De egy férfi és egy nő behívott hogy maradjak náluk. Megkérdeztem: „Szeretném tudni, hányan tudnak itt imádkozni.” Senki sem akart imádkozni. Megkérdeztem, hogy össze tudok-e hozni hét imádkozót, hogy ezért a szegény betegért imádkozzunk, amivel megszabadulna. Azt mondtam a vendéglátóimnak: „Önök lennének az első kettő, ehhez jön a barátom és én, így már négyen vagyunk. Még három ember kellene.” Azt mondtam az embereknek, hogy reggel majd a saját előnyükre is szolgál, ha Lázár gyógyulásáért is imádkoznak. Céltalan az emberek véleményével törődni. Ha Isten mondott neked valamit, abban hinned kell.

Megmondtam az embereknek, hogy este én nem eszek semmit. Mikor lefeküdtem, úgy tűnt, mintha az ördög ugyanazzal a betegséggel sújtana engem, amiben Lázár szenvedett. Mikor felébredtem, szokatlan köhögés vett erőt rajtam, olyan, mint egy tüdőbetegé. Kiugrottam az ágyból és Istenhez kiáltottam, hogy szabadítson meg Sátán hatalmából. Elég hangosan kiáltottam, hogy a házban mindenki ébredjen fel, de senki sem mozdult. Isten győzelmet adott, és én visszafeküdtem az ágyba. Olyan szabad voltam, mint még soha azelőtt életemben.

Reggel öt órakor felébresztett az Úr és azt mondta: „Ne törj kenyeret addig, míg az én asztalomnál meg nem törheted.” Hat órakor azt mondta: „És én felsegítem.” Felkeltettem a barátomat, aki velem együtt aludt és ezt mondtam: „Hallottad? Az Úr mondta, meg fogja gyógyítani.”

Nyolc órakor vendéglátóim azt mondták: „Egyen valamit”. De én már tudtam, hogy imádság és böjtölés a legnagyobb öröm, és te is meg fogod ezt tudni, ha Isten vezetni fog. Mikor Lázár házához mentünk, nyolcan voltunk. Senki sem tudta bizonyítani, hogy Isten nem felel az imádságra. Mindenkor többet ad, mint amennyit kérünk, vagy el tudunk képzelni.

Sohasem fogom elfelejteni, hogyan hullt ránk Isten ereje, mikor a beteg szobájába léptünk. Csodálatos volt! Körülálltuk a beteg ágyát. Megfogtuk a beteg és egymás kezét. Aztán azt mondtam: „Most nem fogunk imádkozni, hanem csak Jézus nevét kiáltani.” – Letérdeltünk és azt suttogtuk: „Jézus, Jézus!” Isten ereje leszállt és felemelkedett, ötször szállt le, azután rajtunk maradt. De a beteg az ágyban mozdulatlan maradt. Két évvel ezelőtt jött hozzá valaki és megpróbálta meggyógyítani, de hiába és ezért az ördög ezt a sikertelenséget arra használta fel, hogy a mi Lázárunkat elkedvetlenítse. Azt mondtam: „Ne törődj azzal, amit Sátán mond; ha Isten azt mondta, Ő meg fog gyógyítani, ez meg is fog történni. Felejts el mindent, csak azt ne, amit Isten Jézusról mondott.” Ekkor megmozdult a beteg ajka és a könnyei kezdtek folyni. Azt mondtam neki: „Isten ereje itt van, most fogadd el!” – Azt felelte: „Elkeseredett a lelkem és tudom, hogy megszorítottam a Szent Szellemet. Menthetetlen vagyok. Nem tudom felemelni a kezem, hogy megfogjam a kanalat.” Azt mondtam: „Bánd meg a bűneidet és Isten meg fog hallgatni.” Bűnbánatot tartott és felkiáltott: „Ó, Istenem, engedd, hogy a te dicsőséged beteljesedjen!” Ezután, hogy ezt kiáltotta, átjárta őt Isten ereje és dicsősége.

Imádkoztam az Úrhoz, hogy sohase mondja el senki ezt az eseményt úgy, ahogy történt, mert tudom, Isten nem tudna megáldani semmi túlzást. Mikor ismételten így imádkoztunk: „Jézus, Jézus, Jézus!” – megremegett az ágy és benne a beteg is. Azt mondtam az embereknek, akik velem voltak: „Most már mindenki elmehet. Itt minden Isten. Én nem fogok segíteni Neki”. Leültem, és a beteget néztem, aki felkelt és felöltözött. Dicsőítő éneket énekeltünk, mikor felkelt. Aztán azt mondtam neki: „Most mondd el, mi történt.”

A hír, hogy Lázár meggyógyult, hamar elterjedt. Közelről és távolról sokan gyűltek össze, hogy lássák és hallják a bizonyoságtételét. Isten sokakat megmentett. Ez az ember nyíltan elmondta, hogy mit cselekedett vele az Úr, sokan megszabadultak a bűneiktől és megtértek. Mindez azonban Jézus nevében történt, a drága névben való hit által. Igen, az a hit, ami ez által a név által növekszik, a beteget teljesen meggyógyítja a jelenben is.

Péter és János tehetetlenek és tanulatlanok voltak; nem volt iskolázottságuk. De Jézussal voltak. Jézus neve erejének gyönyörű kinyilatkoztatását kapták. Továbbadták a kenyeret és a halakat, amit Jézus megsokasított. Vele együtt ültek asztalhoz és János sokszor látta az arcát. Pétert sokszor intette, de Jézus ez által a szeretetét mutatta meg iránta. Jézus szerette Pétert, az önző Pétert. Ó, Ő csodálatosan tud szeretni! Én is önző voltam, féktelen temperamentumom volt. De Ő türelmes volt irántam. Itt vagyok, hogy megmondjam nektek, hogy

Jézus nevében erő van, – erő, mely mindenkit meg tud változtatni, meg tud gyógyítani. Ha úgy nézed, mint Isten Bárányát, Isten szeretett Fiát, akire az Atya rátette minden bűnünket és gonoszságunkat, ha felismered, hogy Jézus megfizette megváltásunkért az árat, hogy mi szabadok legyünk, be tudsz jutni a megváltás csodálatosan megvásárolt örökségébe, az élet és erő örökségébe.

Szegény Péter és szegény János! Nem volt pénzük, de volt hitük, a Szent Szellem ereje az övék volt. Isten az övék volt. Isten a tied lehet, ha ezen kívül más tulajdonod nincs is. Még akkor is a tied lehet Isten, ha elvesztetted a becsületedet. Láttam, hogy a legrosszabb embereket is megmentette az Úr, ereje által.

Egy napon Jézus nevééről prédikáltam. A lámpaoszlophoz támaszkodva egy ember hallgatta. Lámpaoszlop kellett neki, hogy a lábán meg tudjon állni. Mikor befejeztük az utcai összejövetelt, az ember még mindig az oszlopnak támaszkodott. Megkérdeztem: „Maga beteg?” Megmutatta a kezét, és a köpenyege alatt egy tört láttam. Elmondta, hogy útban volt, hogy megölje hűtlen feleségét. De mikor hallotta, hogy Jézus nevééről prédikálok, nem tudott továbbmenni, és most nem tud mit csinálni. Azt mondtam neki: „Térdeljen le!” Ott, az utcán, mialatt az emberek fel és alá járkáltak, megtalálta egy bűnös a Megváltóját.

Hazavittem és új ruhát adtam neki. Ebben az emberben láttam valamit, amit Isten használni tudna. Másnap reggel azt mondta nekem: „Isten megmutatta nekem Jézust. Tudom, hogy minden Jézusra van helyezve”. Némi pénzt adtam neki, és nemsokára kis háza volt. Hűtlen felesége egy másik emberrel élt együtt, de szeretett volna visszatérni az új házba, amit a férje neki készített. Visszajött, és ahol azelőtt gyűlölet és ellenségeskedés volt, a szeretet mindent megváltoztatott. Isten felhasználta ezt az embert szolgájának ott, ahová csak ment. Mindenhol van erő Jézus nevében. Isten a legeldugottabb sarokban is meg tud menteni.

Eszembe jut egy összejövetel, amit Stockholmban tartottunk, amire életem végéig emlékezni fogok. Ott volt egy otthon a gyógyíthatatlanok számára. Egy embert elhoztak az összejövetelre. Béna volt és egész testében reszketett. Két férfi hozta előre. Háromezer ember volt jelen. Ekkor Isten ereje hullott rá, amikor Jézus nevében megkentem. Abban a pillanatban, mikor megérintettem, eldobta a mankóit és Jézus nevében járni kezdett. Lement a lépcsőn és körbejárt az egész nagy teremben, ezernyi ember szeme láttára. Semmi sincs Isten akarata nélkül. Mindent meg fog tenni, ha hinni fogsz.

Valaki megkérdezte: „Akarsz a gyógyíthatatlanok otthonába menni?” A pihenőnapomon odavittek. Egy nagy folyosóra vitték a beteget és egy órán belül az Úr húsát meggyógyított közülük.

Jézus neve csodálatos. Péternek és Jánosnak sejtelve sem volt arról, ami ez által a név által megtörténhet, a béna se tudta, de hitük volt azt mondani: „A Názáreti Jézus nevében kelj fel és járj!” Mikor Péter a kezénél fogva felemelte, lábai és csontjai megerősödtek. Járt, ugrált és dicsérte Istent a templomban. Isten tőled még többet akar látni. Hogyan történhet ez meg? – Az Ő neve által, az Ő nevében való hit által, a hit által, ami általa jön.

A SZELLEMBEN VALÓ ÉLET – 2Kor 3

A Zsidókhoz írt levél írója int bennünket, hogy ne távolodjunk el Krisztus tanításának kezdeti alapjaitól, és jussunk a tökéletességre. Nem kell még egyszer megalapoznunk a bűnbánattal a holt dolgokat, a keresztség tanítását, a halottak feltámadását, stb. Mi lenne a véleményed egy kőművesről, aki ismételen lerombolná a házat, és új alapot építene? Soha ne nézz hátra, ha életedben el akarod nyerni Isten erejét. Kitartással meg kell állnod, mert amilyen mértékben visszatekintesz, annyiban vesztes leszel abban, amit Isten számodra elkészített.

A Szent Szellem megmutatja nekünk, hogy sohasem szabad visszanéznünk a bűn és a halál törvényére, amitől megszabadultunk. Isten új rendbe helyezett minket, a szeretet és szabadság, Jézus Krisztusba vetett életébe, ami az emberi elképzelést felülmúlja.

Sokan azonban, akik Isten ereje által bejutottak ebbe az új életbe, azután úgy tesznek, mint a Galáciabeliek, akik először jól futottak, azután pedig a törvényben jutottak tökéletességre. Az ilyen hívők elhajlanak a Szellemben való élettől, a törvény és a test szerint való életbe esnek. Isten ennek nem örül, mert az ilyenek számára nincs helye, elvesztették a látásukat. Ekkor csak egy marad hátra, az, hogy bűnbánatot tartsanak. Ezért meg ne próbáld az ilyesmit takargatni. Ha valahogyan megbotlottál, ismerj be mindent és tekints fel Istenre, hogy ismét a szilárd hitben tudj megállni, és Szellemben tudj járni.

Mindnyájunkban szilárd meggyőződésnek kell lenni afelől, hogy a boldogság az Úrtól jön. Ha sikerül az ellenségnek kiragadni minket a hitéletből, könnyű dolga lesz Isten útjáról és terveiből kimozdítani. Ha valaki bűnbe esik, nem fog isteni életben járni, élete tehetetlen és nyomorult lesz. De Isten mást gondolt felőlünk. Olvasd el az 1Ján 3-t és fogadd el a helyedet, mint Isten gyermeke. Tudd meg, Isten gyermeke vagy és gondolj arra, hogyha reménységedet Krisztusra és Krisztusba veted, megtisztul az életed. A Szent Szellem azt mondja: „Tudjuk, hogy valaki Istentől született, nem vétkezik, megőrzi magát, és a gonosz nem illeti őt.” Az Ige vetése életet és erőt ad, ami a mi szívünkbe van plántálva. Isten Igéjében van az „nem vétkezik”. és ezekben az Igékben több erő van, mint minden emberi szóban. Isten akarata és gondolata mindnyájunk számára az, hogy Jézus Krisztus által győztes életet kell élnünk. Jöjj és lásd, milyen csodálatos vagy Istenben és milyen tehetetlen és szegény vagy magadban.

Isten hatalmasabbnak bizonyult, minden ellenálló erőnél, mikor a sötétség erőit kidobta a mennyekből. Szeretném, ha tudnád, hogy ugyanaz az erő mely Sátánt kiűzte a mennyből, minden emberben megvan, aki Istentől született. Ha ennek a nagyszerű ténynek egészen a tudatában lennél, neked is győztes életed lenne. Ha olyan emberekkel találkozol, akiket valami gonosz hatalom kínoz, kérdezd meg tőlük: „Jézus testben jött el?” Sohasem tapasztaltam, hogy egy gonosz hatalom „igen” választ adott volna. Tehát, ha tudod, mi a teendőd egy gonosz szellemmel, lesz erőd kiűzni azt. Hidd ezt és cselekedj, mert nagyobb az, aki benned van, mint az, aki a világban van. (1Ján 4,4) Isten győztesnek akar téged látni. Erőt helyezett beléd, mellyel le tudod győzni az ördögöt. Mi mindnyájan ki vagyunk téve a kísértéseknek. Ha nincsenek kísértéseid és próbáid, nem érsz semmit. Jób azt mondta: „Próbálg meg engem, és úgy jövök elő, mint az arany.” Isten minden kísértésben engedi, hogy a végsőig menjen a dolog, hogy engedelmségben jársz-e. De sohasem engedi, hogy leverjenek a nehézségek, mert a kísértések között meg tudja menteni az igazakat. Az Úr maga lép közbe erőben, elűzi az ördögi hazugsághadjáratot, elűzi a sötétség hatalmát, és gyermekeit győzelemre vezeti Jézus Krisztusban. Az Úr szereti az Ő szentjeit és betakarja szárnyai mindenhatóságával. Imádjuk Őt!

Isten segítsen minket, hogy ezt belássuk és megértsük. Készen kell lennünk a próbákra, és akarnunk kell a győzelmet. Nem vagyunk tudatában annak, hogy a bűn a test révén talál utat hozzánk. De jön Isten és a testet, bűnös természetünket halálba adja, hogy az Ő Szelleme, minden hatalmával és szabadságában betérhessen a megszentelt templomba, Sátánt, ebben a gonosz világban a hívők által, elveszítse. Sátán állandóan azon fáradozik, hogy a szenteket szidalmakkal rossz hírbe hozza. A Szent Szellem azonban sohasem jön kárhozzátással, Jézus Krisztus vére felvilágosít minket, és segítséget nyújt. Jézus, mint Vigasztalóról beszélt Róla, akinek el kell jönnie. Mindig készen áll, hogy a kísértések idején mellettünk legyen. Jézus Krisztus gyülekezetében a Szent Szellem a vigyázó. Pál azt mondja, „Nyilvánvalóvá lett, mint Krisztus levele, nem tintával írott, hanem az élő Isten Szellemevel, nem kötáblára, hanem a szív hústábláira.” A Szent Szellem a szívekben kezdi a munkát, az ember legbensőbb valójában. Jézus Krisztus kijelentéseinek gazdagságát a szívbe viszi, és tisztaságot, szentséget plántál bele, úgy, hogy a szív mélyéből állandóan dicséret és magasztalás jöjjön. Tudd meg, hogy Jézus élete belénk helyeztetett. Ez által az élet által élünk mi az örökkévalóságban, mert annak nincs vége. Mindig, az örökkévalóságig, dicséret, magasztalás imádat és erő kell, hogy belőled folyjon. Ismerd fel a dicsőségnek vég nélküli kiterjedését, és élj benne! Elhagytuk a régi rendet, szisztémát, szokásokat és utakat, és az abban való járást, új, ragyogó, szellemi rendben élünk. Az a háromezer újonnan megtért nem maradt a zsinagógában, a törvényben, hanem az új tanításban, az apostolok tanításában. Halleluja! „A régiek elmúltak, minden újjá lett.”

A testben többé nem bízhatunk. Testies dolgokat többé nem érinthetünk, mert új élet, az abszolút, feltétlen hit, Istenben való teljes meglegedés ajándékát kaptuk. Nem maradhatunk a törvényben. Mindentől szabadok vagyunk és ezzel egy időben, mint Pál „betelve Szellemben” nem tehetünk semmi olyant, ami az Urat megszorítaná.

Pál továbbá azt írja: „Az Újszövetség szolgájává tett minket, nem betű szerint, hanem a Szellemmel, mert a betű megöl, a Szellem azonban megelevenít.” Olvasás közben ezeket az Igéket közömbösen veheted, de egészen más, ha kijelentést kapunk róla, hogy fontosságát és bőségét megássuk. Aki betű szerint él, száraz és üres lesz, a szellemi igazságok tekintetében korlátozottá válik, állandóan szórszálhasogatással foglalkozik. De ha belépünk a Szellem területére, minden szárazság eltűnik, abbamarad a bírálgatás, a hibák keresése. A szellemi életben nincsen szakadás. Milyen nagyszerű szeretetet és kölcsönös megértést hoz Isten Szelleme! Semmiféle szeretet nem hasonlítható a Szent Szellem szeretetéhez. Tiszta, szent, isteni szeretet lesz a szívünkben, amit a Szent Szellem ajándékoz. Kedvessé teszi az Úr szeretetét, és a Neki való szolgálat szívességét.

Sohasem tudom felmérni, mit jelentett nekem a Szent Szellemmel való keresztség az elmúlt években. Szolgálatom, az áldások, minden annyira megsokszorozódott, hogy számomra úgy tűnt, mintha három év

eredménye egy évbe sűrűsödött volna. Minél tovább tart, annál pompásabb. Fényűzésnek tűnhet számunkra a Szent Szellemmel betelve lenni, de tulajdonképpen isteni parancs.

„Ne részegedjete meg bortól, hanem teljesejete be Szent Szellemmel”. A Szent Szellemmel megkereszteltnek nem szabadna reggel felkelni anélkül, hogy az Urat szellemben Isten új nyelveken Isten ne imádtá volna. Ahogy a Szellem mondani adta Isten gyermekeinek, nem szabadna belépni egy gyülekezeti helyre magasztalás, zsoltár, ujjongás vagy nyelveken szólás nélkül sem. Nyomatékosan hangsúlyoznom kell, hogy, ha a Szent Szellem igazán tulajdonába vesz minket, oly túlradóan betölt minket, ahogy testünknek minden tagja át van Neki adva. Mindannyiszor nyelveken szól, mint pünkösdkor, vagy Kornélius házában. Meg merem állapítani: „Ha állandóan beteltél Szent Szellemmel; reggel, délben és este nyelveken fogsz szólni. Ha szellemben élsz, Sátánnak nem lesz rajtad hatalma. Menekülnie kell, és akkor diadalmaskodni fogsz (Róm. 8,37)

Minden, ami nem szellemben történik, számomra sikertelen. Ha szellemben élsz, mindent Isten dicsőségére teszel, legyen az evés, ivás munka vagy imádkozás. Az üzenet számunkra személyesen így szóljon: „Teljesej be Szent Szellemmel!” Add át magad Istennek, Aki betölt téged.

Mózesnek keserű tapasztalatai voltak a néppel. Mindig szorultságban volt. De amikor felment a hegyre, ahol a tízparancsolatot kapta Istentől, leszállt a dicsőség. Örült, hogy Izrael népének két új kőtáblát hozhat, ábrázata fénylett, mikor lejött azokkal a hegyről. A népnek ezek a parancsolatok életet kell, hogy jelentsen, ha megfogadják azokat.

Arra gondolok, hogyan is lehetett, mikor a Megváltóm lejött az égből. Azt hiszem ekkor az egész menny megmozdult. A törvényt Mózes hozta, és Isten ezt pompásan tette, de minden pompás volta elhomályosodott amellet a mindent felülmúló dicsőség mellett, amit Jézus kínál az élet Szellemében. A Sínai-hegy dicsősége eltűnik a pünkösd dicsősége mellett. Azok a kőtáblák eltörpülnek az ő „nem szabad”-jokkal. Jézus, újszövetséget készített, amennyiben törvényét, az élet lelkének törvényét szívünkbe és szellemünkbe helyezte. Mikor a Szent Szellem bevonul a szellemünkbe, oly' nagy szeretettel és szabadsággal tölt be minket, hogy a 11. vers szavaival felkiáltunk: „Elvétejt!” Szellemünket új kiáltás zengi be: „örömmel teszem, Uram, a Te akaratodat!” Igen, Ő elveszi az elsőt – a halál szolgálatát, betűkkel bevésve a kőbe –, hogy a másikat – az igazságosság szolgálatát belehelyezze.

Most azt kérdezhetej: „Ha valaki beteljesedett Szent Szellemmel, nem tartja be a törvényeket?” Ismétlem; amit Isten Szent Szelleme mondott nekünk, ugyanis, hogy a halál szolgálata, ami betűkkel volt kőbe vésve, elvétejt, – tudvalevőleg a tízparancsolat kőbe volt vésve. Aki Krisztusnak élő levelévé vált, amit az élő Isten Szelleme írt, felhagy azzal, hogy parázna, gyilkos vagy kapzsi legyen. Isten akaratá az, hogy jó akaratú legyen. Én szeretem tenni Isten akaratát. Többé semmi sem tűnik nehéznek, sem az imádkozás, sem a Bibliaolvasás, sem a bizonyágtétel, vagy az összejövejelek látogatása. A zsoltárossal egyútt mondhatjuk: „Örvendeztem, mikor azt mondták: zarándokoljunk az Isten házába.”

Hogyan munkálkodik bennünk ez az új élet? Pompásan! – „mert Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a munkálást jó kedvéből.” (Fil 2,13) Egy pumpa és egy forrás között nagy különbség van. A törvény hasonlít a pumpához, a Szellemben való keresztséj pedig a forráshoz. A régi pumpával kivesszük a hamisságot. A Szellemmel ebben az új életében, az újszövetséjben állandóan friss, élő víz buzog. Feltartóztathatatlan folyam ömlik állandóan Isten trónjából –, mert ott van az élet!

Krisztusról azt írták: „Szeretted az igazságot és gyűlölted a hamisságot”. A Szellemmel ebben az új életében, az újszövetséjében szeretni fogod, ami jó, tiszta és szent és vissza fogsz retteni minden rossztól. Jézus azt mondta: „Eljön e világ fejedelme, és semmije sincs bennem.” Ha beteltél Isten Szent Szellemével, ebbe a csodálatos helyzetbe kerülsz, ha megmaradunk ebben a betöltettségben, a Sátán nem tud belőlünk semmit sem nyerni.

Elhiszed, hogyha beteltünk Szellemmel, és valaki helytelenül cselekszik, már a jelenlétünkkel is megítéjtetik, és bűne rábizonyíjtatik? Ha előrehaladunk a szellemi életben, azt mondják rólunk: „Annak a szemei a gonoszokat megutálják.” Így éjt az Úr Jézus is. Élete és jelenléte sértette a bűnösöket. Ellenvetéssel éjt, „hiszen Isten Fia volt!” Tudd meg, Isten Általa az Istenfiúsáj állapotába helyezett minket – én azt hiszem, a Szent Szellem tud tenni valamit belőlünk.

Nem akarok dicsekedni. Mindenben az Úr neve dicsóíjtetik meg, Aki oly kegyelmes hozzám. Egyszer Írorszájba utaztam egy konferenciára. Nagyon siettem. Útközben kis időre kimentem, hogy kezét mossak. Közben imába mélyedtem. Az Úr szeretete túlradóan ömlött felém. Azt hiszem Isten Szelleme oly hatalmas erővel volt rajtam, hogy az arcom sugárzott. A kocsiiban két lelkész üjt. Mikor visszajöjttem, az egyik

felkiáltott: „Ön meggyőződött a bűneimről!” Alig három percen belül az ott ülők a lelkük megmentéséért kiáltottak. Életemben többször tapasztaltam hasonlót. Ez a Szellem szolgálata a Vele való beteltsége, amiről Pál beszél, ami életünket hasznossá, produktívvá teszi, úgy, hogy az emberek talán még bevásárlásod közben is minél előbb eltüntetni szeretnének, mert jelenléted megítéli a bűneiket.

Maradjunk távol a betű-kereszttyénségtől. Minden, amit teszünk, a Szent Szellem kenete által történjen. Gyakran azért kerülünk bajba, mert betű szerinti életet élünk. Hidd el, amit Pál mond a Szent Szellem által, hogy a halálnak minden szolgálata, mely Krisztusban való szabadságunkat akadályozta, elvétel. A törvény elvétel. Ami téged vagy engem illet, a régi rend örökre elmúlt, mert Isten Szelleme a tisztaság és szeretet új életébe helyezte. A Szent Szellem bevezetett dolgot tartja, hogy végeztél a régi életteddel, miután új teremtsévé lettél Krisztusban. A szellemi életben a régi élet csábításai elvesztették erejüket. Vége a büntől való függésnek. Igaz, hogy az ördög minden lépésednél ott van de a Szent Szellem felvonta ellene a győzelem zászlaját. Ó, ha Isten velünk lenne minden utunkban, olyanok lennénk, mint a fáklya, megtisztítanánk az atmoszférát. Ahová csak fordulnánk, visszaszorítanánk a sötétség hatalmát. Az Úr a Szellem, Ő megmozgatná a szívedet és megmutatná neked, hogy az erő, amely általa tebenned van, hatalmasabb, mint a sötétségnek minden összeszorított ökle. Halleluja!

Elvétetett! Mit értek ez alatt? Tudsz még hűtlen lenni? Ó, nem, nem tudsz hűtlen lenni. Zúgolódsz, ha rosszul bánnak veled? Nem! A jogodat fenn fogod tartani? Engedd át magad teljesen az ő hatalmának, nyugodj meg az Ő karjaiban. Aki bement az Úr nyugodalmába, megnyugszik az ő cselekedeteiben. Az egész élet egy szombat lesz. Csak az ilyen élet dicsőíti Istent. Ez az öröm élete lesz és minden nap egy mennyei nap itt a földön.

Ez az élet megváltozik. Az Úr dicsőségét nézve, elváltunk a dicsőségnek ugyanazon képére az Ő Szelleme által. Örökkön örökké tartó, állandó leleplezés lesz, állandó kinyilatkoztatás, ismételt átöltözés felülről. Szeretném, ha megígérnéd Istennek, hogy nem fogsz visszanézni, sohasem fogsz visszatérni ahhoz, amire Isten azt mondta: „Elvétetett.” Megígértem az Úrnak, hogy sohasem engedem meg magamnak, hogy kételkedjem az Ő kijelentésében. Egy gyermek mindent elfogad. Az okos ember értelme által elveszti Isten nagy jóságának ajándékait. A gyermek nem tud járni, de az anyja hordozza. Nem tud felöltözni, az anya felöltözteti. A csecsemő nem tud beszélni, de az anya érti a jeleit. Így van ez a szellemi életben is. Isten megteszi, amit mi nem tudunk megtenni, Ő hordoz, öltöztet és kölcsönzi a beszédet. Bár a miénk lenne ez a gyermeki egyszerűség!

IGAZSÁGOSSÁG

A Zsidók 1,9-ben ez áll: „Szeretted az igazságot és gyűlölted a gonosztságot; ezért kent fel téged az Isten, a te Istened, öröm olajával társaid fölé.” Isten azt akarja, hogy mi ugyanúgy szeressük az igazságot és gyűlöljük az istentelenséget, amint Fiának Szelleme bennünk lakik. Jézus Krisztusban menedékhelyünk van, ahol nem ér minket kárhozzátás, hanem nyitva van számunkra a menny. Isten megnyitotta számunkra az isteni élet kertjét, ahol korlátlanak a lehetőségeink, az erőnek és győzelemnek kimeríthetetlen forrását találjuk minden ördögi hatalom felett. Azt hiszem, hogyha tökéletes vágyódás van bennünk a szent életre, ha egyedül Istent dicsőítjük, akkor semmi sem tud megakadályozni minket az előrehaladásban.

Péter így kezdi második levelét: „Simon Péter, Jézus Krisztus szolgálója és apostola mindazoknak, akik velünk együtt ugyanabban a drága hitben részesültek Istenünk és Üdvözítőnk, Jézus Krisztus igazsága által.” Hit által állapítjuk meg, milyen áldott és dicsőséges összeköttetésünk van a feltámadott Úrban. Mikor Jézus a földön járt, azt mondta: „Én az Atyában vagyok, és az Atya bennem van. Az Atya, aki énbennem lakik, cselekszi ezeket a dolgokat.” Nemcsak a tanítványaiért imádkozik az Atyához, hanem azokért is, akik azok szavaiért hinni fognak. „Hogy mindnyájan egyek legyenek úgy, ahogyan te Atyám, énbennem, és én tebenned, hogy ők is bennünk legyenek, hogy elhiggye a világ, hogy te küldtél el engem.” (Ján 17,21)

Ó, milyen csodálatos örökségünk van, ha felnyitjuk szemeinket az igazság, erő és dicsőség előtt, mely az Atyában és a Fiában van! Ez Isten szándéka velünk. Ragadjuk meg hittel Istennek ezt a szándékát, és akkor gyorsan megtudjuk, hogy Aki bennünk van, nagyobb, mint az, aki a világban van. Az egész Szentírás erre mutat, hogy minket ilyen hitbeli állapotra juttasson, ahol minden időben tapasztalhatjuk: Isten ereje és élete általunk működik.

Péter a továbbiakban azoknak ír, akik hozzá hasonló drága hitet nyertek. Kegyelem és békesség adassék néktek bőségesen az Istennek és a mi Urunknak, Jézusnak megismerésében.” A kegyelem és a béke megsokasodik számunkra, ha hitben élünk. Ábrahám az által lett Isten barátja, mert hitt Istenben, és hitben élt. Hitt Istenben és ez igazságul tulajdonított neki. Csak a hit alapján részesült az igazságban. Megtörténhetik ez veled is? Bizonyára, mert mindenki, aki hit által igazult meg, Ábrahám hitével van megáldva. Az ígéret, amit kapott, mert hitt Istenben, megmondta, hogy őbenne áldott lesz a föld minden nemzetsége. Higgyünk Istenben, akkor nem lesz hiány az áldásokban, melyekben a hitünk által részesülni fogunk.

Sokan, akiért imádkoznak, nagyon felháborodnak, ha várakozásaik még azon az éjjelen nem teljesednek be. Azt mondják, hogy ők hisznek, pedig a legnagyobb hitetlenségben vannak, és telve vannak nyugtalansággal. Ábrahám hitt Istenben. Hallhattuk, amint azt mondta: „Sára, sem benned, sem bennem nincs többé életerő. De Isten fiút ígért nekünk és én hiszek Istennek”; És a hitnek ez a fajtája öröm a mennyei Atya számára.

Egyszer összejövetelt tartottam. Jelen volt egy fiatal nő, aki golyvából szeretett volna meggyógyulni. Az összejövetel után imádkoztunk érte. A legközelebbi alkalommal bejelentette, hogy meggyógyult. Egy év múlva ismét eljött egy konferenciára. Előrejtett és bizonyosságot tett, hogy egy évvel ezelőtt meggyógyult. De a golyvája nagyobb volt, mint valaha. De nem hagyta, hogy csalódott legyen, és azt mondta: „Isten akkor csodálatosan meggyógyított engem, és az utóbbi év a számomra a legdicsőségesebb volt.” Az összejövetelen észre lehetett venni, hogy nagyon áldott volt. Hazament és még határozottabban vallotta, hogy Isten meggyógyította őt. Hitt Istenben. Harmadik évben újra eljött. De az emberek részvétellel néztek rá, és azt mondták: „Milyen nagy lett a golyvája!” De ő szilárd maradt és hitte, amit mondott. Valaki azt mondta neki: „Miért nem nézel a tükörbe, az emberek még azt hiszik, hogy nálad nincs valami rendben.” Akkor letérdelt és így imádkozott az Úrhoz: „Nem akarod megmutatni az embereknek, hogy milyen csodálatosan meggyógyítottál?” Békésen lefeküdt aludni és mikor másnap megjelent, a golyvának már nyoma sem volt.

Isten Igéje mindig igaz. Nem lehet megcáfolni. Az igazi hit nem néz üvegből való tükörbe. Más tükre van – a teljes szabadság tökéletes törvénye. „Aki belenéz a szabadság tökéletes törvényébe, és abban marad, amennyiben nem feledékeny hallgató, hanem a munka cselekvője, boldog lesz a cselekedeteiben.” Azok számára, akik belenéznek Isten törvényének ebbe a tökéletes tükörébe, elvétellett minden sötétség, Krisztusban látja teljességét. A hitben nincs semmi sötétség. Csak a természetes dolgokban van, és akkor jut uralomra, ha mi ezeket a természetes dolgokat az isteniek helyébe tesszük.

Isten és Jézus Krisztus megismerése által nemcsak a kegyelem, hanem a békesség is megsokasodik. Ha ismerjük Istent és Jézust, akit elküldött, ezer Nabukodonozor lángjában is békességünk lesz. Még az oroslánbarlangban is megsokasodott békénk lesz, a legnagyobb veszedelmekben és nehézségek között is békében fogunk élni. Mi volt a különbség azon az éjszakán Dániel és Dárius király között? Dániel ismerte Istent, a király azonban kísérletezett vele. Másnap reggel ezt kiáltotta: „Dániel, Isten szolgája, a te Istened, akinek te szüntelen szolgálsz, meg tudott-e szabadítani téged az oroslánoktól?” Dániel azt felelte: „Az én Istennem elbocsátotta az Ő angyalát és bezárta az oroslánok száját.” Dániel nyitott ablaknál imádkozott Jeruzsálem felé nézve. Még mielőtt a küzdelembe mennénk, már győzelmünk van. Az imádság szerető Istenünkhöz „láncol” minket, aki a teljességét adja, és mindent megsokasít.

Ha olvasod Péter levelének ezt a két első versét, hogy a kegyelem és a békesség megsokasodik, fel kell tűnjön előtted, hogy a hitünk először Isten igazsága által jön. Figyeld meg, először jön az igazság, azután a megismerés. Nem lehet másként.

Ha kijelentést vársz Istentől, anélkül, hogy előbb megszentelődtél volna, akkor csak valami zagyvalékot fogsz kapni. Isten kincseihez a szentség nyitja meg az ajtót. Először olyanná kell lennünk, hogy úgy szeressük az igazságot, és úgy gyűlöljük az istentelenséget, mint Ő. Ekkor léphetünk be ezekhez a kincsekhez. Ameddig a lelkünkön a törvénytelenység és a bűn foltja van, nem hallgat ránk az Úr. Csak miután megszentelt, megigazított és megtisztított, léphetünk be fiúként a szentség és az igazságosságnak ebbe az életébe. Ez az igazságosság, mely számunkra valósággá lett, magának az Úrnak az igazságossága, így hitünk maradandóan benne van lehorgonyozva.

A Szent Szellemmel való keresztségem után az Úr csodálatos kinyilatkoztatást adott nekem. Láttam, amint Ádámot és Évát kiűzte a Paradicsomból, mert engedetlenek voltak. Nem részesülhettek az Élet fájának gyümölcséből, mert a Kerub lángoló kardjával elzárta előlük az utat. Azután megpillantottam saját magamat, amint a Bárány vére által megváltva és betelve Szent Szellemmel, odamentem, és elkezdtem enni az Élet fájáról a gyümölcsöt, míg a lángoló kard körös-körül körözött. Azért volt ott, hogy távol tartsa az ördögöt. Milyen pompás előjogunk van nekünk, akik Istentől születtünk! Mily csodálatosan őriz minket az Úr, és a

gonosz nem tud hozzánk férni. Istenben menedékünk van, ahová nem mer menni a Sátán. Elrejtve Istenben! Halleluja! Oly' kedvesen hív minket oda, hogy részesüljünk ebben a csodálatos helyben, ahol Krisztussal együtt el van rejtve az életünk, ahol a legnagyobb árnyékában élhetünk. Igen, a te számodra van ez a menedékhely, ó, rejtőzz el benne!

Péter azt mondja továbbá: „Az ő isteni ereje megajándékozott minket mindazzal, ami az életre és a kegyességre való, az által, hogy megismertük őt, aki saját dicsőségével és erejével hívott el minket.” (2Pét 1,3)

Isten elhívott minket ez által a dicsőség és hatalom által, és ha a legnagyobb és legdrágább ígéretekkel táplálkozunk, amit nekünk ajándékozott, részeseivé leszünk az isteni természetnek. Már most itt részesévé kell lennünk az isteni természetnek, és hit által lehetünk is. Megváltónk élete egészen járjon át és töltsön be minket, annyira hassa át a testeinket, hogy szabadok legyünk a halál törvényétől és a büntől. (Ján7,38; Róm 8,2)

Isten annyira meg akarja erősíteni a hitünket, hogy ezt az isteni életet, Isten Fiának isteni természetét birtokunkba vegyük és ezzel egész lelkünket, szellemünket és testünket makulátlanul megőrizzük Jézus Krisztus visszajövetelének napjára.

Mikor a vérfolyásos asszony meggyógyult, Jézus érezte, hogy erő távozik el tőle. Az asszony hittel birtokába vette ezt az erőt, pillanatok alatt átvette a testébe, és elmúlt a betegség. Ennek az erőnek az igénybevétele és átvitele mindent megtesz, elvégezi, amire szükségünk van. De csak akkor sikerül, ha merészeljük hittel igénybe venni. A hit a győzelem. Ha hinni tudsz, tiéd az erő.

Sok éven át, belső keléssel szenvedtem. Végül teljesen elgyengültem. Egy napon, már nem bírtam tovább. Vettem egy kis üveg olajat és nagy elhatározással megkentem magam az Úr nevében és azt mondtam: „Uram, tedd, amit akarsz, tedd meg most, igen, éppen most!” Abban a pillanatban meggyógyultam. Isten azt akarja, hogy hitünk cselekedjen, és ne várjunk tovább.

Mi volt Mária és Zakariás között a különbség? Az angyal eljött Zakariáshoz és azt mondta: „Erzsébet, a feleséged fiút fog neked szülni”. Zakariás szent helyen volt, de kételkedni kezdett az üzenetben. Így szólt: „Én már öreg vagyok és a feleségem sem fiatal.” Az angyal megdorgálta hitetlenségéért, és azt mondta: „Te néma leszel, és addig nem tudsz szólni, míg mindez meg nem történik, mert nem hittél nekem.”

Most pedig láthatod a különbséget Máriánál, amikor az angyal átadta neki az üzenetet. Azt mondta: „Íme, az Úr szolgálóleánya, legyen nekem a te szavaid szerint.” Erzsébet pedig így üdvözölte Máriát: „Boldog, aki hitt, mert beteljesedik mindaz, amit az Úr mondott neki.” (Luk 1,45)

Hasonlóképpen nekünk is szaván kellene fognunk az Urat. Bátran eléje kellene lépünk és azt mondani: „Uram, megígérted, most tedd is meg!” Istennek örömet szerzünk, ha hitből cselekszünk valamit, ha szaván fogjuk Őt.”

Isten dicsőségre és erényre hívott el bennünket. Ha hiszünk a szavának, meg is fogjuk tapasztalni. – Egyszer szabad ég alatt tartottam összejövetelt. Akkor egy bátyám jött hozzám és így szólt: „Mária néni látni szeretne, még mielőtt meghal.” Meglátogattam. Tényleg haldoklott. Azt kérdeztem: „Uram, nem tudnál itt tenni valamit?” Akkor kinyújtottam a kezemet, és a haldoklóra tettem. Úgy látszott, hogy a dicsőség abban a pillanatban megnyilvánul, és megérintette őt. A néni felkiáltott: „Átjárja az egész testemet!” – Attól a naptól kezdve teljesen egészséges lett.

Az Úr azt akarja, hogy mi az Ő élő levelei legyünk. Bennünk Jézus az Ige, és az erő, az Ő kívánsága: bennünk és általunk munkálkodni az Ő tetszésére. Hinnünk kell, hogy bennünk van. Bennünk korlátlan lehetőségek nyílnak meg, ha merünk Istenben cselekedni és hinni, hogy az élő Krisztus dicsősége és erénye nyilvánul meg, ha kezeinket az Ő nevében a betegekre helyezzük.

Az Igének a legnagyobb és legdrágább ígéréteit kaptuk, hogy ezzel részeseivé váljunk az isteni természetnek. Úgy érzem, megszorítjuk a Szent Szellemet, ha tudjuk ezt, és nem teszünk Istenért semmi nagyobb dolgot. Nem mutat számunkra a Szent Szellem nyitott ajtót és elegendő alkalmat? Nem akarjuk megengedni Istennek, hogy nekünk nagyobb dolgokat adjon? Hát akkor miért nem akarjuk elhinni, hogy nagyobb dolgokra akar vinni minket, és meg akarja nyilatkoztatni erejét és dicsőségét?

Számunkra ez az üzenete: „Elfelejteni, ami mögöttünk van és kinyújtani kezünket afelé, ami előttünk látható. A cél felé, a győzelem jutalmára törekedni Isten elhívása szerint, Jézus Krisztusban.”

AZ ÉLET IGÉI – Ap Csel 5,1-20

Az Úr Jézus, amikor az evangélium üzenetéről szólt, így nevezte: az élet Igéi. Ó, igen, lehetséges a legcsodálatosabb élet, a hitélet, ha Isten Fiában élünk. Az ilyen életben Isten mindenütt jelen van, körülöttünk és bennünk is. Olyan élet, melyben a Szent Szellem által tett kinyilatkoztatások, cselekedetek és tanítás van. Olyan élet, ahol az Úr állandóan hallható, érezhető és látható. Halál nélküli élet, mert a halálból életre jutottunk. Az Istentől való igaz élet költözött belénk. Ahová ez az élet teljességében beköltözött, többé nem uralkodhat a betegség. Egy hónapig is tudnék beszélni arról, hogy mi van ebben a csodálatos életben. Ebbe az életbe mindenki bejuthat, birtokolhatja és betelhet vele. Egészen a közelében lehetsz ennek az életnek, és mégsem lelet részed benne. Jelen lehetsz egy összejöveteleken, ahol Isten kiönti Szent Szellemét, és mégsem lesz részed az áldásokban, amivel oly szívesen megajándékozna. Ez azért van, mert benned oly' kevés világosság van és Isten végtelen kegyelmét oly' kevéssé érted. Olyan szívesen megajándékozna mindenkit, aki hittel kinyújtja felé a kezét. Ez az élet, amit kínál, egy ajándék. Vannak, akik érdemből szeretnék elnyerni, és mindent elhibáznak. Pedig csak egyszerű, gyermeki hit kell ahhoz, hogy mindent megkapjunk, amit Isten fölös mennyiségben kínál. Amennyiben ezt az életet felülről megkapod, felhagysz azzal, hogy közönséges ember légy, mert különleges ember leszel, aki különleges erővel lesz teljessé.

Ananiás és Safira mindezt tudták – de semmijük sem volt ebből. Azt gondolták, hogy ezek a különleges dolgok nem léteznek. Ezért megpróbálták a jövőjüket földi előnnyel, világi módon biztosítani. Részt vettek a csodálatos ébredésben, amit Isten ajándékozott az első gyülekezetnek de mégis üresen jöttek ki belőle. Ma is sokan vannak, akik hasonlítanak rájuk, különösen az olyanok, akik a szükség idején fogadalmat tesznek, amit aztán nem tartanak meg, ennek következtében előbb vagy később szellemileg megbénulnak vagy kiszáradnak. Áldott az, aki megtartja fogadalmát, aki mindent Isten lábaihoz tesz. Akinek a szelleme nem szegényedik meg, mert Isten megígérte, hogy „megeleveníti a csontjait”. Számára nem lesz szárazság; mindig virágozni fog, friss olajjal lesz megkenve, mindig erősebbé válik. Kifizetődő, ha minden dolgunkban, Istenben bízunk, és nem cselekszünk Ananiás módjára. Meg szerettem volna nektek mutatni, milyen nagy Urunk van nekünk!

Ananiás és Safira kételkedtek Istenben és abban is, amit Ő elkezdett. Igaz, eladták a birtokukat, hogy megdicséressék őket a gyülekezetben, de mivel nem volt igaz hitük, a vételár egy részét megtartották, hogy minden esetre biztosítva legyenek.

Sokan kételkednek abban, hogy a pünkösdi mozgalom tartós lesz. Gondolod, hogy a pünkösdi munka megáll? Soha! Évtizedekig dolgoztam együtt ezzel a mozgalommal, és biztos vagyok benne, nem szűnik meg, míg Jézus, az Úr, aki életre hívta, el nem jön. – Mikor Stephenson György az első lokomotívjával próbaútra indult, a nővére így szólt: „György, nem fog kimozdulni a helyéből.” Ő nyugodtan azt mondta: „No, majd meglátjuk. Szállj be!” Végül is beszállt. Egy fütty, egy lökés és a lokomotív elindult. A nővére azonban felkiáltott: „György, nem fogja bírni, nem fogja bírni!”

Az emberek tényleg kritikus szemmel néztek erre a tényleg különös ébredésre, és azt mondták: „Szalmaláng! Nem fog lángra kapni.” Amikor beléptek a mozgalomba, azt mondták egymásnak: „Nem tart sokáig!” – Ez az isteni ébredés tovább terjed, és semmi sem tartja tovább vissza az élet folyamát, a szeretet, az erőt és a kijelentést. Az élő Ige hozta elő, és benne a Bárányt, aki ugyanaz volt tegnap, ma. Holnap is ugyanaz lesz.

Isten megnyitotta azt a végtelen, kimeríthetetlen forrást az üdvösségre. Ne kételkedj! Hittel hallgass rá! Isten van benne! Lásd, Isten hívta elő, amit látsz és hallasz!

Meg akarom mutatni nektek, hogy a kezdeti gyülekezetben, mely a Szent Szellemtől kapta megbízatását, a hazugság nem állhatott meg. Abban a pillanatban, mikor belépett a gyülekezetbe, elérte a halál azoka, akik hazudtak. Ahogy Isten Szent Szellemé ezekben a napokban, a késői eső idején még inkább kiöntetett, lehetetlenné válik minden hazugság a gyülekezetben. Isten meg fogja tisztítani a gyülekezetét. Isten Igéjét olyan erő és hatalom kíséri jelekkel és csodákkal a Szellem működése által, hogy mindenki félelemmel fogja nézni.

Emberileg nézve az, hogy Ananiás és Safira visszatartottak valamit, csekélységnek látszik. De azt szeretném megmondani, hogy csak úgy tetszhetsz Istennek, ha hitben állsz. Isten sohasem hagy cserben.

Mikor Bergenben, Norvégiában voltam, egy ápolónő jött hozzám. Nagy rákos daganat volt az orrán, az orra nagyon meg volt dagadva, fekete és gyulladós volt. Előrejött, hogy imádkozzunk érte. Megkérdeztem: „Mi

van veled?” Azt felelte: „Érinteni se merem az orromat, annyira fáj.” – A sokasághoz fordultam: „Nézzétek ezt az ápolónőt és rettenetes állapotát. Hiszem, hogy Istenünk irgalmas és hűséges. Meg fogja semmisíteni, amit az ördög elrontott. Jézus nevében én megátkozom ezt a betegséget. A fájdalom megszűnik. Hiszem, hogy Isten engedi látni az Ő végtelen kegyelmét, és kérni fogom ezt a fiatal nőt, hogy holnap ismét jöjjön el és tegyen bizonyosságot arról, amit Isten rajta elvégezett.”

Ó, milyen borzasztó a bűn hatása! Milyen félelmetesek a következményei! Ha egy rákos daganatot látok, tudom, hogy az egy gonosz szellem. Mást nem tudok hinni. Ugyanaz az eset a tumorról. Lehet ez Isten műve? Segítsen Isten, hogy meg tudjam nektek mutatni, hogy ez a Sátán műve, és hogy van út a szabadulásra.

Nem kárhoztatom az embereket, akik bűnbe esnek. Nem szidom őket. Tudom a bűn okát, a hátterét. Tudom, hogy a Sátán körbe jár, mint ordító oroszlán és keresi, kit veszítsen el. Mindig előttem van Jézus türelme, és szeretete. Mikor egy asszonyt vittek hozzá, akit házasságtörésen kaptak, egyszerűen lehajolt és a porba irt. Aztán azt mondta: „Aki közületek nem bűnös, az vesse rá az első követ.” Még nem láttam olyan embert, aki ne vétkezett volna. „Mindenki vétkezett.” De Isten Igéjében azt olvasom, hogy Isten minden bűnt és terhet Jézusra helyezett. Azért, ha ilyen borzasztó állapotban látok valakit, az én hivatásom az ilyen állapoton segíteni. Kezeimet az orrára tettem a szegény ápolónőnek és Jézus nevében megátkoztam a gonosz hatalmat, amely neki oly sok szenvedést okozott. A következő estén a zsúfolt teremben megláttam az ápolónőt és előrehívtam. Odajött és az egész közönségnek megmutatta, mit tett Isten. Teljesen meggyógyult. Ó, azt mondom nektek, Jézus ma is ugyanaz! Minden lehetséges, ha mersz Istenben bízni.

Mikor az első gyülekezetre leszállt Isten ereje, nagy hatalommal – éppen Ananiás halálának napjaiban –, nagy félelem vett erőt az embereken. Ha Isten jelenlétében vagyunk, ha köztünk hatalmasan cselekszik, mirajtunk is nagy félelem vesz erőt. Tisztaság, szent élet után nyújtjuk ki a kezünket és félünk olyat cselekedni, amit Isten rosszallana. Továbbá azt olvassuk, hogy senki sem mert közéjük vegyülni. Isten kiválasztotta azokat, akik megtértek. Bár kiválasztaná Isten a megtérteket, ami sokkal jobb lenne, mintha az egész város hozzánk csatlakozna.

Ez után az történt, hogy a nép annyira látta Isten munkáját, hogy kivitték a betegeket az utcára: „A betegeket is kivitték az utcákra, ágyakra és fekvőhelyekre tették le őket, hogy ha arra jár Péter, legalább az árnyéka vetődjék rá.” (Ap Csel 5,15) Nem hiszem, hogy Péter árnyékától meggyógyultak volna, de tudták azt: „Isten hatalmas köztünk.” Mindig találkozik az emberekkel a hit útján.

Egy írországi összejövetelel történt. Sok beteget hoztak, sokan szerették volna elnyerni a Szellem keresztségét, és nem kevesebb bűnös volt jelen. Hirtelen megjelent Isten. Tíz percen belül a teremben minden bűnös meg volt mentve, a Szent Szellem keresztsége kiöntetett, és a betegek meggyógyultak. Isten valóság és az Ő erejét sohasem tagadja meg tőlünk. Ma is ugyanaz a Vér, ugyanaz a Szellem, mely betölt. Ugyanaz a Jézus, aki közelünkbe jött a Szent Szellem hatalmas ereje által. Ó, mi minden történhetne, ha hinni tudnánk!

Jézus Vére most is képes téged megtisztítani, szentté tenni az életedet, és életét beléd önteni. A vér a hónál fehérebbé tesz téged. A Biblia telve van hívogatással feléd, hogy részesülhess a csodálatos kegyelemben, erőben és igazságban, és teljes bűnbocsánatot nyerj. Azt mondja a Biblia: „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek.” (Mt 11,28)

Egy testvérrel meglátogattam Londonban egy fiatalembert. Vasárnapi iskolát vezetett. Itt Londonban a szülei üzletét is el kellett látnia. Az ellenség megcsalta őt és bűnbe esett. A következménye borzasztó betegség lett. Apja és anyja nagyon szomorúak voltak, mikor erről tudomást szereztek. De Isten örök életet adott nekünk.

Mikor beléptünk a házba, a kísérőm azt hitte, mindjárt le kell térdelnünk és imádkoznunk. „Nem – mondtam –, Isten nem úgy akarja, még nem fogunk imádkozni. Előbb egy bibliai igeverset fogok mondani.” Úgy is tettem. Ez volt az ige: „A bolondok, akik kínoztattak a pártoskodásuk és bűneik miatt, undorodtak minden ételtől és halálos betegek lettek.” – A fiatalember felkiáltott: „Én vagyok ez a bolond!” – összetört és elmondta a bűne történetét. Ó, bár beismernénk a bűneinket, Isten kinyújtaná a kezét és meggyógyítana minket. Abban a pillanatban, mikor a fiatalember beismerte a bűnét, felfakadt a borzasztó kelés. Isten, gyógyulást adott, erőt küldött az életébe, és így nyert hatalmas szabadulást.

Isten kegyelmes, és nem akarja, hogy valaki is elvesszen. Ki akar szakítani a bűnnel? Én mondom neked, Isten abban a pillanatban megnyitja előtted az eget. Számára könnyű megmenteni a lelkedet és meggyógyítani a testedet, ha hozzá jössz, és nála keresel menedéket. Hosszú élettel akar megelégtíteni téged,

és meg akarja mutatni üdvösségét. Az Ő jelenlétében a beteljesedés öröme van, jobbán gyönyörűség és élet. Isten Fiának drága vére által teljes váltságot hoz mindenki számára.